

Брилянтна майсторка на бестселъра

Джоан Рос

Книга първа
Тайни грехове

Издателска къща „КОМПАС“

ДЖОАН РОС
ТАЙНИ ГРЕХОВЕ
КНИГА ПЪРВА

Превод: Георги Димитров

chitanka.info

Един неистов опит да се покаже на този просмукан от греховност свят, че един мечтател също може да преуспее стига да е достатъчно непреклонен и заклет...

Една книга, която те прави по-добър...

Джоан Рос — една ненадмината авторка, чудна смесица между Сандра Браун и Джаки Колинс; едно име, запазило трайно място в списъка на бестселърите заради цветистия и пищен език, заради съвременното светоусещане за динамиката на живота.

*На Джей и Патрик —
за онова, което сте,
и за онова, което сте ми дали.
С цялата моя любов.*

ПРОЛОГ

ХОЛИВУД

1981

В мига, в който влязоха в залата, светкавиците затрещяха като изстрели. Покрай трите най-големи телевизионни мрежи, и WBC също бе изпратила телевизионен екип. Питър Брадшоу — парвеню и разследващ репортер на компанията, бе надушил историята и бе предизвикал верижната реакция, която ги бе събрала тук днес.

В екипите на местните телевизионни станции подскачаха, за да заемат по-добра позиция, оператори и операторки по джинси и фланелки. Край тях стояха полевите репортери: мъжете — бронзови, руси и хубави, жените — мургави, руси и красиви. Зад тези униформено привлекателни особи с бележници в ръце бяха журналистите от печата, разположени, както винаги, в задната част на залата.

На пост от двете страни на входа бяха двама готови на всичко блюстителни, чиито бдителни очи непрестанно обхождаха пълната зала. Само преди няколко секунди униформените мъже бяха доставили на Лий Барън един милион долара в новоотпечатани банкноти от по хиляда долара. И бяха останали, за да бъдат сигурни, че ни един от тези свежи зелени портрети на Гроувър Клийвлънд^[1] няма да попадне в чужди ръце.

Лий не беше изненадана от този трус. Смятани от мнозина за управляващата кралска двойка на Холивуд, тя и Матю години наред бяха живели в къщи от стъкло. Като наследничка на „Барън студиоуз“, тя бе израснала под безмилостния блясък на прожекторите, а доколкото Матю бе тръгнал от нищото и си бе изградил забележително успешна кариера, Лий имаше усещането, че той би привлякъл вниманието към себе си, с каквото и да се захванеше. Слагате ги двамата един до друг, и ето ви новината.

Тя говори първа, като се наслаждаваше на възбуденото жужене, което думите ѝ предизвикваха. Възбудата клокочеше сред множеството

като кипнал адреналин и беше очевидно, че репортерите умират да се измъкнат от залата и да изпратят файла си с *Историята на Годината*. Но не можеха. Не и преди да изслушат мъжа, който стоеше до нея.

Матю Сейнт Джеймс.

През по-голямата част на последното десетилетие това име се бе появявало на филмовите екрани в притъмнените кина по цял свят: *Сценарий Матю Сейнт Джеймс. Продуцент Матю Сейнт Джеймс*. Някога той бе отровил съществуването на Джошуа Барън. Днес Матю Сейнт Джеймс беше асът на «Барън студиоуз». Казано на холивудски жаргон, той беше хванал света за оная работа.

Нейното изявление завърши точно както го бе репетирала. Лий отстъпи крачка встрани, за да наблюдава как Матю прелъстително омайва слушателите си. В град, където русото беше норма, където жени и мъже еднакво се стремяха да стигнат до слънчевите плажове и мерцедесите със свалени гюруци, Матю Сейнт Джеймс минаваше за бяла врана. Гъстата му начупена коса беше черна като антрацитни въглища, а гъстите му вежди стърчаха над очи с цвят на пивко старо уиски. Тези интригуващи очи можеха да станат опасно тъмни, ако за миг забележеха нещо, или да пламнат кехлибарено с ненадмината страст. През годините на съвместния им живот Лий добре бе опознала и двете.

Той беше роден актьор, помисли си тя не за първи път, като го наблюдаваше как надиграва слушателите си с вроден талант, който не би могъл да се изучи. Боги^[2] го имаше. Гейбъл го имаше. А също Нюмън и Редфърд. Матю Сейнт Джеймс го имаше — в пълна мяра. Един по един репортерите падаха в ръцете му, професионалната им сплотеност се стопяваше като сутрешна морска мъгла под яркото слънце на Малибу^[3]. Лий бе виждала това толкова много пъти, че отлично знаеше какво става.

Всички жени си представяха какво би било да са в леглото с Матю Сейнт Джеймс.

Всички мъже си представяха какво би било да са Матю Сейнт Джеймс.

А Лий? *Тя си спомняше.*

Онези първи вълнуващи, страстни дни. Скучното живуркане наред годините раздяла. Изпълнените със слънце славни дни на тяхното младоженство. И тогава...

Изневяра.

Развод.

Разкаяние.

Погледът ѝ се носеше бавно по унесеното множество, като от време на време се връщаше за миг на един мъж, който стоеше отпред с очи, приковани, без да мигнат, върху Матю. Липсата на апарат подсказваше, че не е фотограф. Той не носеше и някой от онези дълги тънки бележници, по които си падаха репортерите от цял свят. Нито имаше портативен магнетофон в ръката, която бе в полезрението ѝ. Другата му ръка, отбеляза тя с бавно надигащо се опасение, беше пъхната в джоба на избелялото му дънково яке.

Миг по-късно тя го видя. Пистолетът. Насочен право към Матю.

Събитията сякаш се движеха в агонизиращобавен каданс от десет кадъра в минута. Тя сграбчи от мраморния пиедестал до себе си бронзовия бюст на баща си Джошуа Барън и го запрати по стрелеца. После изпищя.

Внезапният гръм отекна из залата като избухването на бомбичка. Отчетливият изстрел бе мигновено последван от втори. После — от трети.

Сякаш след цяла вечност, репортерите реагираха, като закрещяха и взеха да се бутат, опитвайки да си проправят път напред. Кървавочервена омара покри очите на Лий, някой далече-далече викаше за линейка. Обгърна я студена тъмна мъгла и тя се попита дали не умира.

Инстинктивно протегна ръка към Матю. Точно когато пръстите им се докоснаха, Лий се предаде на мрака.

[1] Гроувър Кливлънд (1837–1908) — 22-рият и 24-ият президент на САЩ, е изобразен на доларовите хилядарки. Единственият американски президент, който печели две непоредни кампании. — Б.пр. ↑

[2] Боги е «галеното» име на Хъмфри Богарт — световноизвестен американски актьор (след него са изредени също филмови знаменитости на Холивуд: Кларк Гейбъл, Пол Нюмън, Робърт Редфърд). — Б.пр. ↑

[3] Малибу — плаж в Калифорния, известен като чудесно място за сърфинг. Край него живеят много известни люде, и особено

филмови звезди. — Б.пр. [↑](#)

1.

1972

Беше петъчен следобед през късния юли — през горещниците — и Градът на Ангелите^[1] беше в хватката на най-лошата топлинна вълна за последните петдесет години. Горещи трепкащи вълни се надигаха от асфалтираните магистрали, излъчваха се от огледалните повърхности на сградите в търговския център и превръщаха всичко живо в дрипа. Безмилостните рекордни температури бяха страхотен уравнилел и доказваха, че всички — от привилегированите знаменитости в Бевърли хилс^[2] до непълнолетните ловци на автографи, които се скитаха из Сънсет булевард^[3] върху сандали с невъзможно високи подметки — всички се потят.

Онези, които можеха да избягат по-рано от работа, се юрваха надолу към плажовете като леминги^[4]. На плажа Зума златисти момичета с тесни като синджирчета бикини играеха волейбол с момчета, чиито класически телосложения напомняха статуса на гръцките богове. На прославения плаж Мъсъл, отдадени на физическото заякване младоци работеха да надминат съвършенството, докато наблизко хиляди загорели, зашеметяващо стегнати полуголи хора се бяха проснали върху искрящо жълтите акри пясък като превъзходно месо, което цвърти на гигантска скара.

На щатския плаж Малибу сърфрайдърз сърфът беше безспорният цар. Млади мъже покрай малцината жени, които се осмеляваха да нахлуят в тази господствана от мъжкарите сфера, се упражняваха как да изсветлят косите си на слънце и как да се перчат. Те бяха прилепили тела към дрейфащите фибростъкла и чакаха най-добрата вълна.

Докато сърфистите подскачаха върху посребрените от слънцето големи вълни, плажорите натриваха, самодоволни, по вече бронзовите си гърбове Копъртоун и планираха купоните си за през свободните дни. American Pie на Дон Маклейн и откъси от албума Hot Rocks на Роулинг стоунс гърмяха предизвикателно от портативни радиоприемници.

За тези архитипове на слънчевите калифорнийски митове плажът беше не само дом. Той беше олицетворение на *Безкрайното Лято*.

Матю Сейнт Джеймс беше на море още от обед. Днес бе дошъл на плажа, за да прогони едно дълбоко познато чувство, което се бе заселило в него, откакто се помнеше — низка, тътнеща злоба, като вулкан, който е на ръба да изригне. През младежките му години тази ярост водеше до многократни юмручни разправи; вече помъдрял, сега, на двайсет и осем, той реши да изчисти демона от себе си с настървена и често опасна физическа активност. Да предизвикаш всеобхватната мощ на морето, отговаряше идеално на това правило.

След пет часа ръцете и краката му го наболяваха, тялото му беше покрито с морска сол, а над лявото му око имаше резка — там, където го бе ударил сърфът му след зашеметяващия прилив, който го запрати в тонове клокочеща вода и пясък. Матю не беше се уплашил; той бе оцелял след две военни похождения във Виетнам; чувстваше се учудващо непобедим. След като бе изплувал, бе докопал сърфа си и бе яхнал следващата вълна, която го откара чак до брега.

Сега, когато нови и нови сърфисти бяха надошли да се присъединят към него върху тюркоазените вълни, Матю реши, че денят си го бива. Никога не се беше отъждествявал с тези чисто и просто възстановяващи се сърфисти. Освен това имаше да работи тази вечер и някак не вървеше да се появява в Бевърли хилс с пясък в шортите.

Той нагази през водата към брега с ленива походка, като поклащаше бедра. Вместо чувалоподобните хавайски плувки, по които си падаха повечето сърфисти, Матю носеше чифт черни Спийдоуз, които не оставяха много на въображението, дори когато караха момичетата да жадуват за още.

Нимфетки на възраст за задомяване, които приличаха на момичетата от крайпътните плакати в Южна Калифорния, надвесваха своите намаслени гърди, протягаха дълги лъскави нозе, облизваха намазаните си с вазелин устни. Тези, които бяха успели да научат името му (което не беше лесно; вървеше приказка, че той е абсолютен единак), му подвикваха и получаваха в отговор само неопределено помахане. Матю Сейнт Джеймс не беше от плажните плейбои.

— Мамка му, градски, ама ти си адски добър! — възкликна мускулест младеж със сини бански и избеляла сива фланелка с надпис

Sex Wax.

Матю метна сърфа си и плонжира в топлия пясък.

— Къде си се научил така да яздиш вълната?

— Виетнам.

Той взе предложената му от Джеф Мартин бира и като я отпуши, я изля в гърлото си.

— Почти ми се приисква да съм бил на война.

— Не ти трябва. Това е скапана война; късметлия си, че си се отървал.

Висок номер за военната повинност^[5] и залавянето му от полицията с марихуана бяха успели да опазят Джеф Мартин от задължителната военна служба.

— Сигурно е така — кимна Джеф, като лекомислено си представяше онези пръчици за ориз. — Все пак страна, чиято главна индустрия са наркотиците, не може да е толкова лоша.

Като се облакъти назад, той се загледа в една блондинка, която на няколко крачки от него тъкмо се обръщаше по гръб. Когато незатегнатата горница на бикините ѝ се изхлузи, той зърна две скокливи цици, които оцени с осмица по личната си скала от едно до десет.

— Въпреки масовата представа, Виетнам не е само сърфуване, наркотици и момичета по баровете.

Матю смачка празната кутия Куърз в дланта си, хвърли я в близкия зелен варел с висок лупинг и веднага се пресегна към охладителя за още една.

Ако не беше повикан във флота, където му обещаваха да платят учебната такса за колежа, когато (ако) се върне от Виетнам, никога, ама никога не би се записал доброволец. Не че щеше да му се размине. Неговото собствено, доста непълно, младежко досие включваше сбивания, бягане от училище и от дома с почти монотонна последователност. Нямахше нищо, заради което военните да го отпратят. А със сигурност не беше от онези богопомазани богаташки дечица с могъщи бащи, които знаеха чия ръка да мляснат и кои струни да подръпнат.

Матю Сейнт Джеймс не познаваше баща си. Като в истинска холивудска мелодрама, на три месеца той бе подхвърлен в картонена

кутия на стълбите на католическата църква Сейнт Джеймс. Забодена върху синята бланка за получателя, се мъдреше бележка:

Повече не мога да се грижа за сина си. Моля ви, намерете му дом с хора, които ще го обичат. Благодаря ви и Бог да ви благослови.

П.П. Името му е Матю.

Тъй като друго име не бе дадено, социалните работници кръстиха бебето Матю Сейнт Джеймс и го настаниха в момчешкото общежитие Сейкрид харт, където, неосиновим без подписа на майка си върху купища официални формуляри, той живя през следващите седем години.

С вродена неспособност или с нежелание да приеме живота, без да задава въпроси за своята несрета, Матю стигна до страховитите съботи, когато влизаше в тъмната, облицована с кадифе изповедалня и изреждаше детските си грехове на някакъв суров, целомъдрен свещеник, който го осъждаше на дълги следобедни самонаказания. Докато другите момчета се наслаждаваха на калифорнийското слънце вън, Матю седеше на колене в параклиса и рецитираше литании^[6] по *Привет, Мария и Нашите отци*.

Единственото светло петънце в живота му беше сестра Джуд, която бе проявила особена привързаност към Матю от първия му ден в Сейкрид харт. Тя го люлееше да заспи, бършеше сълзите му, скришом му носеше Фиг Нютънки^[7] за тайни среднощни закуски. Тъкмо тя го научи да чете, да отронва няколко прости акорда на китара и да играе бейзбол — когато хукнеше за базата, тежките ѝ черни поли бясно се вихреха около глезените ѝ.

Но най-важният урок, който му преподаде сестра Джуд, беше за силата на любовта. Всяка нощ, когато се надвесваше, когато разчесваше тъмната му коса назад, за да открие челото, и го целуваше нежно, той вдишваше свежия, чист аромат на сапун Айвъри и усещаше как сърцето му се разширява в гърдите. За Матю сестра Джуд беше самата *Любов*.

За нещастие той твърде малък разбра, че любовта може бързо да отплава. Когато пожар унищожил интериора на сиропиталището от червени тухли малко след седмия рожден ден на Матю, щатът Калифорния издаде декрет, че ще е по-добре момчетата от Сейкрид харт да бъдат настанени в *нормални семейни гнезда*.

Това решение изправи Матю до въртящата се врата на калифорнийската система на осиновяване и той бе подмятан от къща на къща, от училище на училище. През петдесетте, когато телевизията определи американското семейство като клетка на обществото, Матю беше явен аутсайдер. Той бързо стана мишена на другите хлапета, а Джими Колинс, шопароподобен четвъртокласен побойник с подли кривогледащи очи, пръв го нарече *копеле*. Подигравката, мигновено подета от верноподаните обожатели на Колинс, преследваше Матю години наред и разпалваше тлеещата в него ярост.

В Бевърли хилс френската резиденция на Джошуа Барън беше скрита зад високи каменни стени. В средата на фасадната стена имаше чифт островърхи тежки железни порти. В средата на всяка порта изпъкваше филигранна корона, разположена над винетъчни букви, които изписваха *Барън*. Черно-бели табелки от двете страни на всяка от електронно управляваните порти предупреждаваха, че натрапниците ще се сблъскат с кучета убийци и с ответна стрелба. Табелките, *de rigueur*^[8] за този квартал, в Бевърли Хилс съответстваха на гостоприемните рогозки пред прага, слагани другаде.

Зад портите японски градинари бяха окастрили тучната смарагдова ливада, която би могла да се удвои до размерите на игрище за голф. Работници, облечени с комбинезони с оранжеви букви на гърба, вдигаха огромна тента на жълти и бели ивици над градината, докато отговарящият за басейна обираше розови листа от трептящата синя повърхност на водата.

Вътре във вилата Лий Барън спокойно поучаваше един истеричен цветар:

— Дейвид, трябва да се вземеш в ръце! Катастрофата, която ти се привижда, просто няма да я има.

Дейвид Томас прокара чувствителните си пръсти с маникюр през отъняващата си коса. Сърцето му препускаше с милион километра в

час — Господи, какво не би дал за един валиум начаса — и той виждаше как цялата му кариера се срива в калта.

— Ама че оптимистка си, Лий, скъпа! — отвърна той, като махна с ръка към една маса, на която две дузини подбрани вази Бакара стояха празни. Празни! — Може би не си ме чула, душице. Охладителната инсталация на камиона се повреди; всичките ми прекрасни рози Стърлинг силвър погинаха. Затриxa се. Капут. Свършено е с тях. — Той се строполи на един фин позлатен стол. — Точно както и с мен. Свършен съм. Какво да правя? Репутацията ми ще бъде абсолютно разбита. Ще трябва да се преместя в Бърбанк. Или, не дай боже, в Енсино!

Лий хвърли поглед върху часовника си; нямаше време за театралниченето на Дейвид. Джошуа Барън държеше на перфектността и Лий винаги бе сторвала всичко, което е по силите ѝ, да не го провали.

Тя беше домакиня на бащините увеселения, които главата на «Барън студиоуз“ обичаше да тъкми от нейния шестнадесети рожден ден насам, само дни след смъртта на майка ѝ. Тъй като бракът между родителите ѝ беше сключен за икономическо и обществено удобство, преждевременната катастрофа на спортния мерцедес, която отне живота на Сигни Барън по криволичещия път към тяхната колониална къща на плажа в Малибу, не беше достатъчна причина купоните да се отменят за след месеци.

Обаче липсата на истинска домакиня беше обезпокоителна — докато той не се вгледа отново и продължително в Лий. За щастие първородната му дъщеря притежаваше излъчването на спокойна самоувереност, за мнозина непостижима цял живот. Впрегната в работа, Лий се вписа в ролята така добре, че девет години по-късно продължаваше да привнася онзи свършен женски усет, който според Джошуа беше животворен за неговите обществени срещи.

— Дейвид — Лий положи длан върху ръкава на бледоморавото ленено сако на изперкалия цветар, — не е дошъл краят на света.

Той погледна нагоре към нея с мрачни, скръбни очи:

— Лий, скъпоценна моя, виждала ли си изобщо някога Енсино? В тамошните ресторанти, впрочем, поставят пластмасови цветя на масите.

Той потръпна драматично при тази ужасна мисъл.

Лий си спомни разнежено своя любим италиански ресторант с неговия уютен декор: Колизеумът на стенопис, свещи в бутилки от Кианти^[9], изкуствени лозови листа, увити около бели асми.

— Няма да свършиш в Енсино, скъпи Дейвид. Отгоре на всичко ти си твърде-твърде важен. Та никой от нас нямаше да знае какво да прави без теб!

— Наистина ли?

— Наистина. А сега — за тази малка несполука...

— Несполука? Как може да наричаш смъртта на почти триста рози несполука!

— За друго сигурно щеше да е беда — съгласи се тя, — за някого без твоите изключителни дарби. Но аз знам, че ти можеш да се справиш. Просто трябва да смениш розите с нещо друго.

— Да подменя двадесет и четири дюзини рози? През следващите два часа? С какво?

Той не беше напълно убеден, но на Лий ѝ се стори, че чува как зъбчатките се завъртат в русата му глава.

— Все още имаме каспии — предума го тя мило. — И бебешкото дихание^[10]. Ето ти за начало. С какво друго можем да обкичим празненството?

Дейвид се почеса по окосмената брадичка, сякаш обмисляше въпроса ѝ.

— Навярно бих могъл да разположа малко момини сълзи.

— Обичам момините сълзи.

— А по това време на годината има и много диви маргаритки.

— Те са ми най-любимите.

— Ако веднага се хвана за телефона, струва ми се, че ще мога да докарам няколко дюзини тигрови лилии.

— Идеално; аранжировката ще наподобява пролетта.

— Би трябвало да са нехайни, дори своенравни. — Очите му се просветлиха от съзидателен огън. — Като свеж априлски бриз, идеален за тези отгпяващи горещини. Ей, утре сутринта всички цветари в града ще копират изгледа!

Лий разбра, че тревогите ѝ са загърбени, когато той я целуна топло по двете бузи.

— Безценна моя, ти си истински гений!

— Не аз. — Усмивката на Лий се отпечата в спокойните ѝ сиви очи. — Ти си геният, Дейвид.

— Знам — изклокочи Дейвид и припна да върти телефони.

Още една предотвратена катастрофа. Лий тъкмо се поздравяваше, когато внезапно краткият покой бе разпръснат от пронизителен трясък на тенджери, последван от викове и наниз тлъсти ругатни, достатъчно яки, за да почервене въздухът в хладилниците. Като преглътна въздишката си, тя пое към кухнята.

— Ало, Мат! На теб говоря, човече! — обидено провлече Джеф, като размаха ръка пред лицето на Матю. — На коя планета си се зареял?

Матю върна мислите си в настоящето:

— Извинявай. Мислех си за нещо.

Той сви рамене. Матю не бе споделял миналото си с никого, а не се и канеше да начене пред този домогващ се плажен актьор. С непресъхваща енергия. Ако някъде в града можеше да се заработи и една кинта, Джеф навярно щеше да опита да се натресе в далаверата. Матю познаваше такива момчета във Виетнам; повечето от тях се бяха завърнали в Щатите с торби, натъпкани на черния пазар, и с доходоносен източноазиатски канал за наркотици.

— Хей, ако не искаш да говориш за това, бомба! Само исках да знаеш, че тази вечер няма да се возя с теб. Нямам нищо против твоето возило, градски, но на това парти ще пристигна стилно. — Той се ухили. — Почакай да видиш как ще изглежда твоето приятелче в една източена лимузина. Точно като Редфърд. Ами, по-добре!

Те бяха наети да обслужват бара на някакво увеселение в Бевърли Хилс. Парите не бяха лоши, но и нямаше от какво толкова да се вълнува човек.

— Какво си направил, да не си издействал комисионна за питиетата, които ще разливаш?

— Май забравих да ти кажа, тази вечер няма да работя на бара. Закачих се за друга работа. Такава, дето струва невъобразимо повече от смесването на мартинита за банда холивудски глезльовци.

— И какво ще вършиш? Ще пробутваш трева!

— Н-нее, знаеш, че вече не я играя тази игра — излъга неубедително Джеф. — Ще обслужвам ескорта.

Повече приличаше на *креватно* обслужване. По едно време и Матю падаше ниско и излизаше от строя. Бидейки от мъжки пол, че и човек, при това — човек, който не търси дългосрочни обвързвания, той дори се бе предал на изкушението и бе влязъл в леглото на някои загорели, нетърпеливи и — ох! — толкова самотни съпруги от Бевърли Хилс, които го наемаха да работи за техните купони. Но дори не бе помислял да вади и петак от енергичното задоволяване на самотни възрастни дами.

— Бога ми, защо го правиш?

— Спокойно, де! Като си се знам, и без това ще чукам наляво-надясно, така че за същото може и да ми плащат. Господи, Мат, хайде не се дърпай! Половината момчетии от актьорския ни клас работят за Патси.

Матю надигна бирата си за още една дълга глътка. Вече го уморяваше да слуша колко вън от нещата е той. Може би ако Джеф бе прекарал известно време в джунглата, и той щеше да е вън.

— И коя е Патси?

— Патси Джъд. Тя работи някъде в Уилшър. Хубавото при Патси е, че си има работа само с първокласна клиентела. Ходиш на всички весели купони и бакшишите са къде-къде по-добри от онова, което би изкарал за месеци с наливане на уиски в нечий чаши. — Джеф прецени с бърз професионален поглед якото бронзово тяло на Матю. — Мамка му, щом скочиш от сърфа, и пиленцата почват да мажат крема по долниците на бикините си! Можеш да смъкнеш сума мангизи, ако работиш за Патси. Какво ще кажеш, да те представя и...

— Мисля, че ще минете без мен. Но благодаря за предложението. — Матю се изправи и отръска пясъка от краката си. — По-добре да изчезвам оттук. Все пак трябва да си напиша сцената за днес преди празненството.

— Хей, мой човек, лятото, предполага се, е сезонът на трите С: *Сърфуване, Слънце и Секс* — отбеляза Джеф. — И ти знаеш не по-зле от мен, че Писателският Цех на практика е с катинар на вратата. Онези асове, дето ръководят представлението, едва ли са готови да делят реална власт с един аутсайдер. Тъй че защо продължаваш да бъхтиш така здраво?

Матю метна втората празна кутия във варела и подбра белия си сърф от фибростъкло:
— Сега бързам.

[1] Лос Анжелис. — Б.пр. ↑

[2] Бевърли хилс — скъп район в Лос Анжелис, населен предимно с филмови звезди. — Б.пр. ↑

[3] Сънсет булевард — знаменита улица, възпята в едноименния филм, която минава през Холивуд и е свързана с филмовата индустрия и с богати филмови звезди. — Б.пр. ↑

[4] Леминги — змиевидни северни животни, които понякога извършват масови самоубийства, като се хвърлят в морето. — Б.пр. ↑

[5] По някое време Никсън създава сложна лотарийна система с номера за всекиго, който подлежи на повикване в армията; повиквателните не стигат до много от младежите с по-високи номера, защото войната свършва преди това. — Б.пр. ↑

[6] Литания (от гр.) — молебствие; дълга молба. Привет, Мария и Нашите отци — римокатолически молитви. — Б.пр. ↑

[7] Фиг Нютън — фабрични американски сладкиши с пълнеж от смокини. — Б.пр. ↑

[8] De rigueur (фр.) — задължителен, неизбежен. — Б.пр. ↑

[9] Кианти — сухо италианско вино. — Б.пр. ↑

[10] Бебешко дихание — популярно наименование на гипсофила (Gypsophila). — Б.пр. ↑

2.

Тина Маршъл бързаше.

Тя бе прекарала целия ден в обикаляне на Златния триъгълник — Бел еър, Бевърли Хилс, Брентууд — с една същинска горгона, която все не намираще и едничка сваятна къща, понеже не виждаше по далеч от хирургично коригирания си нос. Климатичната инсталация в ролса беше отлична и не позволяваше вътрешната температура в колата да надскочи 29 градуса. Но тъй като човек не можеше да продаде къща от купето на ролс-ройс, Тина бе принудена да стои храбро в отегчителната жега и да изслушва несекващите жалби.

Тихото имение на филмовите звезди в Бел еър — евтиния за два милиона — било твърде старо. И нямало тенис корт. Между другото Тина не вярваше, че тлъстото женище е способно само да шари по корта, без да си докара инфаркт, но тя мъдро запази тези мисли за себе си, докато се тътреха обратно към колата. Изключителната английска къща, обградена от почти три акра парковидно землище в Бевърли Хилс, била твърде малка; хасиендата в испански стил в Брентууд — твърде далеч от Поло лаундж.

За пет часа, които включваха и задължителния обяд в Ла Скала — време, през което женището хленчеше непрестанно по повод липсата на кинозвезди под ръка, Тина бе принудена да вдъхва облаци Ют дю, да слуша пренебрежителни забележки по адрес на Калифорния от някаква си тексаска, чийто съпруг току-що бе закупил няколко калифорнийски петролни кладенци, и да сдържа страстното си желание да шляпне женището по дебелия врат.

Накрая те зачеркнаха днешния ден и се уговориха да се срещнат отново утре сутринта. Сега Тина имаше точно трийсет минути, за да вземе душ, да направи нещо с посърналата си коса, да си сложи грима, да се облече и да е на купона на Джошуа Барън, преди да са разказани всички хубави клюки.

Можеше ли да го направи?

Като нищо.

Тина Маршъл беше спец по надмогването на привидно непреодолими пречки.

Матю пазеше равновесие с каса шампанско Татинжер розе на рамо и изруга наум, докато се оглеждаше за мексиканката, която бе отворила кухненската врата само миг по-рано. След като неохотно го пусна в къщата, тя бе изчезнала, без дори да му намекне къде Джошуа Барън би искал да се настани барът.

Тъкмо му идеше да завика — не че някой щеше да го чуе всред какофоничния бумтеж на загряващия наблизно рок състав, — когато една млада жена влезе в кухнята с широка, целеустремена стъпка. Коприненият ѝ делови костюм не беше скрит под никакви бижута, русата ѝ коса беше практично прибрана във възел на врата, а прекомерно големи очила с костенуркови рамки бяха полегнали върху тънката извивка на носа ѝ. По бележника, който държеше в ръка, Матю я взе за една от легиона секретарки на Джошуа Барън.

— Време беше някой да се появи — подметна той. — Случайно да знаеш къде Барън иска да бъде настанен барът?

Късият умозрителен оглед, с който го удостои Лий, бе колкото професионален навик, толкова и лично любопитство. Лицето му беше тъмно и мършаво, с ъгловати черти и с полусенки; коса от черен кехлибар се спускаше по яката му. Беше изумително красив, но тя бе израсла в задните стаи на „Барън студиоуз“, където красивите мъже бяха по-скоро правило, и тя отдавна бе имунизирана против добре изглеждащи мускулатури.

Погледът ѝ го подмина.

— Май трябваше да има двама бармани.

— Ще има. Другият се покри в последната минута. Джеси ми каза да съобщя на мистър Барън, че търси заместник и ще прати някого веднага, щом може. А междуременно, ето ме.

Лий се надяваше, че Джеси Мартинес, собственик на «Мартинес темпъръри пърсънел», ще уреди втория барман, преди баща ѝ да се прибере вкъщи от «Барън студиоуз».

— Май е по-добре да ви сложим до басейна — реши тя и се извърна да му покаже пътя. — Когато вторият барман пристигне, ще го сложим в концертната зала.

Матю я последва през наниз от стаи, които притежаваха всичкото оперение на баронска^[1] къща. Картини в позлатени рамки висяха по копринените драперии на стените; облицована с атлаз френска мебел отдъхваше върху сарукски килими.

— Ще ми се да вярвам, че Барън ти плаща тлъста пачка, миличка. Защото ти очевидно си заслужаваш всяко пени.

— Ще го запомня до следващия път, когато помоля за по-високо заплащане — промърмори тя.

— Направи го — доволно кимна Матю. — Да знаеш цената си, е важно.

Заинтригувана от спокойно-разсъдливия му тон, Лий погледна назад през рамо:

— Говориш като човек, който знае своята.

Властните му кехлибарени очи срещнаха нейните:

— Знам я.

Мариса Барън подпяваше на рок парчетата, които гърмяха от стереото в спалнята ѝ. Тя имаше намерение да изучи подробно своето отражение в огледалото над тоалетната си масичка. Огледалото бе оградено с овални бели крушки, които караха Мариса да се чувства като филмова звезда. Решена и да изглежда така, през последния час тя прилежно бе порботила с бои, четчици и тубички със златиста пудра.

— Добре изглеждаме — промърмори с одобрителна усмивка, като размазваше една широка ивица от сенки за очи с кутрето си.

Ноктите ѝ, боядисани в дръзко алено, бяха изрязани до живото месо на пръстите. Като смукна от фасата, която бе оставила да догаря в една уотърфърдска кутия за пръстени, Мариса пое горещия лугав дим дълбоко в дробовете си и го задържа там, докато се изправи и огледа плода на сръчността си.

Над абаносовата линия клепачите ѝ блестяха с металнозлатиста отсянка; Мариса бе прибягнала до два чифта изкуствени мигли, едните отгоре, другите отдолу. Скулите ѝ, които тя смяташе за твърде окръглени (какво не би дала за съвършено излетите скули на Лий!), бяха нещо подчертани с разноцветни моливи и блещукаха с кехлибарен отблясък. Устните ѝ лъщяха в розово. Лицето, което ѝ връщаше усмивката, оброчено от рошава коса с цвят на мед, беше приемливо

шантаво, но тук беше Лос Анжелис, филмовата столица на света, където бъкеше от не по-малко шантави физиономии. Необичайното в случая беше, че това лице принадлежи на момиче, което още няма осемнайсет.

За голямо нейно удоволствие, гримирането ѝ най-после бе завършено и Мариса грабна роклята от скривалището в задната част на вградения гардероб. Тя тъкмо бе придърпала искрящото златисто ламе върху ханша си, когато на вратата на спалнята ѝ се почука.

— Мариса? Там ли си?

— Една секунда.

Мариса изхвърли фасата, напъха кутията за пръстени в едно чекмедже на тоалетната масичка и пръсна парфюм във въздуха, за да потуши сладникавия аромат на дима. Гъст облак «Опиум» се стелеше из стаята, когато тя отвори вратата.

— Лимонади — изрече Лий, като държеше в ръце две еднакви чаши, пълни с тъмна течност над кубчета лед. — Като едно време.

Лий зърна шашавия грим на по-малката си сестра и се зачуди защо Мариса бе неспособна да повярва, че си е природно хубаво момиче. Златистото ламе беше притиснало обилните гърди на Мариса, опасваше ханша ѝ, изпънато на бедрата ѝ. Лий естествено предположи, че сестра ѝ не бе минала без поне един чифт изкуствени мигли.

Лимонади. Мариса не вярваше на ушите си:

— Какво е станало с шампанското?

— Знаеш, че татко ще ме изсели от тази къща, ако те окуражавам да се пропиеш. Особено след катастрофата.

— Да де, посмачках бронята на скъпоценното му порше — избъбри Мариса, като предизвикателно отметна мургавата си главица. — Беше една нищо и никаква вдлъбнатинка. Нямахше причина да се държи тъй, сякаш съм я скапала напълно.

Тя пресече стаята и усили стереото така, че заля стаята с «Heart of Gold» на Нийл Йънг. Мариса се отъждествяваше с голямата рок звезда, защото той пееше за разочарованията на хора, неспособни да постигнат това, което искат — чувство, което ѝ бе добре познато.

През целия си живот Мариса бе живяла под славната сянка на Лий, в очакване на една-едничка дума, на едно-едничко докосване, на една-едничка усмивка от баща си. След седемнайсет години тя все още чакаше, докато по-голямата ѝ сестра не само бе въздигната в ранга на

Кралица на къщата, но и се сдоби с репутацията на жената-чудо на «Барън студиоуз»,.. Ревността, която разяждаше сърцето на Мариса, се бе превърнала в навик. Нещо като доброволно робство, което я спасяваше през дните на самота.

— Той не бе разстроен заради колата, Мар — замаза истината Лий.

По онова време Джошуа Барън наистина беше по-загрижен за драскотините по лъщящата черна броня, отколкото за Мариса, на която ѝ трябваша два шева над дясната вежда, за да затворят раната, получена, когато бе ударила челото си във волана. Тя винаги бе упорствала да не закопчава предпазния си колан.

Лий знаеше, че Марисиният лекар — третият тази година — бе предупредил Джошуа, че произшествието с по-малката му дъщеря би могло да е опит за самоубийство. Или поне драматичен зов за помощ.

— Може би е прав — предпазливо бе отвърнала Лий, когато баща ѝ я осведоми за мнението на доктора.

— Тъпотии! — бе възразил Джошуа. — Единственият проблем на Мариса е, че е ужасно разглезена. Тя чисто и просто има нужда от здрава ръка. — Той се бе намръщил, докато протягаше чашата си за нова дажба; Лий веднага се бе подчинила, като бе напълнила чашата със скоч — специално малцово уиски Гленфидик — от подръчната гарафа Бакара. — Това момиче е непоправимо; иде ми да се отърва от нея.

— Ще е ужасна грешка. Знаеш, че Мариса е неспособна да се грижи за себе си.

— Ако иска да остане в този дом, да се стегне здравата и да се подчинява на правилата. — Джошуа се бе начумерил над чашата си. — Иначе да изчезва оттук. Да избира.

Този разговор се бе провел преди две седмици и доколкото Лий схващаше, малката ѝ сестра се държеше сносно. Засега. Проблемът при Мариса беше, че тя бе като запален фитил върху буре с динамит. Въпросът не беше дали ще избухне, а кога. Макар Лий да жадуваше за свой собствен дом, тя послушно остана под бащиния покрив в опит да отдалечи счепкването между Мариса и баща си.

— Той наистина се безпокоеше за теб — каза сега.

— Сигурно. Защо не ми разкажеш някоя друга приказка, а? — Мариса се обърна към огледалото над тоалетната масичка и започна

безсмислено да се цапоти с четчици и пудри.

Непочтителните думи бяха изречени с бабаитлък, но Лий долавяше болката в тях. Образите на двете сестри, отразени в стъклото с посребрен гръб, бяха сякаш за изучаване на контрастите. Лий беше висока и крехка, северното ѝ излъчване — светлосиви очи, порцеланов тен и лъскава светла коса, наследени от майка ѝ — извикваше представата за назъбени планински върхове, накачулени на катове от пръстеновидни снегове, срутващи се глетчери и леденосиня зимна светлина.

Ако Лий беше лед, Мариса беше огън. Гъстата ѝ коса с цвят на мед пламтеше като горски пожар, кожата ѝ светеше като тъмно, матово злато и яркозелените ѝ очи искряха от вълнения, които непрекъснато се люшкаха на ръба на необуздаността. Тялото ѝ беше пищно, сладно и подканяше към еротични фантазии и най-трезвомислещите мъже.

— Скъпа, да караш кола, след като си пила, е глупава, опасна постъпка — додаде Лий.

— Какво толкова, изпихме по шест бирички със спасителя на басейна. Чудо голямо!

— Можеше да пострадаш. Дори да загинеш.

— Че да доставя на стареца удоволствието да изчезна от живота му завинаги? — Сприхавото изражение на Мариса стана хитро, след като загриза един от оръфаните си нокти и загледа сестра си с подновено любопитство. — Като говорим за нашия обичан татко, успя ли да го попиташ пак за пробните ми снимки?

Желанието на Мариса да стане актриса не беше тайна. След като без колебание ѝ бе отказана работа в семейните студиа, тя бе опитала да изиграе номера с конкурсите за пробни снимки. За зла участ в Холивуд се носеше слухът, че главата на «»Барън студиоуз“» не иска дъщеря му да работи във филми, и където и да отидеше, на Мариса ѝ затваряха вратите. Откак бе завършила средното училище в Бевърли Хилс преди два месеца, тя бе възприела по-заобиколния път, като молеше сестра си да се застъпи за нея. Лий, както винаги, се бе съгласила да ѝ помогне.

— Не тази седмица — отрони Лий.

Ответното „уф“ на Мариса беше късо и грубо.

— Мисля, че ще имаме по-добри шансове, ако изчакам и го помоля насаме.

— Негодникът просто ще каже не, както винаги.

— Не бъди толкова сигурна.

Лий би желала думите ѝ да са по-убедителни; истината беше, че се страхува Джошуа да не отхвърли подновените ѝ жалби от името на сестра ѝ. Нещо, което не можеше — не биваше — да позволи да се случва. Защото си имаше свои причини да иска баща ѝ да пробва Мариса.

— Такава си е моята голяма сестричка: вечен оптимист. Но това не ме изненадва особено, след като през целия си живот си въртяла нашето скъпо татенце на малкото си пръстче. — Мариса отпи едра глътка от леденото питие, после направи гримаса: — Това чудо е гадост; ще сляза долу за малко шампанско.

— Навремето обичаше лимонада.

— Навремето бях хлапачка.

Въпреки че разговорът отново се бе извъртял към неудобната тема за нейния статус на любимка в семейството, Лий не устоя и леко се усмихна:

— А на седемнайсет си много голяма?

Лъщящите устни на Мариса се изкривиха в кисела усмивка:

— *Достатъчно* голяма.

Думите на сестра ѝ, нехайно подметнати през рамо, пробудиха отдавна забравен спомен в съзнанието на Лий.

— Да му се не види, достатъчно голяма е, за да е тук!

Докато обхождаха залата, очите на Джошуа Барън бяха припламнали с мълчаливо предупреждение към всеки друг неразумен шеф на отдел, който би дръзнал да се оплаче от присъствието на деветгодишната му дъщеря. Макар на практика да бе отраснала във филмовия бизнес, придружавайки баща си в студиото още от третия си рожден ден, за първи път Джошуа ѝ позволяваше да седи до него на работно съвещание. Беше толкова възбудена, когато напускаха Бевърли Хилс сутринта; изобщо не бе очаквала да я посрещне такава редица от каменни, строги лица.

Сега, потънали в твърде широкото кожено кресло, което баща ѝ многозначително намести за нея от дясната си страна, краката на Лий трепереха.

От другата страна на огромната полирана абаносова заседателна маса упоритият мъж, който в началото се бе възпротивил на присъствието на Лий, Ричърд Стайнър, шеф на маркетинга и разпространението, се отпусна назад в креслото си, запали си пура и се смръщи.

Безпричинно нервна, Лий кръстоса крака, като устискваше на внезапната, настоятелна потребност да отиде до тоалетната. Пръстите ѝ пригладваха несъществуващи гънки по памучната ѝ пола с кейтгрийнъейски^[2] маргаритки от любимия ѝ костюм. Косата ѝ, завързана отзад с морскосиня панделка, се лееше по гърба ѝ в стила на Алиса в страната на чудесата. Краката ѝ, стегнати около глезените в бели гривни с дантелена гарнитура и в лачени мериджейнки от черна кожа, не стигаха пода и тя трябваше да полага върховно усилие да не ги поклаща напред-назад.

Изненадана от многото живи подробности в този спомен, Лий се засуети около френските прозорци и се вторачи навън в оформения парк. Но не виждаше сложните приготовления за увеселението, които се извършваха на територията на грамадното имение; вместо това погледът ѝ се обърна навътре, вниманието ѝ бе приковано от сцената, която се разиграваше в съзнанието ѝ.

Работното съвещание беше разгорещено, дори според *огнеупорните* мерки на „Барън студиоуз“: шефовете на отдели гласно се разделиха на две по повод на откритието, че очакваният им мюзикъл „Принцът на плейбоите“ беше подписан с псевдоним, за да бъде скрит фактът, че авторът на сценария всъщност е писател, попаднал в черните списъци, след като бе отказал да назове своите червенеещи приятели пред Съда на Комитета за противоамериканска дейност^[3].

— Защо, по дяволите, никой не засече това? — изригна Джошуа. — Как така никой не забеляза, че този Робърт Рансъм е всъщност Ричърд Райнхард?

— Рансъм винаги е бил нещо като фантом — обясни Айра Кацънбаум, отговорен за продукцията. — Сценарият дойде чрез Корбет Маршъл през главата на Уилиъм Морис. Маршъл винаги е бил ваш близък приятел. Кой би допуснал, че вмъква червен през портата на студиото!

— Вие знаете, и току-що го споменахте, че това момче никога не е развявало националното знаме — отбеляза Стайнър. — Ако не

внимава, ще свърши в Библията.

Той вдигна прошнурованото копие от копие на „Червените канали“, този позорен скашкан наръчник за артистите в черните списъци. Лий знаеше, че списъкът, публикуван от бивши агенти на ФБР и от консервативни бизнесмени, които се бяха обединили в организация, наречена AWARE^[4], беше актуализиран всяка седмица, понякога — дори всеки ден. Буквално миналата седмица тя слезе до търговския център да купи подарък за рождения ден на майка си и трябваше да си пробива път през навалищата пред вестникарския щанд на Холивуд анд Вайн, наредена за последното издание.

— Казвам — продължи Стайнър, — засега да върнем проклетото нещо на рафта и да се опитаме да го промушим в няколко забутани киносалона някъде през февруари или през март.

— Ти да не би да желаеш преждевременна смърт? — не се съгласи Кацънбаум. — Да го промушим незабелязано тук-там, е сигурен начин да го убием.

— Този филм има данни за Оскар — оспори Нормън Ливай. — Ако го спечели и Хеда Хопър подуши кой е написал сценария, също можем направо да затворим студиото. — Забележката на Ливай показваше, че той е твърдо в лагера на Стайнър. — По дяволите, Райнхард няма да е първият комуния, чиято кариера ще е обстрелвана от онова настоятелство. Защо да го оставяме да повлече студиото след себе си?

— Маmicата им на Хопър, на Маккарти и на крантите, които са обяздили! — пламна от яд засегнатият Кацънбаум; той се загледа в Лий. — О-па! Извинявай за лошия език, скъпа.

Лий кимна, разбрала, че една от причините мъжете да не я искат на съвещанието, бе усещането, че няма да могат да попържат в нейно присъствие. Като че ли не бе чувала вече най-лошото по време на честите тиради на баща си!

Спорът продължи. Докато часовете течаха, Лий ни веднъж не шавна в креслото си. Напротив, седеше изопната, с длани прибрани в скута, и наблюдаваше ставащото омаяна.

Тя, естествено, знаеше за черния списък. Беше гледала в потрес, когато телевизионните новини показаха как *Холивудските Десет* бяха отведени в затвора заради това, че са отказали да заявят дали са комунисти и да посочат други имена. Тя познаваше тези хора; те бяха

идвали на гости в бащиния ѝ дом, бяха ѝ носили подаръци за рождените дни и всеки път, когато ги посещаваше, Ричърд Райнхард идваше с нов фокус, който да ѝ покаже. Буквално миналия месец той накара един сребърен долар^[5] да изчезне зад ухото ѝ. После го накара да се появи отново и ѝ го подари срещу една целувка. Ако такива хора можеха да отидат в затвора, тогава кой беше в безопасност?

Някак незабелязано, тъй както никой не обръщаше внимание, думата *терор* бе станала холивудска парола. Дори сега в сърцето на Лий бе загнезден страхът, че сенаторът Маккарти може да прати баща ѝ в затвора. Мрачен страховит затвор — обобщен образ на всички пандизи от филмите, които бе гледала.

Когато изглеждаше, че са стигнали до задънена улица, Стайнър, раздразнен от неспособността си да повлияе на опонентите си, неочаквано се обърна към Лий:

— И така, какво мислиш ти? — намръщи се той над остатъка от черната си пура.

Изненадана, че нейното присъствие внезапно бе зачетено, Лий примигна като кукумявка:

— Аз ли?

— Щом си достатъчно голяма, за да си тук, значи си достатъчно голяма, за да имаш мнение.

Той погледна към другите, очите му светнаха при тази единствена проява на чувството му за хумор до този момент.

— Лий е тук само като наблюдател — вметна Джошуа.

— Хайде, Джош — възпротиви се Стайнър, — ако детето наистина един ден ще управлява това място, би могъл да я оставиш поне да нагази във водата!

Джошуа я изгледа продължително:

— Добре, принцесо — реши се той. — Защо не споделиш с тези джентълмени какво ми каза, докато карахме към студиото тази сутрин?

Едно беше да говори по работа с баща си, сама в колата, а съвсем друго — да огласи изцяло своето мнение пред тази група възрастни, които я оглеждаха със смесица от добронамерено снизхождение и издайническо пренебрежение. Тя отърка длани в диплите на полата си, като се чудеше как може една леденостудена кожа да е толкова запотена.

— „Принцът на плейбоите“ е чудесен филм — започна тя, като се запъваше, втренчена в баща си за подкрепа; Джошуа ѝ кимна окуражително. — В него има всичко, което зрителите обичат: великолепна партитура, романтична фабула, приключение, любовен роман...

— Кажи им го, скъпа! — подхвърли Кацънбаум с мощен, боботещ глас, който издаваше бруклинския му произход; той се ухили на Лий и открито ѝ намигна.

При тази явна демонстрация на подкрепа, Лий се изнерви:

— Мисля, че ще е грешка да го погребем.

— Да не би да имаш нещо против твоя старец, момиченце? — попита Стайнър. — Да не искаш да го видиш как свършва в кафеза?

Ужасният мъж говореше като някой от филмовите герои на Джеймс Кагни^[6]. Лий го мразеше.

— Разбира се, че не — отвърна тя с хладнокръвие, зад което другите по-късно щяха да разпознават овладян гняв.

— Добре, ти сигурно си искала да ме подведеш — тръсна плешивата си глава Стайнър със зле прикрито презрение. — Защо просто не се съгласим да сурнем филма в няколко малки градски киносалона през февруари и да видим колко от разходите ще покрием?

— Почакайте минутка. — Джош Милър, отговорен за овладяването на чуждестранните пазари, не беше проронил и дума по време на разгорещеното съвещание. — Защо не оставим малкото момиче да обясни своите доводи?

Когато погледите им се срещнаха, сините му очи я гледаха мило.

Лий пое дълбоко въздух. В стомаха ѝ гигантски пеперуди пляскаха крила, а краката ѝ така силно се тресяха, сякаш никога нямаше да може да се изправи на тях. Тя притисна здраво длани под плота на масата и си напомни, че тази сутрин баща ѝ, изглежда, най-искрено бе харесал идеите ѝ.

— „Барън студиоуз“ е натрупало много пари с филми, в които добрите се борят с лошите. — Тя повтаряше думи на баща си, които бе чувала от него неведнъж, с висок, чист глас, който само леко потреперваше. — Във всичките ни филми добрият побеждава и тогава няма зрител, който да не се радва — говореше Лий и започваше да набира сили. — Виждала съм го да се случва много пъти. Ето, дори миналата седмица в „Граумън“. И тъй като сенаторът Маккарти е по-

гаден, от който и да е разбойник в нашите филми, може би, ако му се противопоставим, хората ще решат, че „Барън студиоуз“ е от добрите.

Тя огледа мъжете около масата, да види какъв е отзвукът. Картината на кимащи глави ѝ даде така нужния прилив на увереност.

Последва дълъг миг на умислено мълчание.

— Знаете ли — смотолеви Нормън Ливай, — тази идея хич не е за изхвърляне.

— На чия страна си в крайна сметка? — подскочи Стайнър, ядосан, че един от подкрепящите го ненадейно напуска отбора.

— На страната на студиото — отговори Ливай. — А това, което казва малката госпожица, е разумно. Та какво, ако се заприказва за истинската самоличност на Рансъм? Може би на хората в Тоупийка и Пиория им е писнало от Маккарти, колкото и на нас. Може би те ще погледнат на „Барън студиоуз“ като на бастион на истината и на светлината в това тъмно море от инсинуации и заплахи!

— Здравата можем да се измокрим! — натърти Стайнър. — По дяволите, номер като този може да ни изправи пред Комитета!

— Дядо и татко винаги са казвали, че „Барън студиоуз“ не се води със стадото.

Като изрази така сбито мнението си, Лий се отпусна назад и се зарея, обзета от заразително стимулиращо усещане, докато аргументите ставаха все по-жлъчни. Тя беше деветгодишна и току-що бе опитала вкуса на властта. Харесваше ѝ.

Час по-късно, когато димът се бе разсеял, петимата шефове на отдели в „Барън студиоуз“ бяха гласували, четирима срещу един, да се приеме предложението на малката госпожица.

„Принцът на плейбоите“ по-сетне спечели Оскар, както и предричаха. Хеда Хопър, винаги бдителна в издирването на комунисти, скрити зад екраните на Тинсълтаун^[7], междувременно успя да разкрие истинската самоличност на сценариста и играта на отгатване стана новина от първите страници, докато не бе заменена от случая с една чернокожа жена в Монтгомъри, Алабама, която бе отказала да отстъпи мястото си в автобуса на бял мъж.

Ако американците бяха объркани и разделени от това, което ставаше в Юга, те като че ли бяха единодушни в мнението си за отказа на „Барън студиоуз“ да превие гръб пред позорния черен списък. Те

показваха одобрението си на касите, като осигуриха на Барън безпрецедентна печалба през четвъртото тримесечие.

И в град, в който гениите бяха явление, толкова обичайно, колкото и старлетките^[8], репутацията на Лий Барън като детето-чудо на Холивуд се понесе като легенда.

Но в онзи миг Лий не знаеше до какво ще доведе в бъдеще този тогавашен далечен следобед. Усещаше само, че баща ѝ е горд с нея. Като награда за пълноценното ѝ представяне, той я заведе до вълнолома на Санта Моника, където се качиха на въртележката. Яхнала лъскав бял кон, накипрен с блестяща средновековна броня, Лий се отпусна върху гърдите на Джошуа, отдадена на дрезгавата музика на латерната, на соления океански бриз и на силната, успокояваща прегръдка на баща си.

— Какво ще каже моята принцеса за малко сладолед? — попита Джошуа, след като се бяха возили на въртележката три пъти.

— Нани не ми дава да ям сладолед след пет часа. Тя казва, че ми разваля вечерята.

— Нани е скръндза.

Джошуа вдигна кискащата се Лий на раменете си и закрачи към продавача, който си бе спретнал магазинче под един яркочервено-бял чадър.

Странно, какви неща си спомня човек, мислеше си сега Лий, докато наблюдаваше как Дейвид Томас наглежда аранжирането на своите цветя под градинската тента. Тези образи от нейното детство бяха изникнали неканени в съзнанието ѝ много, много по-късно, като сцени от забравен филм. Някои бяха ясни, други — мъгляви. Но всички бяха останали спотаени в паметта ѝ до това лято.

— Татко си взе ванилов — пошушна си тя. — А аз — ягодов. И всеки близваше от сладоледа на другия. И сетне се смяхме, и татко ме притисна и ми каза колко се гордее с мен, и после отидохме... къде?

Живата картина избледня, забулена от сенките на времето.

Макар да се напрегна колкото можеше, Лий не успя да улови спомена отново.

По причина, която не можа да разгадае, през този най-горещ ден на годината Лий започна да трепери.

-
- [1] Игра на думи: името Барън в превод означава барон. — Б.пр. ↑
- [2] Кейт Грийнъуей (1846–1901) — английска художничка, известна с детските си илюстрации. — Б.пр. ↑
- [3] Става дума за времето на маккартизма (50-те години), когато по инициатива на сенатора Джоузеф Маккарти видни американски интелектуалци са обвинени в симпатии към комунизма, отнет им е достъпът до любимата работа или са тикнати в затвора след режисирани публични процеси. — Б.пр. ↑
- [4] Аббревиатурата образува думата НАЩРЕК. — Б.пр. ↑
- [5] Стара еднодоларова монета, която отдавна е извън обращение, но се колекционира заради голямото съдържание на сребро в нея. — Б.пр. ↑
- [6] Джеймс Кагни (1904–1986) — американски киноактьор, чиито гангстерски роли олицетворяват този типаж. — Б.пр. ↑
- [7] Тинсълтаун — шеговито название на Холивуд; от tinsel — сърма; празен, външен блясък, и town — град. — Б.пр. ↑
- [8] Старлетка (умалително от star — звезда) — дребна, неуспяла звезда или кандидат-звезда без покритие. — Б.пр. ↑

3.

На Джошуа Барън не му беше до увеселения.

Полетът му от Лас Вегас бе отложен заради неработещ уред за отчитане на горивото в изтребителя на студиото. Той пристигна в Лос Анджелис тъкмо за да се насади на следобедния трафик на път за студиото, и едва се бе добрал накрая до кабинета си, когато Корбет Маршъл му звънна с нов списък от изисквания на една от новонашумелите холивудски звезди. И отгоре на всичко, някакъв републиканец от проклетата Гилдия на американските писатели имаше нахалството да го заплашва със стачка.

— Негодниците се опитват да ме поставят на колене — мърмореше Джошуа, докато вървеше към поршето, паркирано на запазеното си място.

Съседното място за паркиране, отредено за Лий, беше пусто, което подсказваше, че си е тръгнала към къщи рано, за да се пригответи за увеселението. Джошуа се надяваше, че тя е овладяла положението; вече не знаеше колко грижи може да смели стомахът му за един ден.

— Те знаят много добре, че една стачка ще закопае студиото — продължи да говори на себе си той. — И тогава къде ще отидат всичките тези гадни префърцунени писателчета?

Джошуа Барън предполагаше, че сценаристите са в същата дяволска лига като актьорите и редакторите. Той ненавиждаше цялата алчна пасмина.

Когато охраната подвикна весело *лека нощ*, докато Джошуа излизаше през портите, в отговор той смогна само да помахва отсъстващо с ръка. Вече караше поршето на запад по Сънсет булевард, когато се сети за указанията на Лий да прати поздрав за рождения ден на старчето. Едва тази сутрин тя звънна в хотела да му напомни за шейсет и петия рожден ден на Хари Потър.

Шейсет и пет годишен. Само с пет години повече от него. Божичко, и той ли щеше да изглежда толкова западнал и безцветен?

Спрял пред червения светофар на кръстовището между Сънсет булевард и Ла Сиенега, където през безоблачните дни човек можеше да види един от най-необозримите изгледи, които Лос Анджелис можеше да предложи, Джошуа поизследва преценяващо отражението си в огледалото за обратно виждане. Гъстата му бяла коса беше нещо оформена от личния му фризьор, който идваше в кантората всеки четвъртък следобед. Цветът на кожата му беше реквизитния за Холивуд бронз, придобит през следобедите, прекарани на тенис кортовете или на голф игрищата край кьнтри клуба Хилкрест. Макар неясна мрежа от бръчки да обрамчваше очите му, предпазени от тъмни очила Ферари, жените все го уверяваха, че бръчките прибавят към чертите му по-скоро характерност, нежели възраст. Признато суетен мъж, Джошуа си беше избрал да им вярва. Все пак той премахна пухкавите торбички под очите си миналата година при най-скъпия пластичен хирург в Бевърли Хилс. Неимоверните пари за операцията обаче се оправдаха до последното пени; тя го подмлади с поне десет години.

В тази златоносна филмова индустрия, в място, населено с поне един пластичен хирург на четири и половина жилищни блока, беше повеля хората от двете страни на камерата да изглеждат млади. Жизнени. Джошуа отлично знаеше, че Холивуд е изграден върху въображението и илюзиите. Обликът беше всичко: здравият вид се равняваше на успешен бизнес.

Бизнес. Невидима ръка разбърка стомаха му. Като посегна към джоба на своята бяла-беленичка копринена риза, Джошуа измъкна опаковка „Роулейдз“ и хвърли две хапчета против киселини в устата си. Докато хрускаше тебеширените таблетки, той се замисли, че ако нещата не се оправят, и то скоро, той, иска или не, ще почне да купува гадните хапове с кашони.

Питаше се дали Хари Потър има язва и реши, че вероятно няма. Какво толкова стресово може да има в това, да седиш в бърлога с климатик, да отмяташ имена по списък и да гледаш мачовете на „Доджърс“ на портативен телевизор? Потър, нает от Уолтър Барън, бащата на Джошуа, бе дошъл да работи в „Барън студиоуз“ преди четиридесет и пет години — десетилетие, след като Уолтър бе основал студиото.

Като прилагаше тактика, обикновено използвана от разбойническите барони по Източното крайбрежие, Уолтър саморъчно

измъкна властта от една слабо сплотена група мълчаливи кино производители и превърна новото предприятие в най-голямото, най-печелившо филмово студио в Америка. В света.

Невинаги беше лесно, размишляваше Джошуа. Докато превземаше зелените хълмове, надвесени над Лос Анджелис, Джошуа си спомни мрачните дни през четиридесетте. Студиото бе загубило повечето от водещите си творци във въоръжените сили и макар че те продължиха да правят документални военни филми, профсъюзните беладжии се бяха заяли с печалбите от тях. Тогава, сякаш си нямаха достатъчно грижи, през четиридесет и шеста, един британски филм — Хенри Пети на Оливие — бе номиниран за Оскар и наложи британската школа — костюми, кинематография, и дори произношение — като висша мода. Бентовете се отпусиха. Скоро след това, покрай британските, Академията започна да номинира също френски и италиански филми. Когато чуждестранни филми спечелиха четири Оскара през четиридесет и седма, американските студиа едва не получиха колективен сърдечен удар.

Последвалият приток на чуждестранни филми се оказа такава заплаха, че през 1948 година главите на всичките шест най-големи холивудски студиа — „Уорнър брадърс“, „Парамаунт“, „Метро Голдуин Майер“, „Туентийт сентъри Фокс“, „RKO“ и „Барън студиоуз“ — се съюзиха за първи път от кризата за работна ръка през тридесетте и гласуваха да оттеглят спонсорирането на Академичните награди.

Точно по времето на тези неуредици Уолтър бе изумувал последния си план, за да задържи студиото на повърхността. Той инструктира сина си да се позавърти около дъщерята на Йенс Елдринг, норвежец, израснал в Сан Франсиско като корабен магнат и финансист. Джошуа, който се радваше на сладостно съществуване като плейбой и престолонаследник на „Барън студиоуз“, не припираше да се задомява. А дори да искаше, Сигни Елдринг едва ли щеше да е първата, която да предпочете за жена.

Все още неомъжена на трийсет, Сигни беше висока и болезнено кльощава, със сприхав език, който дълги години бе обезкуражавал не един ухажор. Но Джошуа не беше някакъв си редови, лесен за отрязване Ромео; той беше мъж с мисия. Да спаси „Барън студиоуз“, каквото и да му струва това.

Две седмици след първата им среща, Джошуа ѝ направи предложение с искрящ десеткаратов диамантен пръстен от платина, инкрустиран със смарагди от Картие. Парите за екстравагантния къс карбонизиран камък бяха от рекламния бюджет на „Барън студиоуз“.

Както се оказа, нямаше защо Уолтър и Джошуа да се тревожат за така рисковано изхарчения си ценен капитал. Сигни, винаги прагматична, осъзна, че мъжът, седнал срещу нея на отрупаната със свещници маса, е последната ѝ възможност да избегне доживотната игра на милото лелче за безчетните си племенници и племеннички. След като го накара да почака до другата сутрин, тя прие предложението на Джошуа.

Когато дванайсет седмици по-късно Джошуа Барън даде клетва на своята сдържана, облечена в дрехи на Диор булка, повечето от гостите, поканени на претрупаната брачна церемония, разбраха, че са свидетели повече на сливане на капитали, отколкото на бракосъчетание. На екстравагантната сватбена вечеря, която мина всред златолистното великолепие на балната зала в хотел Балтимор, Йенс Елдринг, успокоен, че най-сетне е омъжил щерка си, даде на новия си зет чек за повече от десет милиона долара и успешно избави „Барън студиоуз“ от хищните челюсти на банкрута.

Сега, след трийсет години, щом измъкна спортната кола на криволичеция път за своето име Каниън драйв, Джошуа установи, че желае отговорът на сегашната му финансова дилема да би могъл да се реши с подобна експедитивност.

4.

Искряща Бакара, блестящи Лимож^[1]. Парфюми — с аромат на цветя, пикантни, ориенталски, екзотични и различни като жените, които разпръскваха благоуханията им наоколо — се смесваха със сини облачета тютюнев дим и със сладникавия аромат на момини сълзи. Дворът, осветен с меко проблясващи фенери, беше като разцъфнал: червени петури на бугенвиллии, които свършваха с оранжеви орлови нокти — по право, като най-яркоцветни, докато кремавият хибискус добавяше някаква изящност към постилките от буйни цветове. Изпод весело раираната градинска тента разкошни букети от пролетни цветя в кристални вази бяха отрупвани от съответни охкания и ахкания, тъй като всички присъстващи бяха единопдушни, че този път Дейвид Томас е надминал себе си.

Дамаска — безкрайни метри — беше затрупана с красиво щамповани подноси от модното блестящо сребро. Високи, дългостеблени кристални чаши улавяха светлината и я разбиваха на хиляди блещукащи дъги. Покритата маса удържаше под тежестта на обилен асортимент ястия, красиво поднесени във вид на подредени натюрморти.

Розови филийки агнешко с вейки мокриш бяха положени в порцеланови чинии Ройъл Копенхаген със златен кант. Вездесъщото козе месо лежеше в ложе от навити тъмнозелени спаначни листа. Имаше тънки кръгчета опушена змиорка върху бриош, квадратчета тъмнорозова съомга, намазани леко с лъскав черен ирански хайвер и лютив пастет, щедро разстлан върху кръгчета препечени италиански хлебчета.

В далечния край на масата бяха сладкарските изкушения — бухнали пасти, разположени около полят с коняк крем, и лешникова торта, пластове целувки, слепени с маслен крем и покрити със спирали от швейцарски шоколад. Шампанското се лееше неспирно, лалеподобните чаши на гостите отново и отново се пълнеха от загорели млади мъже с официално черно облекло.

В разточителната, облицована в коприна обител, на концертната зала, сложните мелодии барокова музика, изпълнявана от струнен квартет на Холивудския симфоничен оркестър, пригласяха на непрестанно жужащите разговори, докато отвън влудяващ рок ритъм думкаше немилостиво в уханния нощен въздух.

В тон с атмосферата и с храната, и гостите притежаваха подчертано проявен калифорнийски усет. Мъжете бяха облечени подходящо, макар и скъпо, жените — не по-евтино, но по-пищно, в дълги рокли от Норел, Холстън, Ив Сен Лоран и Живанши^[2]. Както винаги, разговорите се въртяха единствено около киноиндустрията.

Онези американци, които неблагоприятно оставаха извън кино колонията, всекидневно раздухваха слухове, например че ЦРУ е дирижирала миналия месец взлома в щаба на демократите във вашингтонския хотел Уотъргейт^[3], акълът на Марта Мичъл (или неговата липса) осигуряваше сочен коктейл от купонни сплетни и всички от Сиатъл до Сарасота чакаха да видят колко време ще му трябва на Джордж Макгъвърн да изхвърли Томас Ййгълтън от лотарията, след като в печата се прокраднаха вести за хоспитализирането на Ййгълтън под грижите на психиатри (завършило с електрошокова терапия!). Дългото горещо лято на 1972 година не се състоеше само от клюки за интриги, но в това затворено, светско общество от значение бяха само нещата около производството на филми. Ако налучка подходящото превозно средство, човек можеше да изхвърчи като светеща комета и да стане най-ярката звезда на холивудския небосклон. Едно погрешно движение, и агентите по набиране на актьори ще забравят името ви, оберкелнерът на „Чейзънс“ внезапно ще доведе нови хора да седят на масата ви, а продуцентите, които само седмица преди това са се катерили по главите си, за да уредят сделка с вас, ще са твърде заети, че да дойдат до телефона.

И това щеше да е нищо, ако не беше напрегнато-състезателната атмосфера. Играта беше за власт. И увеселения като това бяха игралното поле:

— Повярвай ми, скъпа моя, един поглед — и ще се молиш да му дадеш роля в новия си проект. Той е един рус Ал Пачино...

— ... една тъмнокоса Каръл Линли.

— ... един млад Питър О'Тул.

— ... една по-висока Шърли Маклейн.

— ... един по-нисък Рок Хъдсън.

С годините имената се сменяха, но играта си оставаше същата.

Матю бе работил на бара край басейна трийсетина минути, когато я видя. Впрочем първо я чу. Съставът, „Сюисайд експрес“, си отдъхваше и нейният смях прозвънна всред внезапната тишина. Като потърси притежателя на музикалния глас, той я видя да стои между двама актьори, явно развеселена от нещо, което единият от мъжете току-що бе казал.

В първия миг Матю не разпозна видението с бяла копринена гръцка туника и с ромонлива, сребротъкана коса. Но после нейните меки сиви очи срещнаха неговите и той проумя, че тази сирена, която имаше лице като на някой от ангелите на Ботичели, е далеч от секретарката, за която в началото я бе взел. Веждите му се повдигнаха само с части от милиметъра, когато разбра грешката си. Отговорът на Лий беше неясна, загадъчна усмивка.

Сервитър с черно официално сако пристигна с празен поднос и поръчки за питиета; Матю се съсредоточи в забъркването на кана от ледени маргарити^[4]. Следващия път, когато вдигна очи, тя бе изчезнала.

Тина беше седнала до мъжа си в неговия златист ролс-ройс корнийш със *суетен* номер^[5], който гласеше ДЕЛА. Намираха се всред дълга редица от лимузини, които пълзяха нагоре по криволичещия път.

— Казах ли ти, че изглеждаш прелестно тази вечер? — попита Корбет Маршъл.

— Каза го, но това едва ли ще те спре да го повтаряш отново и отново — отвърна Тина с признателна усмивка.

Наясно, че тези ярки цветове допълваха светломаслинения цвят на кожата ѝ, тя бе облякла за забавата прилепнала копринена рокля от Пучи на крещящо розови и виолетови заврънкулки. Червеникаво-сини чорапи разкриваха краката ѝ в най-благоприятна светлина; това правеха и пурпурните гръцки сандали с техните токове като небостъргачи.

За жена, чийто бой едва достигаше 156 сантиметра, Тина имаше учудващо дълги крака. Често чуваха съпругът ѝ да заявява, че тялото на Тина се състои главно от крака и цици. Кое то, изглежда, извънредно

много радваше Корбет. Високият, красив, посивяващ около слепоочията агент беше аномалия в Холивуд — един от малцината съпрузи, които не се заиграваха с други жени.

— О, боже, не мога да повярвам! — изсумтя Тина.

Корбет положи дясната си ръка върху стегнатото ѝ бедро. Господи, как обичаше краката на тази жена! Обичаше да ги гледа, да ги докосва, да ги вкусва, а особено обичаше начина, по който ги усещаше увити около слабините си...

— Какво има? — попита той някак разсеяно, като почувства тялото му да се стяга в отговор на сексуалните му помисли. Петнайсет години, а тя все още го възбуждаше. Тази жена сигурно беше магьосница. Или вещица.

— Виждаш ли жената, която ей сега слезе от онази лимузина четири коли пред нас?

Корбет погълна с очи грамадната особа, облечена в обемно накипрен с мъниста червено-златист кафтан. Диаманти кичеха ушите ѝ, врата ѝ, китките ѝ, пръстите ѝ. От източената бяла лимузина зад нея се провря навън млад мъж, който можеше да ѝ бъде внук, с аферистки спортен костюм от кремава коприна. Тесните му панталони бяха широко разкроени, ризата му с лавандулови шарки беше разкопчана до кръста.

— Тая, дете прилича на Моби Дик на сухо?

— Това е тя — мрачно се съгласи Тина: — Мисис Едит Халъдей, от свръх мултимилиардерите Далас Халъдейз.

Корбет повдигна тъмната си вежда:

— Тази ли е сърдлата, която те мота по целия град днес?

— От плът и кръв.

И то с каква плът! Цели акри плът...

— Светът е малък — промърмори той замислено. — Това май не ще да е мистър Халъдей.

— Едва ли. Старикът Халъдей е към седемдесетте, плешив като топка за бiliarд под двестадоларовата си каубойска шапка Стетсън и целият във валма от дим на пура. — Широките кафяви очи на Тина, оброчени от прилизана тъмна коса, оформена в модна геометрична прическа а ла Видал Сасун, станаха замислени. — Те са в Калифорния само от няколко дена; чудя се как е успяла да си издейства покана за този купон.

— Може богаташчето съпруг да се е уморило от петролните кладенци и да иска да си купи филмово студио.

— Е, ако е така, а аз се съмнявам, той си губи времето с „Барън студиоуз“. Джошуа никога не би разпродад.

— Парите имат качеството да са много мощен мотиватор.

— Говориш като истински филмов агент. Джош има повече пари от Господа. Освен това, всички знаят, че той тимари Лий да поеме работата.

— Да се надяваме, че усилията му не са напразни.

— Знам, че е млада, но е невероятно умна. И има вроден нюх за този бизнес. До времето, когато Джош ще поиска да отстъпи ръководството, Лий ще бъде напълно в състояние да продължи семейната традиция.

Корбет не бе изненадан от неприкритата подкрепа за по-голямата дъщеря на Джошуа, която тонът на Тина издаваше. Лий беше дете, когато той за първи път бе завел младата си булка в къщата на Барън. На десет години, с широки, строги сиви очи и важно държане, при което на Тина, както тя сама си призна по-късно, ѝ се бе приискало мигом да притисне малкото момиче в прегръдките си още там, на място. Вместо това Тина само бе стиснала мъничката протегната ръка и бе изказала желанието си да бъдат приятелки. Нещо, което, тя усещаше, липсва на Лий Барън. Много.

През юношеството на Лий Тина заместваше някак си майка ѝ, като я даряваше с любовта и подкрепата, които ледената Сигни Барън, изглежда, не можеше — или не искаше — да даде. След смъртта на Сигни връзката между кротката млада наследничка и прямата посредничка на недвижими имоти стана дори по-силна.

— Изобщо не се съмнявам, че тя ще е способна да замести блестящия си татко... и дядо... когато му дойде времето — призна той. — Само се надявам, че дотогава ще има студио, което тя да оглави.

— Значи слуховете за финансовите затруднения на „Барън студиоуз“ са верни?

— Според Джошуа са имали тежка година, но всичко, от което имат нужда, е един наистина силен двигател, който да ги върне на пистата. — Той помълча. — Нещо като „Опасен“.

„Опасен“ беше покъртителен роман на един от по-неизвестните клиенти на Корбет. Историята за някакъв терористичен водач на

харизматичен култ, който отвлича наследничка само за да се влюби в нея, и тя — в него, беше толкова притегателна, че Тина я бе изгълтала на един дъх. Макар „Опасен“ да беше далечен отглас на епосите, които задълго бяха запазеният знак на „Барън студиоуз“, Джошуа бе набелязал творбата, мигновено препращайки проекта към Лий, която безпрекословно бе наложила, на първо място, придобиването на права над книгата. Това беше преди три години. Толкова време Лий не успяваше да доведе проекта до екран.

— Ако изобщо има филм, който да изправи на крака едно студио, това е „Опасен“ — съгласи се Тина. — Прелестен роман.

— Знам. Проблемът е, че хората с пари в този град не четат нищо друго, освен списание Върайъти и финансови отчети. Интересува ги само салдото. И имат навика да се нервират, когато се опиташ да скалъпиш проект без участието на звезди.

— Да разбирам ли, че Лий все още настоява двете главни роли да се играят от неизвестни лица?

— Разбира се. Ти не по-зле от мен знаеш, че Лий съперничи достойно на дядо си, когато стане дума за тази упорита Барънова непреклонност — отвърна той с раздражение. — Тя пробва целия град за ролите на Марилин Корнел и Райдър Лонг — знам го със сигурност, понеже самият аз ѝ пращах повечето от тях — и все още не е намерила двата типажа.

Тина бе живяла със съпруга си достатъчно дълго, за да разбира кога той има нещо наум. Нещо, което не изричаше.

— И?

— Смятам да предложа на Джош да пробва Мариса.

— Шегуваш се!

— Никак дори. Нали видя как взе ума на всички миналия месец с изпълнението си в „Автобусна спирка“...

— Скъпи, това е велика роля; с нея всяка субретна актриса може да изглежда добре. Пък и мога ли да отбележа, че тук си говорим за едно средношколско представление!

— От средното училище в Бевърли Хилс са излезли много звезди. И за твое сведение, Лий взе, че хареса идеята Мариса да изиграе ролята.

— Сериозно?

— Е, трябваше малко време да я смели — призна неохотно той. — Но тази сутрин ми се обади да ми каже, че след като е препрочела романа — между другото, два пъти — смята, че ще бъде добър удар.

Осъзнала, че мъжът ѝ говори сериозно, Тина се размисли над изненадващото му изявление. Ролята на разглезената наследничка, превърната от любовта в терористка, щеше да е добра. Можеше дори да спечели Оскар за младата жена, ощастлива с ролята. Но, и това беше дори по-важно, тя можеше да означава утвърждаването ѝ като звезда. Тина знаеше всичко за актьорските амбиции на Мариса. Само преди седмица Корбет се бе върнал вкъщи със забележителния разказ за момичето, което се появило в кабинета му само по обувки на високи токчета, с дръзка, опасна усмивка и с бяло палто от норки. Той мигновено станал да поздрави непълнолетната дъщеря на най-стария си приятел, когато Мариса се измъкнала от палтото, метнала го драматично на обсънския килим и казала: *Какво има, чичо Корбет? Никога ли не си се чукал върху норка преди?*

Все още потресен от сблъсъка преди няколко часа, Корбет бе уверил Тина, че някак е успял да убеди Мариса да си сложи отново палтото и да я отпрати бързо-бързо от кабинета си. Макар да беше бясна от сексуално нахаканото девойче, което се бе опитало да прелъсти съпруга ѝ, Тина в действителност не бе изненадана от разказа на Корбет. В края на краищата Мариса бе решена да успее в един град, където приказките за хубави млади старлетки, които се издигат до върха, легнали по гръб, бяха безчет; за беда и по него време продължаваха да се носят достатъчно подобни истории за бърз успех, които да накарат една млада жена, готова да даде тялото си срещу участие във филм, да си помисли, че идеята е привлекателна.

— Джош никога няма да разреши — пророкува Тина. — Всички знаят, че той е смъртно настроен против това Мариса да стане актриса.

— Знам — въздъхна безпомощно Корбет, докато приближаваха прислужващия на паркинга. — Но мисълта това момиче да е моя клиентка, ми харесва. С десет процента от потенциалните ѝ заплатки ще можем да си купим онзи остров в Карибието, за който все говориш, че ти се ще един ден да се оттеглим там.

Тина не отговори. Нямаше нужда. Едно от малкото общи неща, които тя и Корбет имаха, беше фактът, че и двамата са неизлечими работохолици.

Служителят на паркинга, с великолепно синя тениска, шампована с короната-емблема на „Барън студиоуз“, очевидно беше безработен актьор. Развятата му руса коса беше нещо раирана със слънчеви ивици, зъбите му, като от реклама за паста, бяха облечени и Тина не се и съмняваше, че има задължителния за цял Холивуд тен. Беше безусловно прекрасен. Но същевременно приличаше на всеки свой връстник в града; хвърли сопа на плажа Малибу и ще удариш поне дузина такива.

Не за първи път Тина Маршъл — по баща Тереза Салерно — благодареше на Бога, че младежката ѝ мечта да стане актриса не се бе осъществила.

Джеф Мартин беше в стихията си. Скъпо, готино ядене и най-хубавите пиленца в града. Всичко би било идеално, ако не беше непрестанно жалващият се голям бял кит, увиснал на ръката му. От мига, в който взе Едит Халъдей от розовия като фламинго хотел Бевърли Хилс, вечерта се бе превърнала в един дълъг хленч.

Шампанското, с което компанията бе заредила лимузината, било домашно, самата лимузина не била достатъчно дълга; трябвало да чакат на опашка за достъп до купона; как така той не я представял на всички филмови звезди; защо не ѝ донесъл нещо за пиене, храна, да потанцува с нея? Отново и отново го изкушаваше мисълта да бутне тлъстата кучка в басейна, да я види как потъва и си остава там.

Отдихът дойде, когато влязоха в концертната зала. Като разпозна мигновено бармана, Джеф остави обкиченото с диаманти чудовище умело да досажда на някакъв продуцент от „Уорнър брадърс“ с приказки за напразното търсене на подходяща къща, докато той си проправяше път към барчето.

Джеф нетърпеливо очакваше един претенциозен паркетен идол и неговата явно наета за вечерта руса бомба да решат какво искат: водка с мартини или коктейл Манхатън. Накрая те напуснаха с мартинита в ръка.

— Хей, човече — каза той. — Отчаяно се нуждая от успокоителни. Имаш ли Нембютъл или Куелюдз?

Барманът се огледа наоколо.

— Съжалявам, приятел, но ти не по-зле от мен знаеш, че на купони като този обикновено вървят кока и трева^[6].

— Мамка му! — изръмжа Джеф и погледна назад към кита.

— Ще измислим нещо — кимна барманът. — Наистина имам Ноктек, който си пазех за един специален случай. — Ноктек беше търговското име на успокоителното *хлорхидрат*; смесването на хлорхидрат и алкохол беше с лошата слава на *Мики фин*^[7]. — Мога да ти го отстъпя за десетачка.

Цената беше пладнешки обир, но Джеф бързаше твърде много, за да губи време в пазарлъци.

— Пито-платено.

Той плати за оранжевото топче с част от парите за харчене, които Патси му бе дала следобед. Никой не забеляза как тайно разтвори капсулата в розово-пенестата ягодова маргарита.

Докато пресичаше залата, с поддържано в ръка питие, Джеф Мартин се усмихваше.

[1] Лимож — град във Франция, където се произвеждат изящни и скъпи чаши, чинии и пр. — Б.пр. ↑

[2] Световноизвестни дизайнери на облекло. — Б.пр. ↑

[3] Става дума за знаменитата едноименна афера, която свали от власт президента Ричард Никсън, след като се установи, че с негово знание и одобрение Републиканската партия е заложила подслушвателни устройства в щаба на демократите по време на президентската кампания. — Б.пр. ↑

[4] Margarita — алкохолно питие, което се състои от текила и лимонов, липов или друг сок, което обикновено се поднася в чаши със сол по ръба. — Б.пр. ↑

[5] Vanity plate (букв. суетен номер на кола) — табелки е автомобилни номера, за които собственикът на колата е платил, та буквите върху тях да изписват желана от него дума. — Б.пр. ↑

[6] Кока и трева — съответно умалително и нарицателно за кокаин и марихуана. — Б.пр. ↑

[7] Мики фин — комбинация от наркотик и алкохолно питие, която довежда до загуба на съзнанието. — Б.пр. ↑

5.

Тина Маршъл беше неоспоримата кралица на холивудската игра *кой ще продаде пръв*. В град, опозорен от очебийното свръх потребление, четиридесет и пет годишната спецка по недвижими имоти търгуваше с парцели като ласвегаски тарикат, който размесва тесте карти в дирене на асо. Слуховете неизменно играеха ключова роля в нейните успехи; чуеше ли, че някоя актриса е подписала договор за касов филм, Тина ѝ пращаше бутилка шампанско Дом Периньон ведно с бележчица, която гласеше, че тя разполага с *просто идеалната къща* за важния нов имидж на актрисата.

Отменянето на един сериал ѝ спечели покана на домашно приготвен обяд. Тъй като филмовата общност беше много суеверна, провалът се приемаше за заразителен, което бе докарало нещата дотам, към нещастната бивша звезда да се отнасят като към парий. Всички, освен Тина Маршъл.

По време на обичайната, дружеска трапеза с лингуини^[1], салатата от авокадо и пивко шардоне Нейпа вали, тя подхвърли, че току-що е вписала в тефтерите си най-симпатичното бунгало в Бевърли Хилс, чийто нетърпелив собственик отчаяно иска да го продаде. Преди да поднесат десерта, безработният актьор беше убеден, че всъщност ще направи добра сделка, ако се премести в по-малка, по-лесна за поддържане къща.

Докато капризите на филмовата индустрия осигуряваха непрекъснати възходи и падения, разводите бяха златната жила на нейния бизнес с недвижими имоти. Всяка нощ, когато се мушваше под копринените си чаршафи Пратеси, Тина благодареше на Бога за калифорнийските закони за обществената собственост. Винаги предпазлива, да не взема страна, тя можеше да е състрадателна с някоя разярена съпруга по време на обяд в „Дъ Бистроу гардън“, търпеливо изслушваше оплакванията на съпруга през следобедната закуска в „Поло лаундж“ и това безотказно свършваше с ново разглеждане на къщи и с две нови продажби.

Този половин час, през който вече беше на увеселението, тя бе побъбрила с неотдавнашен носител на Академичната награда за режисура, с рок звезда, чийто последен албум току-що бе станал платинен, и с изоставената трета жена на водещ разгорещено радиопредаване на живо, и всички бяха проявили интерес към смяна на големите си къщи. Тина, естествено, знаеше най-подходящата къща за всекиго от тях. До нея се домогна и Брендън Фаръдей, един от малцината останали в града актьори, които можеха да бъдат определени като старомодни филмови звезди.

Завърнал се след една от звездоманските си екскурзии във Виетнам, Фаръдей търсеше на пазара малка къща в Долината. За един приятел. Тъй като планината Санта Моника много удобно отделяше долината Сан Фернандо от неговото просторно имение в Бел еър — а също от съпругата му, — Тина беше съвсем наясно за какъв точно приятел говореше той. Промърморвайки нещо от рода на това, че е много заета, за да поеме още нови клиенти, тя отлепи бродещата му по бедрото ѝ ръка и закрачи към басейна за едно силно питие. Достатъчно работа бе свършила за една вечер.

Тогава тя за първи път видя Матю. Застанал зад бара, той смесваше кана ледени дайкирита. Тина не вярваше на късмета си:

— Ти си точно човекът, който ми трябва!

— Изглежда, си ме намерила — благосклонно каза той. — Какво да приготвя за теб?

— Въпросът, невъзможно сексапилни млади момко, е какво мога аз да направя за теб!

Матю дълго оглежда жената пред себе си. Усмивката ѝ беше пряма, тъмните ѝ очи — живи и неприкрито дружелюбни. Не изглеждаше да е от типа жени, които подбират непознати по разни забави, но опитът го бе научил, че външният вид лъже.

— Да се срещнем?

— Аз съм Тина Маршъл — рече тя с дръзка, заразителна усмивка. — Приказната кръстница, която се кани да промени живота ти.

— Ти си надминала себе си, принцесо — един дълбок глас пошушна в ухото на Лий.

Лий се извърна и поздрави баща си с лека усмивка.

— Радвам се, че ти харесва.

— Знаеш, че ми харесва всичко, което правиш. Като говорим за родителско одобрение, виждала ли си роклята на сестра си?

— Не е чак толкова зле — извъртя тя с предпазлива почтителност.

— Абсолютен боклук.

— Предполагам, че си й го казал?

— Разбира се.

Разбира се, отекна мълчаливо Лий. И с това баща й просто бе подбудил бунтарското поведение на Мариса.

— Помислял ли си още веднъж да й позволиш да се пробва? — наложи си внимателно да попита тя.

След неочакваното предложение на Корбет, Лий бе препрочела романа с Мариса наум и бе установила очеводно сходство между темпераментната, гладна за любов наследничка и сестра си.

Джошуа се намръщи:

— Вече ти казах, и дума да не става!

— Но тя е невероятно талантлива! Само да беше дошъл на абитуриентското й представление миналия месец...

— Знаеш, че трябваше да съм извън града нея нощ.

Лий не повярва на твърденията за необходимостта Джошуа внезапно да се юрне към Ню Йорк, и знаеше, че Мариса също не хвана вяра на скърпеното извинение. Тя все се мъчеше да укроти бурните води между баща си и по-малката си сестра, но възможностите двата упорити характера някога да се спогодят с всеки изминал ден изглеждаха все по-невъзможни. Лий би искала да направи нещо, каквото и да е, само и само да свърже двата бряга с мост над разширяващия се пролив помежду им.

— Говорил ли си с Корбет? — попита тя, сякаш сменяше темата.

Лий разчиташе на изпитаните, безотказни начини, чрез които Корбет можеше да успее, ако тя се провали.

— Едва днес следобед, когато се обади да ми съобщи, че Джони Банинг иска шест процента от „Високопланински ездачи“.

Джони Банинг бе един от малкото примери за успели *от нулата* през миналата година, когато се появи в някакъв уестърн с нисък бюджет. Невъобразимо красивият бивш ездач на бикове бе направил

жанра отново популярен, благодарение на всички онези женици, които седяха в кинозалоните и си представяха как играят кралиците на бара, в който влиза стрелящият герой на Джони Банинг. Това, което никой от тях не подозираше, бе, че по време на снимките актьорът с излъчване на мъжкар бе прекарвал нощите си с белезници, които му слагаше не по-малко красивият екранен шериф.

— Какво му каза?

— Че по никакъв начин няма да се съглася с претенциите на Банинг. После му напомних за етичните клаузи в договора с онова хомо.

Баща ѝ за нищо на света нямаше да прокара тази клауза, докато Банинг бе все още на върха; това щеше да значи да заколиш кокошката, която ти снася златни яйца.

— Значи ли това, че искаш да му дадеш три процента?

Очите му светнаха от родителска гордост:

— Три и половина. Аз ли съм толкова прозрачен, или ти познаваш стареца си толкова добре?

Когато я прегърна през рамото, Лий изпита смътно вълнуващо опасение, колкото познато, толкова и неопределено.

— Ние и двамата се знаем — измънка тя.

Принцесата беше затворена във висока каменна кула. Щом чу да викат името ѝ, принцесата послушно надвеси своята дълга руса коса от прозореца. Когато почувства познатата тежест на златните си плитки, принцесата се изплаши.

Странно разтърсена от образа на детската приказка, който проблесна в паметта ѝ, Лий установи, че някой наистина вика името ѝ. Като се огледа наоколо, тя видя висок тъмнокос мъж, който стоеше от другата страна на басейна и въодушевено ѝ махаше с ръка.

— По-добре да видя какво иска Джими — изрече тя с доста преигран апломб. — Знаеш ли, че се кани да играе ролята на Марлон Брандо в новата версия на „Край реката“, подготвяна от „Олимпъс студиоуз“?

— Корбет сигурно е споменал нещо за това.

— О, добре че ме подсети, Корбет те търсеше. — Тя изстреля думите през рамо, като че ѝ бяха дошли в последния миг. — Нещо за „Опасен“.

Думите на Лий приковаха вниманието на Джошуа и заличиха ревността, която изпита, когато дъщеря му озари с омайната си усмивка русо-мускулестия актьор.

Макар в началото да не бе много въодушевен от историята, след настоятелно и продължително агитиране (по нейния си спокоен начин дъщеря му можеше да нарони и камък), Лий бе успяла да го убеди, че напрегнатата, наелектризираща драма притежава потенциал за Академична награда.

Това бяха магическите думи. През последните години *Оскарите* бяха започнали да показват изумителна — или заплашителна, в зависимост от гледната точка — власт върху билетните гишета и нямаше нужда да си банкер от Уол стрийт, за да разбереш, че статуетката на малкия Оскар се е превърнала от златна в платинена. Филм, спечелил някоя от Академичните награди, гарантираше богата парична жътва: пет милиона долара към чистата печалба от продукцията. Ако един филм спечелеше няколко важни *Оскара*, приходите на бърза ръка се удвояваха.

Джошуа потърка ръце, предвкусвайки нещо добро. Стигаше само да пусне „Опасен“ в производство, и щеше да надскочи тронното място на баща си в историята на Холивуд.

Когато за първи път бе поел студиото след бащината си кончина, всеобщото мнение беше, че за две години флиртуващият нехаен син ще съсипе „Барън стюдиоуз“. Но бързо доказа, че всички са грешили. Изпод сянката на баща си той превзе нови територии, като разшири чуждестранните пазари, създавайки филми за доходния телевизионен пазар като попътува до усамотени, екзотични местенца, които по-предишните продуценти избягваха, понеже били много скъпи. Касите на студиото преливаха; злословниците онемяха.

Тефтерът в главата на Джошуа беше пълен с имена: банкери от Уол стрийт, могъщи брокери, политици, агенти, издатели на вестници в Лос Анджелис, Ню Йорк, Лондон, Париж и Рим. Лицето му биваше мигновено разпознавано във всички бистра из Бевърли Хилс; нямаше оберкелнер или пазач на паркинг, който да не знае, че Джошуа Барън държи масата или колата му да го чакат. Списъкът от гости за неговите неделни вечери наподобяваше справочника *Кой кой е* в индустрията и се разправяха легенди как най-уважаваните граждани на Холивуд се боричкат със свирепостта на питбули^[2] да извоюват покана за неговите

шумно приветствани екстравагантности по повод на поредната връчена Академична награда. През последните две десетилетия Джошуа Барън бе царувал над Тинсълтаун от най-непристъпния връх на Холивудската Валхала^[3].

Сетне нещата започнаха да се разпадат. Като всяко холивудско студио, „Барън студиоуз“ бе минало през период на промени и вече не произвеждаше по сто филма годишно. Вместо това произвеждаха десетина и тъй като всички (с изключение на един) миналогодишни проекти се оказаха финансови провали, алчните вълци бяха започнали да се събират пред вратата.

Господи, как мразеше новите тъмни финансови конгломерати, които заплашваха да превземат кинобизнеса! Какво не би дал за добрите стари времена, когато студиата произвеждаха, режисьорите режисираха, актьорите играеха своите роли и дълги надписи се опъваха над просторните красиви кинотеатри! Когато доларите като че ли излизаха от гигантска машина за правене на пари, стимулирани от постоянния поток успешни, доходоносни филми. През тези времена цялото му време сякаш отиваше да решава кой какъв процент от печалбата ще получи, преди проклетият сценарий дори да е отпечатан на пишещата машинка.

Някак си, без той да забележи, неравновесието между печалбите и загубите на „Барън студиоуз“ бе започнало да виси като дамоклев меч над главата му и животът му бе взел да се превръща в отвратителна каша.

Ако изключим Лий. Красивата, стабилна, вярна Лий.

Като забра едно ледено мартини от подноса на минаващ сервитьор, Джошуа си проправи път през възторжената тълпа в търсене на Корбет Маршъл.

Мариса беше кипнала. Тя стоеше на сянка, дъвчеше един гаден дяволски нокът, докато наблюдаваше как бабайтът зад бара наблюдава Лий. Изглежда, си въобразяваше, че богопомазаната Мис Студиен Шеф изобщо ще удостои с поглед някакъв си обикновен барман. А дори Лий да благоволяше да подмами наетата прислуга, Джошуа щеше да измете въпросния момък от града и да го метне на първия влак.

Мисълта за татенцето ѝ ѝ припомни разяреното му изражение, когато видя новата ѝ рокля. Споменът предизвика малко, подло припламване на задоволство, което я стопли отвътре. Роклята се оказа, до последното копче, толкова впечатляваща, колкото бе планувала; беше събрала очите на всички. Ако гадното копеле си мислеше, че има нещо, замисли се Мариса, като се подсмивваше, почакай само да вземе рестото. Тя едва удържаше пред назряващия взрив.

Беше постигнала своята цел: да ядоса баща си. Сега прекарваше вече двацетина минути, разхождайки се напред-назад пред Матю, и през цялото това време той подлагаше на предизвикателна забрава нейното присъствие. Когато Тина взе да се занася с него, Мариса реши, че е дошло времето да хване бика за рогата. Като поглаждаше с длани покрития си със златисто ламе ханш, тя подръпна прилепналия си корсаж още надолу и се устреми като пчела към бара.

Брендън Фаръдей пресуши едно мартини — петото за тази вечер — и загледа как Тина се е запътила към онзи ненаситен барман. За каква, по дяволите, се мислеше тя, така да го зареже! Той беше Брендън Фаръдей. Звезда. Докато тя не беше нищо друго, освен провалила се актриса, превърната в агент на недвижими имоти. И застаряваща отгоре на това. Въпреки дългите си крака и сензационни цомби, тя трябва да беше поне на четирийсет. Навярно и по-стара. Би трябвало да е дяволски признателна, че той ѝ хвърля дори бегъл поглед.

По правило Фаръдей предпочиташе по-млади жени. Колкото по-млади, толкова по-добре. Но имаше нещо интригуващо у Тина Маршъл. Нещо почти първично; нейната гладка кожа беше просмукана от загадъчна смесица ориенталски парфюм, мускус и секс. Ето защо, когато я видя да изглежда и да благоухае като звездата от любимия мъкър сън на всеки мъж, на него му хрумна, че тя може да посочи подходящо любовно гнездо за последната му метреса. Разбира се, той и Тина първи щяха да опитат мястото, просто за да се уверят, че вибрациите са както трябва. А какво направи кучката, когато той подхвърли идеята? Каза му, че е твърде заета, за да приема нови клиенти, и се пръждоса.

С ярост, която кипеше в кръвта му, нажежена до червено, Фаръдей закри към бара край басейна. Не можеше някаква си надута шутка да го скастрия и да се отърве просто така. Тина Маршъл имаше още да учи. И тъкмо той беше мъжът, който да ѝ предаде урока.

— Искам коктейл от шампанско — повелително нареди Мариса.

Какво от това че Тина и бабайтът бяха погълнати от свой интимен разговор! Той беше нает да смесва питиетата, не да се сваля на гостите.

В очите на Тина блесна негодувание, но тя го потуши, когато се извърна към по-малката дъщеря на Джошуа Барън. Мили небеса, помисли си тя. Тази рокля е забележителна. Ако момиченцето само кихне, ще стане забавно.

— Здравей, мила. Каква шеметна туника. — Като се взря в лъскавия фабричен боклук, тя реши, че Мариса май се е цамбуркала в каца с металическа боя.

Мариса се засмя и отметна коса зад рамото си с обигран жест, който Рита Хейуърт бе довела до съвършенство в Джилда.

— Татко не използва точно тази дума.

— Мога да си представя — смънка Тина.

— Клетият татко не може да свикне с мисълта, че аз съм вече зряла жена. Че съм в състояние да избирам сама. — Мариса взе чашата, която Матю мълчаливо бе поставил пред нея, гаврътна една задоволителна глътка и погледна Тина над кристалния ръб. — Каза ли ти Корбет, че ще ставам актриса?

— Доколкото си спомням, съпругът ми спомена, че си ходила на прослушване при филмови агенти.

Тина се почувства виновна, че се заиграва с едно дете. Но точно това дете имаше пищното тяло на жена. Тяло, което бе използвала да прелъсти женен мъж. Мъжът на Тина.

— Кажи ми, скъпа, намери ли си вече някой, който да те представя? Или все още обикаляш от врата на врата със своята... х-м-м... *папка*?

Ударът беше като с малка кама, увита в коприна. Докато Мариса се мъчеше да реши какво знае Тина за произшествието, яркозелените ѝ

очи се присвиха. Когато отметна глава назад, гривата на огнената ѝ коса се люшна бойко и поизчетка чашата ѝ.

— Защо трябва да говоря с други агенти, когато Корбет беше направо чудесен? — Широките гримирани очи на Мариса изразиха блажена умисленост. — И толкова окуражаващ. — Гласът ѝ беше набъбнал от сексуални обертонове. — Та след като станахме толкова близки, изобщо не мога да си представя някой друг да ме представя някога!

Тина се увери, че това полуоблечено, свръх надарено девойче лъже. Ако изобщо нещо се бе случило между тях, първо на първо, Корбет никога не би ѝ разказал за Марисиния опит за прелъстяване. Освен ако не се опитва да си осигури алиби, отбеляза едно противно гласче от някакъв заден джоб на съзнанието ѝ. За бога, виж това момиченце, настоя гласът. Как ти се струва, колко мъже биха устояли да не я задърпат към леглото? Или, в случая с Мариса — към норката.

Нямата сценка — мълчаливият наблюдателен Матю, неуверената Тина, отмъстителната Мариса — сякаш бе застинала в рамката на бриза. Наблизо вокалистката на рок състава — още една подражателка на Шер — се впусна в нещо, което Матю реши, че трябва да е припевът на „Gypsies, Tramps and Thieves“.

Нагнетените секунди бяха прекъснати от пристигането на Фаръдей.

— Дявол да го вземе, Тина — тръсна той, като заваляше думите, — откога пренебрегваш възможността да получиш някаква шибана комисионна?!

Пръстите му се свиха около ръката ѝ със сила, която, Тина знаеше, щеше да остави по тях синини; бумтящият му глас привлече вниманието на близкостоящите гости, между които и една списувачка на колонка в „Холивуд рипортър“.

Тъй като колонкаджийката разбуха косата си, същински захарен памук, и изглеждаше склонна да се залепи за тях, разтревоженият поглед на Тина се разходи от Мариса до Фаръдей, после се върна отново на Мариса, докато мисис Маршъл се опитваше да реши с кой беладжия по-напред да се заеме. Накрая тя извъртя очи към Матю, като реши, че той вероятно няма къде да мърда.

— Да не си посмял да напуснеш, преди да си поговорим! — нареди тя.

— И дума да не става.

Тина се извъртя към Фаръдей:

— Хайде, Брендън, нека те изведе оттук, преди да изгубиш всичките си шансове да станеш президент на SAG^[4].

Тя не даваше пет пари за идващите избори в Гилдията на актьорите от екрана, но държеше страшно много на домакинята и нямаше да позволи на този негодник да провали забавата на Лий. Като го сграбчи под ръка, тя на практика го издърпа навън.

— Лий, скъпа, увеселението е абсолютно чудесно. — Ричърд Стайнър подари на Лий пантентованата си лицемерна усмивка. — Не пропускаш да ме изненадаш.

Лий, от своя страна, се насили с учтива усмивка:

— Благодаря, Ричърд. Толкова се радвам, че се забавляваш.

След като размени кратки салонни любезности с отскоро пенсионирания шеф на разпространението и маркетинга, Лий се върна мислено в онова лято след завършването на колежа, когато Джошуа я бе назначил в отдела на Стайнър.

Стайнър, с намерение да саботира кариерата на неопитната Лий, я насади да организира кампания по финансовото осигуряване на един филм за пътешествия във времето, който вече надхвърляше бюджета си и закъсняваше със сроковете. Лий безстрашно пътуваше да обхожда конгреси и базари, където непрестанно стъкмяваше щанд с реклама за филма. Само с един куфар, тя плакнеше бельото и чорапите си всяка вечер в някоя хотелска мивка, друсаше дърветата и събираше пари от места, за които Стайнър не бе помислял и в най-изобретателните си дни.

Докато нейният ентузиазъм без парадиране създаваше безспорен интерес, тя все още имаше да преодолява едно огромно препятствие. От филма, който не спазваше графика си, Лий нямаше заснети кадри, които да покаже на вложителите. А без готова лента беше трудно, ако не и невъзможно, да примами който и да е солиден бизнесмен да се подпише над многотоцието.

Макар Лий да знаеше, че Ричърд Стайнър тайно очаква тя да падне по очи, тя отказваше да достави на своя противник удоволствието да докладва на баща ѝ за провал. Тъкмо когато

изглеждаше, че няма да свари, в гениално озарение на Дисниленд за една паметна нощ. Великолепните представления по всички сцени успяха да установят стандарта за бъдещите промоции.

За радост на посетителите на Фантъсиланд един каскадьор — дубльорът на пътешественика във времето, внезапно се появяваше посред ослепителните фойерверки, и се приземяваше на земята пред замъка на Спящата красавица със сребърен парашут.

Друг каскадьор се бореше с живи алигатори наред сафарито в Адвенчърланд, докато във Фрънтиърланд облечен в еленова кожа актьор се стреляше с трима главорези, които току-що бяха ограбили влакчето на Дисниленд.

Но за най-издръжливите беше номерът в Тумороуланд. Там, на красиво изработена стабилна сцена, издигната тъкмо за това увеселение, посетителите седяха на мостика на звезден кораб и се сражаваха с извънземни космически кораби на триизмерен екран, който правеше специалните ефекти заслепяващо реалистични.

Шоуто бе безпрецедентен успех. Месеци преди филмът да се пусне по екраните, тениски, пепелници, ключодържатели, грамадни стикери и пластмасови фигури на героите — всички щамповани с името на филма „Последователни времена“, се появиха по всички тезгяси — наред с многоцветна домашна игра, която превзе нацията от един път. Героите от „Последователни времена“ се появиха върху чашите и опаковките за хамбургери на Макдоналдс; Пепси направиха телевизионна реклама с безстрашния филмов герой, който мъкнеше своята червено-бяло-синя кутия пепси в своите пътешествия из времето.

Като използва прекомерна порция суперлативи, „Върайъти“ обяви, че отделът по маркетинг на „Барън студиоуз“ никога не е притежавал такава вихрена енергия като енергията на Лий Барън. Тя беше даровита, съзидателна, изобретателна. Тя беше неуморима. Блестяща. И най-хубавото от всичко: тя беше красива.

С екзалтираната журналистика под ръка, Лий се доказва като много добра професионалистка. Достатъчно, за да стане така, че когато напусна отдела за маркетинг след шест месеца, накара Ричърд Стайнър — който бе обиден от нейното присъствие в „Барън студиоуз“ през онзи далечен следобед, когато бе сторил грешката да кръстосва шпаги с едно деветгодишно момиченце — почти да съжалява, че я губи.

— Нахакана стара крава! — отегчено смръщване загрози грижливо гримираното лице на Мариса, докато гледаше как Тина и Фаръдей си отиват.

Намръщването бе мигновено заменено от ослепителна усмивка. Тя протегна празната си чаша към Матю, за да я напълни пак.

— Много си добър — измърка тя, докато го наблюдаваше как смесва питиетата.

— А ти си хлапе. — Той положи коктейла от шампанско пред нея.

Не бе очаквала такива язвителни думи. Брадичката ѝ щръкна:

— Знаеш ли коя съм аз?

Матю повдигна рамене:

— Тц. — Тонът му показваше, че и не го е еня.

— Аз съм Мариса Барън.

— Поздравления.

— Баща ми е собственик на тази къща.

— Хубаво местенце — каза със задоволство Матю.

— Това е негово увеселение. — Когато той не отговори, тя се наведе напред, като изложи неприкрито парфюмираните си гърди, прелели над деколтето на златната ѝ дреха. — Което значи, че той те е наел.

— Е, и?

— Значи може да те уволни.

— Тъй като ще има много малко време да си намери друг барман, съмнявам се, че ще го направи. Освен това, ако мога да забележа, за всичко тук отговаря сестра ти.

Отново Лий. Все Лий.

— Смесил си отвратително питие.

Тя тръшна чашата си на бар плота с такава сила, че деликатните подпори се разклатиха.

Матю погледа прекомерно кръшния ханш на Мариса, докато тя ядно се отдалечаваше. Мисълта, че толкова разнолики същества може да бъдат сестри, показваше, че Майката Природа беше едно голямо хранилище на житейски шеги.

Докато почистваше счупената чаша, Матю се питаше какво би могла вероятно да иска от него Тина Маршъл. Нещо друго освен очевидното, разбира се. Въпреки оная зрима сексуалност, която лепнеше на Тина като особено възбуждащ аромат, Матю нямаше впечатлението, че тя търси набързо да се повъргалят в сеното. Не, инстинктът му подсказваше, че тя има наум нещо друго.

Нещо *по-сериозно*.

Нещо, за което твърдеше, че ще промени живота му.

Та какво, по дяволите, беше то?

Той наля Чивас с лед на един застаряващ характерен актьор и смеси Харви уолбангър за младата му съпруга. Матю реши, че го чака много дълга нощ.

[1] Лингуини — вид макаронени изделия на плоски и дълги ивици. — Б.пр. ↑

[2] Питбул териер — порода американски бойни кучета, смятани за изключително опасни. Известни са многобройни случаи на смъртоносни наранявания, които тази порода е причинявала на деца и на възрастни. Във Великобритания те вече не може да се продават, отглеждат или внасят отвън, а заварените не могат да бъдат извеждани на обществени места без намордници. В България, уви, няма такава забрана. — Б.пр. ↑

[3] Валхала — според старонорвежката (скандинавската) митология — място в Асгард, митичния скандинавски рай, където почиват душите на храбро загиналите. — Б.пр. ↑

[4] SAG — аббревиатура на Screen Actors' Guild (в превод: Гилдия на актьорите от екрана), американски профсъюз на филмови и телевизионни актьори и актриси. — Б.пр. ↑

6.

— Ама какво, по дяволите, е това! Мръсно съзаклятие?

Стомахът на Джошуа се сви на топка; той хвърли едно хапче против киселини в устата си и го подгони с едра глътка скоч с мляко.

— Първо, Лий се опита да ме убеждава, че трябвало да подложа Мариса на пробни снимки. Сетне ти ми стоварваш налудничавата идея да я пробвам за „Опасен“. Иисусе Христе, това ще е все едно да дам на Мей Уест^[1] да играе главната роля в „Разказът на монахинята“.

Корбет бе предложил да отидат в библиотеката, където биха могли да поговорят на четири очи. Надявал се бе, че ще убеди шефа на студиото, че отговорът на неговата дилема кой да изиграе ролята е под носа му.

— Виж, знам, че Мариса е неконвенционална...

— Това е новата дума за *пачавра*.

Образът на опасно прелъстителна седемнайсетгодишна госпожица, гола, само по обувки с високи токчета, проблесна в съзнанието на Корбет. Той познаваше Мариса Барън от деня на нейното раждане; чувствата му към нея винаги са били бащински. Освен за някакъв си миг изкушение, когато неговото тяло му измени и той бе отвърнал на нейното излъчване като развратен старец.

— Много си строг с момичето, Джош! Под този предизвикателен блясък Мариса е натрупала дълбоко загнездена несигурност, което ще накара публиката да ѝ повярва, че би направила всичко — дори би убила, — за да спечели любовта на Лонг Райдър.

Джошуа чукна чашата си на махагоновия бар антика. Разплиска се течност, но той не забеляза.

— Сега говориш точно като нейния психоаналитик.

— Може би всички тези психолози са прави. Кога всъщност за последен път си седнал да поговориш с нея?

Втреченият поглед на Джошуа Барън можеше да разреже диамант.

— Изобщо не е твоя работа. Освен това, няма защо да говоря с нея, за да разбера, че е напълно неподходяща за ролята.

Корбет бе преговарял за много договори с Джошуа и знаеше кога да ритне тухлената стена на непреклонността, която притежаваше филмовият шеф.

— Хей, тя е твое дете! — каза той и повдигна рамене.

Джошуа трескаво допълни чашата си от тежката кристална кана, но не можа да отговори.

Тина мъкнеше Фаръдей през стълпотворението от гости към пътя пред входа, където нареди на служителя от паркинга да повика такси за нафиркания актьор. Не че ѝ пукаше дали негодникът ще се претрепе в новата ламборджини, с която се бе хвалил цялата вечер; просто не искаше той да завлече някой невинен шофьор, случайно оказал се покрай него на пътя тази нощ.

— В твоето или в моето легло? — измънка той, като посегна изотзад да си напълни шепата с покритото в Пучи дупе.

— В твоите сънища. — Тина отхвърли опипващата ръка от себе си.

— Някой да ти е казал, че си твърде стара сбръч, за да се правиш на срамлива?

— Върви на майната си! — изруга тя, като му обърна гръб.

Той я сграбчи грубо за ръката и я задържа до себе си:

— Знаеш, че ти харесва.

Тъмните очи на Тина засвяткаха от омраза. Дори толкова пиян, Фаръдей разчете тяхното гневно послание и бързо я пусна, преди да отстъпи със залитаща крачка назад.

— Слушай ме, Брендън Фаръдей! — изсъска тя с тъмносин нокът, забит в гърдите му. — И добре ме слушай! Ако изобщо някога ми се изпречкаш пред погледа, само посмей да ме докоснеш; ще намеря пистолет и ще ти пръсна шибаните топки. Ясно ли е?

Капчици пот оросиха челото му, докато Фаръдей се опитваше да си самовнуши, че е голяма звезда. А звездите не понасят да ги ругае кой да е.

— Мога да те съсипя, кучко! Само няколко мои думи, и няма да можеш да си намериш работа, да пробутваш просторни къщи в

Комптън.

— Покажи какво можеш! Но само ме докосни с пръст, и си мъртъв!

След тези думи тя се завъртя и закричи, а десетсантиметровите ѝ точета чаткаха в отривистото стакато по плочките.

— Ъ-ъ... извинете ме, мистър Фаръдей, но таксито ви е тук — намекна му момчето от паркинга с окуражителна усмивка.

Първото нещо, което актьорът новобранец бе научил още когато пристигна в Холивуд преди осемнайсет месеца от Денвър, бе да четка всички тези стари пръдлювци. Въпреки че равновесието на силите бе започнало да накланя везните към новото поколение, някои от тези типове все още упражняваха страшно много власт. И най-много — Брендън Фаръдей.

— Между другото, мистър Фаръдей, изпълнението ви в „Търсач на звезди“ беше блестящо.

Неприятното заяждане с Тина Маршъл беше мигновено забравено, когато Фаръдей удостои с вниманието си младия мъж с вълниста, руса коса и яко, мускулесто тяло. Божичко, помисли си той, от ден на ден трябваше да се състезават с все по-млади кандидати за слава. Този поне веднага разпознаваше истинската звезда. Макар да му струваше огромно усилие, той се изправи в целия си сто осемдесет и осем сантиметров ръст.

— Актьор ли си?

Неочакваният му интерес си заслужи проблясването на младите бели зъби.

— Да, сър, мистър Фаръдей.

— Как се казваш?

— Ройъл Хармън.

— Членуваш ли в SAG?

— Да, сър. И вие категорично ще получите моя глас за президент.

Брендън кимна, докато тикаше навита зелена банкнота в ръката на младежа.

— Добре, навъртай се там, Ройъл Хармън! — посъветва го той настойчиво. — Благодаря ти за подкрепата. И кажи на всичките си приятели да гласуват.

Като се приведе, за да побере боя си вътре, той позволи на момчето да му помогне да се настани на задната седалка на таксито.

Веднага щом кехлибарените задни светлини на таксито се озоваха обратно долу на криволичещия път, Ройъл провери бакшиша. По правило пияните си падаха щедри. Особено тези, които се канеха да участват в изборите за Гилдията на актьорите от екрана.

Когато зърна еднодоларовата банкнота, разочарованото му изохкване беше тръпчиво и късо. Съперникът на Брендън Фаръдей току-що бе спечелил задочно гласа на Ройъл Хармън.

Ръцете на Мариса се бяха увили около загорелия врат на Джеф Мартин, а тялото ѝ се притискаше о неговото, докато се поклащаха в такт с музиката.

— Сам ли си тук? — попита тя, като сладострастно движеше таза си към неговата набъбнала предница.

Джеф не беше виждал скоро кита. Надяваше се да е отишла в някой тих ъгъл, откъдето можеше да я забере по-късно. Колкото се може по-късно.

— Не, но не е важно.

Той шмугна коленете си между краката ѝ. Тя въздъхна щастливо.

— Радвам се. Не обичам да деля.

От начина, по който пиленцето отъркваше чатала си в краката му, Джеф почти очакваше тя да получи оргазъм всеки миг.

— Не забременявай, преди да си вкусила от сладостта! — предложи той, като я сграбчи за дупето и я повдигна плътно към себе си. — Нали знаеш какво казват?

— Какво?

— Удвои удоволствието си. — Зъбите му се заразхождаха по шията ѝ; Мариса почувства слабост от коленете надолу. — Удвои радостта си.

Мариса не беше неопитна; тя с желание бе отдала девствеността си скоро след тринайсетия си рожден ден на един от градинарите на имението. Стори ѝ се болезнено, мръсно и не така вълнуващо, както бе описано в забранените книжки, които криеше под юргана си. Но не можеше да отрече, че изражението в очите на стареца — сурова похот

— я бе възбудило. По същия начин баща ѝ гледаше Лий, когато си мислеше, че няма никого наоколо.

— Хей, сладкишче! — Езикът на Джеф овлажняваше отвътре ухото ѝ. — Какво ще кажеш, аз и ти да се измъкнем от тази скучна старческа тълпа и да отидем някъде, където ще можем да си направим наша забава.

Пенисът му страстно напираше да разкъса дрехата ѝ; росна влага се сбираше между краката ѝ.

— Съблекалните за басейна се преустройват. — Тя се задъха, когато тъмната му ръка се промуши и притисна малката пещ. — Празни са.

Джеф се ухили:

— Скъпа, мислех си, че никога няма да поискаш!

Матю се прозяваше. Той смеси кана с мартинита. Както обеща, Тина Маршъл се бе върнала с предложение, което беше учудващо, тъй като беше неизпълнимо.

— Нека го кажем направо — започна бавно той, с отсянка на подозрителност, която обагреше думите му със снизхождение. — Предлагаш на мен — някакъв тип, когото никога не си виждала — роля в нов филм на „Барън студиоуз“.

— Предлагам ти възможност да пробваш — поправи го Тина; тя грабна една маслина от купата пред себе си и я лапна. — Но, повярвай ми, ти си с двата крака в ролята.

— Но ти си агент по недвижими имоти!

— Не ме издавай!

— Трудно е човек да не попадне на плакатите ти; те са по най-хубавите дворни ливади в града.

— Повече са от треската — весело се съгласи тя. — Но съпругът ми е Корбет Маршъл...

— Филмовият агент.

Тя гръсна своята причесана тъмна глава:

— Точно той. И той ще уреди пробите. Нали разбираш, Корбет и аз сме отбор. Когато не пробутвам с надценки недвижими имоти, работя на свободна практика като негов разузнавач, точно като онези

пенсионирани мутри, които пътуват из страната, да откриват нови таланти за „Доджърс“.

Матю не беше убеден:

— Корбет Маршъл работи само със звезди.

— Истина е, но...

— Аз не съм звезда.

Усмивката на Тина беше свръх поверителна:

— Довери ми се, момко, *ще станеш*.

Бледа линия се очерта между тъмните му вежди. Като съдеше по вида ѝ, Матю бе очаквал Тина Маршъл да е по-изобретателна.

— Хубава фраза. Не чак толкова оригинална, но са ми казвали, че има ефект. Върху някои хора.

Тина реши да не се обижда от неговото заяждане. Беше сигурна, че един толкова красив мъж разполага с непресъхващ поток от жени, които целуват краката му. Или някоя по-животворна част от неговата анатомия.

— Но ти не си от тях?

— Не. — Дългият, овладян поглед, който ѝ хвърли, беше спокоен; себеуверен. — Аз не.

Сервитьорът се върна за мартинитата и прекъсна разговора им. Щом останаха отново сами, Тина се усмихна, за да омекоти подозрението в очите му:

— Боя се, че не бях ясна. Тъй както си безспорно секси, интересът ми към теб е само професионален. Освен това обичам мъжа си. Никога няма да му погодя номер.

Като видя как широките ѝ кафяви очи станаха сериозни, щом спомена съпруга си, Матю се запита дали Корбет Маршъл осъзнава, че е голям късметлия.

— Виж — започна той; сега, след като реши, че тя казва истината, тонът му беше по-учтив, — поласкан съм от твоя интерес, но аз не съм актьор. И съм един от малкото хора в този град, които не страдат от звездомания.

— Трябва ли в такъв случай да разбирам, че барманството е смисълът на твоя живот?

Матю се усмихна, защото проумя, че се вписва в нейния стереотип много повече, отколкото бе предположил. Имаше ли в Холивуд поне някой, който да не играе роля? — попита се той.

— Добре, убеди ме! Но аз не съм актьор.

— Тогава какво си? Певец?

— Писател.

Той не виждаше смисъл да споменава кошмарите, които започнаха да се появяват все по-често през второто му изпращане във Виетнам. Вместо да се обърне към наркотиците, както правеха повечето кашиси, по съвета на една съчувстваща му медицинска сестра той започна да записва кошмарите си в малка тетрадка, която винаги носеше със себе си. По някакъв начин излагането на ужасяващите образи върху хартията изсмукваше тяхната сила и му помагаше да се справя с необходимостта да живее ден за ден. И да убива. Беше се завърнал у дома с тетрадки, пълни с истории. Истории, които възнамеряваше да разкаже на света.

— Романи или сценарии?

— Сценарии.

Тя се облакът на бар плота, положи брадичката си в шепа и го заизучава умислено:

— Бива ли те?

— Да, бива ме.

Тина харесваше кратките му отговори, без заврънкулки. Ако пробиеше в този бизнес, щеше да е с желязно самообладание. От друга страна, нищо не можеше така бързо да изпорти човек, както прекомерно развитото его. Беше виждала не една кариера да завършва в плитчините на прекомерната суета.

— Щеше да се справиш много по-бързо, ако отдаваше цялото си време на писането.

Не му казваше нищо, което Матю да не си бе казвал сам стотици пъти. След като се уволни от флота, той се възползва от своите войнишки ордени и се записва в кадетския корпус. През следващите три години посещаваше часовете сутрин, паркираше коли при хотел Бевърли Хилс следобед и обслужваше бара нощем. Впрочем, той се отказа от хотелската работа, когато стана твърде досадно да обяснява на, изглежда, постоянния парад от сексуално освободени самки защо няма желание да се скатае за някакви си три часа с някоя от тях в хотелските бунгала.

— Повярвай ми — настоя Тина, — ти си идеален за звездната роля в „Опасен“, защото си най-черният кошмар на всеки родител. Ти

таиш сексапил и, което е най-хубаво, си напълно непознат, а точно това търси Джош Барън.

— Не съм сигурен, че частта за кошмара на всеки родител ми звучи похвално.

— Абсолютно сигурно е, че това не навреди на кариерата на Джеймс Дийн^[2] — върна му го Тина. — Виж, с парите, които ще изкараш от „Опасен“, ще можеш да разкараш тези почасови занимания и да се съсредоточиш върху истинската си работа.

Матю не можеше да отрече, че идеята за обилните финанси има своите достойнства. Но актьор?

— Ще го обмисля — съгласи се накрая той, като разбра, че Тина очаква отговор.

Тя кимна, засега удовлетворена. Двайсет години продажби на недвижима собственост я бяха научили кога да не припира. Беше зърнала неохотно проявения му интерес, когато бе споменала за изоставянето на почасовата работа. Достатъчно. Засега.

— Обмисли го! — съгласи се с него. Като бръкна в тъмносинята си сатенена вечерна чантичка, тя извади една от визитните картички, без които не отиваше никъде. — Ето визитката на съпруга ми. Звънни му, когато си готов за разговор, а?

Матю сви рамене:

— Не обещавам нищо — предупреди. — Освен да помисля.

— За друго и не моля.

Тя му хвърли прощална усмивка, по-ослепителна от всички усмивки, на които бе свидетел от нейна страна до този момент, и си тръгна. Но едва бе направила няколко крачки, и нещо ѝ хрумна:

— Как се казваш?

Матю не се учуди, че не се бе погрижила да попита по-рано. Той беше *непознат*. А в този град това се превеждаше като *никой*.

— Матю. Матю Сейнт Джеймс.

— Матю Сейнт Джеймс — повтори си го бавно тя, като че ли го опитваше на вкус и на допир върху езика си: — Харесва ми — кимна със задоволство. — Нямам търпение да го видя на големия киноекран на „Уестууд“.

С това тя си отиде и остави Матю, със сивата визитна картичка в ръка, да се чуди защо, дяволите да го вземат, изобщо се хвана да прецени странното предложение на Тина Маршъл.

[1] Мей Уест (1892–1980) — американска актриса, сексимвол на тридесетте години. — Б.пр. ↑

[2] Джеймс Дийн (1931–1955) — американски актьор с кратък живот и кариера, загинал при автомобилна катастрофа. Ролите му го превръщат в символ на младежкия бунт против авторитетите. — Б.пр.

↑

7.

Джеф Мартин мислеше с чепа си.

Той минаваше през живота като димящ пистолет, сексуалният му радар се наостряше към всяка цел със скоростта и точността на ракета „Минитмън“. И нямаше нужда да си специалист по бойна техника, за да схванеш, че Мариса Барън е един топъл задник.

— Събличай се! — каза той още щом влязоха в пустите съблекални.

Мариса, нетърпелива да се покори, дръпна ципа на гърба на роклята си. Тя не носеше бельо и щом се измъкна от прилепналото златисто ламе, неговият стръвен поглед се вторачи, като се спираше на всеки новоизложен сантиметър плът — на високите ѝ обли гърди, на розовите ѝ зърна, обрамчени от тъмнокафяви ореоли, на извивката в кръста ѝ, на буйното гнездо косми, свито между твърдите златисти бедра. Острият дъх на хлор, който бе нахлул в нощния въздух, бързо бе заменен от топлото, мускусно ухание, което отделяше кожата на Мариса.

— Обърни се!

Докато тя се завърташе с гръб към него, излагайки закръглените си кълки на мълчаливата му преценка, желанието му се разпалваше все повече. Мариса знаеше, че ако той не я поеме скоро, тя ще свърши само от силата на тези тъмносини очи.

— Добре, можеш да се обърнеш с лице отново!

Гласът му беше твърд. Вгълбен. Сякаш бяха двама непознати на мързелива приказка в очакване на автобуса. Но като го видя как съблича своите дрехи и съзря издутия му полов белег, Мариса разбра, че той не беше толкова безчувствен към голото ѝ тяло, на колкото се преструваше. Това познание разпали още повече вътрешните ѝ огънове.

Когато тя тръгна към него, той вдигна ръка:

— Още не!

— Но аз те желая!

— Не се безпокой, ще ме имаш — успокой я Джеф. — Всичко с времето си.

Той се протегна и разходи пръст по устните ѝ; Мариса, нетърпелива за физически досег, лапна пръста и го засмука.

— Боже, ти си ненаситно малко същество, а? — отрони той с нисък смях, измъкна пръста си и го прокара влажен по горната част на гърдите ѝ. — Точно като разгонена кучка.

Мариса не обичаше да ѝ се присмиват.

— Мислех, че ме желаеш — нацупи се тя.

— Желая те. Но изчаквам. — Той изследва стаята, погледът му се спря на един бял плетен шезлонг. — Седни ето там!

Мариса потъна доволна в плетената седалка, като пренебрегна счупената тръстика, която се заби в голите ѝ кълки. В очите му се забелязваше жестока нотка на изумление.

— Докосни се, маце!? Нека те видя как си играеш с циците.

Имаше нещо в неговия опасно повелителен тон, на което Мариса не можеше да устои. Тя постави ръце като вендузи върху гърдите си, стисна втвърдените пъпки и усети ответно потръпване между краката си.

— Добро момиче. Вдигни крака върху страничните ръкохватки на шезлонга! — Когато тя се подчини, той кимна: — Сега се чукай сама.

Тя никога не бе мастурбирала пред мъж, но сега, когато пръстите ѝ галеха нежните розови гънки, изложени на немилостивия му поглед, Мариса откри, че изпитва безспорна възбуда. Щом събра пръсти и ги заувива дълбоко в своята влажна, топла кухня, по ръцете ѝ потече обилна мъзга. Ханшът ѝ се занадига неволно, главата ѝ се търкулна назад, когато електрическо раздрусване изригна от вулвата ѝ и я изхвърли в гърчове на върховната наслада. Когато свърши, тя легна разпътно разплута, по кафяво-червените диплици между разкрачените ѝ крака блестеше влага.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Джеф със същия официален тон.

Тя откряна клепачи. Той стоеше над нея и я гледаше със самодоволно наслаждение, което ѝ се стори омерзително.

— Ти си негодник!

— А на теб ти хареса от начало до край.

Не можеше да отрече. Но това не значеше, че трябва да харесва и държанието му като такъв един сигурен в мъжествеността си копелдак.

— Мога да те накарам да се влачиш!

Устата му се изкриви.

— Друг път!

Шезлонгът изропта, когато той насили бедрата ѝ да се раздалечат още повече и влезе в нея с напорист тласък, който я накара да изохка. Беше толкова голям. Преди тялото ѝ да успее да се нагоди към огромния фалос, който туптеше вътре в нея, той започна да се движи, навън и отново навътре, със сила, която предизвика болка, пулсираща по цялото ѝ тяло.

Пръстите му се ровеха дълбоко в нейната мека, зовяща плът, зъбите му оставяха морави белези по парфюмираните ѝ гърди. Сякаш цели часове той я набива като пневматична сонда и когато накрая свършваше, сграбчи в юмруци разрошената ѝ коса и ги заскуба така здраво, че в очите ѝ плувнаха сълзи. Но преди тя да извика, той счупи ампула амилов нитрит под носа ѝ и когато мощният наплив експлодира между зейналите крака на Мариса, тя напълно забрави за болката.

Тина го чу в мига, в който влезе в позлатената и обрамчена в огледала гримьорна. Ниско хленчещо смъркане. Като се огледа, тя видя жената в ъгъла на плюшения златен килим, отпусната с гръб към стената.

— Мисис Халъдей?

Мъничките почервенели очи на Едит Халъдей молеха Тина изсред гънки бледозелена плът.

— Лошо ми е. Трябва да ме заведете до хотела ми.

Като прилекна до жената, Тина хвана налятата ѝ китка и зачака да усети пулса. Кожата на Едит Халъдей изглеждаше лепкава и студена, но сърцебиенето ѝ, когато Тина го напипа, беше стабилно.

— Можете ли да станете?

Жената направи немощен опит, който пропадна. Когато се изтърколи отново на пода, обемният ѝ кафтан с червени и със златни мъниста се надипли по тялото ѝ като спукан балон.

— Няма никога да успея да ви замъкна сама до колата — оплака се Тина. — Ще трябва да почакате тук, докато намеря мъжа си.

Тя забърза обратно надолу по витата стълба, като си мислеше, че тази нощ определено е нощ на контрастите. Мариса, Фаръдей и Едит Халъдей — всички представяха гадното ѝ лице. Матю Сейнт Джеймс, от друга страна, беше доказателство, че и през най-мрачните времена има лъч надежда.

Къщата беше притихнала. Гостите се бяха разотишли, готвачът бе отнесъл своите чинии и тигани, Джошуа се бе оттеглил в дупката си, а Мариса бе изчезнала бог знае къде.

Лий беше в кухнята и наблюдаваше как Матю брои полупразните бутилки алкохол.

— Страхотна работа свърши тази нощ — каза тя.

Единственият отговор на Матю беше едно смотолеveno „м-да“. Той си записваше нещо в малък бележник.

— Получих няколко комплимента за мартинитата.

— Номерът е да използваш пресен липов сок.

— О, ще го запомня.

Мълчание.

Тя реши да опита пак:

— Актьор ли си?

— Не.

— Но нали видях как Тина ти даде една от визитките на Корбет?

Матю изруга наум. Беше объркал преброяването на бутилките Уайлд търки.

— Виж, Джеси напират да се разплатим с теб начаса. Тъй че какво искаш — да говоря или да работя?

— Не можеш ли да вършиш и двете едновременно?

Преди Матю да отговори, проклетият ѝ парфюм се провря в сетивата му, като всмъркан наркотик.

— Очевидно не.

Тя сякаш обмисля това един миг.

— Тогава ми се ще да говорим — реши тя. — Ако нямаш нищо против.

Матю повдигна рамене:

— Парите са твои.

Като се облегна на тезгяха, той скръсти ръце на гърдите си и я удостои с дълъг, преценяващ поглед.

Лий се чудеше защо изобщо се пъне да разговаря с такъв неучтив, груб мъж. После си спомни онзи миг, по средата на увеселението, когато очите им се срещнаха и се задържаха. През това застинало време на Лий ѝ се бе сторило, че чува звън на цимбали.

— Щом не си актьор, защо тогава взе визитката на Корбет? — попита тя, наистина любопитна.

— Не знаех, че поведението ми е било така внимателно наблюдавано.

— Добрата домакиня държи под око всичко.

— А ти си добра домакиня.

— Една от най-добрите.

— И скромна при това — сухо отбеляза той.

— Някога един човек ми каза, че е важно да знаеш цената си.

Матю сдържа усмивката си.

— Добър съвет.

— Знам. И така, щом не си актьор, какъв си?

— Писател.

Някак си на Лий не ѝ се губеше време да прониква в казаното, тя беше доволна, че той не е само още едно красиво лице, което се надява да забогатее, като залага на хубавата си външност. А той беше невероятно хубав, призна си тя. По един обезпокоителен начин.

— „Барън студиоуз“ винаги е търсело писатели. Бива ли те? — попита тя, сякаш отекваше на по-ранния въпрос на Тина Маршъл.

— Предполагам, че зависи от личния вкус.

Очите му се впиха в нейните и Лий почувства как стомахът ѝ странно се свива. Тя напрегна воля да отмести поглед, но не успя и усети как потъва в тези меки кехлибарени дълбини като плувец, хванат във водовъртеж.

Боже мой! Какво, по дяволите, смята, че прави той тук — стои в кухнята на Лий Барън на Бевърли Хилс и се пита какво ли носи тя под тази девствено бяла рокля, ако изобщо носи нещо. Дали кожата ѝ е толкова мека, колкото изглежда? Матю се чудеше. Дали ще е толкова сладка, колкото и благоуханна?

На Матю не му бе непозната чистата физическа потребност, която внезапно припламна между тях. Той с желание бе отдал девствеността си през втори курс в средното училище на една мазолеста, едрогърда осиновителка, която го прелъсти на стълбичката на семейния басейн, докато съпругът ѝ ловеше риба с хлапетата на езерото Ароухед. В началото Матю гледаше на секса между двама като на подобрение към чекиджийството под душа, но след това жената взе да става все по-ненаситна — нахълтваше в стаята му, без да почука, пъхаше се в леглото му нощем, докато мъжът ѝ хъркаше безгрижно в съседната стая, стискаше слабините му под масата по време на неделния обяд.

И макар Матю да недолюбваше прикрепената към него социална работничка с продълговато изсечено лице, когато тя се появи с вестта, че е време за него да се премести в ново семейство, той за малко да я разцелува по намусените, червисани в оранжево устни. Научен отрано да избягва обвързаностите, през годините Матю си бе устройвал случайни скорострелни афери за една нощ. В тези краткотрайни връзки той бе отдавал тялото си, но не и сърцето си.

Но сега, когато се оказа изгубен в широките сиви очи на Лий Барън — очи, които преливаха от неохотно желание и от нещо друго, странно наподобяващо страх, — всичките му инстинкти говореха, че тази жена е сирена, която може да го завлече в опасни, незнани води.

— По-добре да тръгвам — отсече той рязко. — Късно е.

— Не е толкова късно — възрази Лий и много ѝ се щеше да не звучи така адски нетърпелива. — Цяла нощ не съм подвила крак ни миг; бих искала да имам компания, докато отпускам. Освен това вече се съгласих да платя на мистър Мартинес за теб междувременно.

Матю се питаше дали Лий Барън винаги е имала всичко, което поиска и реши, че вероятно е така. Жената си беше родена със сребърна лъжичка в едната ръка и с шепя кредитни карти в другата. Беше си истински късмет, че се бе родила в семейство на холивудски крале, същинска добра участ, че беше отглеждана да последва баща си като глава на „Барън студиоуз“, вместо да се бори за място под слънцето като всекиго друго. Стародавно негодувание придойде и се занадига дълбоко в него.

Той я погледна бавно, оценяващо:

— Никога не бих ви взел за жена, която трябва да плаща, за да ѝ правят компания, мис Барън.

Пренебрежителната му реплика увисна тежко в хладния въздух. Единственият знак за нейното огорчение бяха яркоалените петна, които се появиха високо върху скулите ѝ. Лий повдигна брадичка и погледна в първобитните му очи.

— Прав си. — Тонът ѝ беше леден. — Време е да си ходиш.

Тя му подаде запечатан плик. Вътре беше щедрият бакшиш, който бе решила да му даде преди оскърбителната му забележка.

— Ще кажа на мистър Мартинес, че представянето ти беше образцово.

След шест години в армията Матю можеше да схване една заповед, когато тя прозвучи.

— Винаги е удоволствие да чуеш, че една жена е намерила *представянето* ти за образцово.

Като вдигна кашона с останалите бутилки на рамо, той ѝ прати къс поздрав, който тя прие като плесница в лицето, и се завъртя рязко на пети. Беше вече вълн, погълнат от мрака, когато Лий забеляза, че е оставил плика обратно на тезгяха.

Принцесата беше заключена в тъмен, влажен подземен затвор. Чудовище с пламтящи очи и с дихание на дракон издишваше усойния затворнически мирис. Като пренебрегна нейните отчаяни вопли за милост, чудовището окува китките и глезените ѝ към покритата с водорасли каменна стена, после започна да раздира плътта ѝ с острите си като бръсначи нокти, отново и отново.

Собствените ѝ уплашени стонове събудиха Лий и я освободиха от жестоката свирепост на чудовището.

8.

Венеция^[1], Калифорния, беше театър на абсурда.

Макар че къпещите се красавици на Мак Сенет вече не припкаха по плажа и че дните, когато Сара Бернар, Чарли Чаплин и Мери Пикфърд изнасяха представления в града на каналите, бяха избледнели в спомените, екзотичният крайбрежен град все още държеше на своите звезди от бизнеса на забавленията.

Фокусници, музиканти и белолики мимове бяха превърнали улиците в своя сцена, докато велосипедистите и ролковите кънкъори се надбягваха по „Оушън фрънт уок“. Макар гледката на щедро отдавана енергия да поднасяше на сетивата несекваща наслада, точно през тази юлска вечер Матю оставаше сляп за кипящия край него живот.

Той седеше на верандата на наетата от него венецианска къща, гушнал бутилка бира и загледан в широкия простор на Тихия океан. Приливът приближаваше, водата бе обагрена от залязващото слънце в бляскави отсенки на тъмночервеното, лимоненожълтото и аметисовопурпурното. На хоризонта един катамаран се полюшваше на котва и Матю си въобрази, че чува как водата леко приплясква о бордовете на съда.

При нормални обстоятелства вечно променящата се панорама на Тихия океан го утешаваше, прочистваше съзнанието му и успокояваше сетивата му. Но не и тази нощ. Матю беше безпричинно настръхнал. Така беше от два дена, от увеселението на Джошуа Барън. Не само изненадващото предложение на Тина Маршъл го караше да се чувства така напрегнат, а ако трябваше да е съвсем откровен пред себе си, трябваше да признае, че парите, които тя бе обещала, му изглеждаха все по-апетитни с всеки изминал ден.

Матю щеше да се порадва на свободата, която такива пари могат да донесат, но за него бе почти невъзможно да си се представи като актьор. *Ти си писател*, напомни си той. И все пак, ако изиграването на една роля в един филм щеше да му позволи да работи през цялото време своя занаят, нямаше ли да е пълен глупак, ако подмине нещо,

което толкова боричкащи се кандидат-актьори биха сметнали за златна възможност?

Искушението воюваше с дълбоко загнездения прагматизъм. Съзнанието на Матю се вихреше около проблема като паднало листо във водовъртеж, което се върти и върти в напън да се освободи. Раздразнен от нетипичното за него колебание, той извърна мислите си към друг проблем. *Лий Барън.*

Преповтори си краткия им разговор наум и бе принуден да признае, че навярно се бе заял твърде грубо. Като премисляше, нищо от това, което тя каза, не показваше, че Лий Барън гледа на него отвисоко. Само собственото му раздразнение — и онзи тъмен, кастриращ страх от провал, който го бе нападнал изневиделица — го бе подтикнало да се държи с нея така безцеремонно.

Беше публична тайна, че Лий бе подготвяна да заеме мястото на баща си. Джошуа Барън беше отмираща порода: последният от титаните, от тези легендарни шефове на студия, които разполагаха с неоспорима власт. Те бяха брутални мъже и Джошуа, също като баща си преди това, не правеше изключение. Матю лениво се попита дали Лий — за която се смяташе, че притежава интелигентността на баща си — бе наследила и коравосърдечната му рязкост.

— Хей, Мати! — жизнерадостен женски глас му подвикна и разтури вгълбеността му.

Той обърна внимание на жената, която енергично му махаше с ръка от съседната веранда и чиято кестенява коса до кръста беше огряна отзад от залязващото слънце. Тя беше с обичайния си старомоден костюм на рисувани сякаш от деца цветчета — дълга до глезените селска пола, стегната на врата блуза, която си позволяваше примамлив, сенчест намек за зърно през фината газова материя, и боси крака. Тъй както беше облечена, никой не би се досетил, че доходът на привлекателната млада хипарка идва от една тежка папка със сини хартийки от акции, наследени от баба ѝ по майчина линия.

— Здравсти, Лана — поздравя я Матю без въодушевление.

Лана Паркър, дъщеря на стоковия брокер от Сан Франсиско Лийлънд Паркър, имаше едно кредо: да се наслаждава на живота в пълна мяра. Тя мразеше да вижда някого нещастен. Особено Матю Сейнт Джеймс. Макар нищо да не бе произлязло от късото палуване, на което се отдадоха, когато тя за първи път дойде във Венеция, тя все

още мислеше, че той е един от най-сексапилните — и ето ти изненада, от най-милите — мъже, с които някога бе спала.

— Изглеждаш малко потиснат.

Матю повдигна рамене.

Лана бе привикнала със загадъчните замлъквания на своя съсед и освен дето знаеше, че те могат да сплашат някоя по-малка жена, тя вярваше, че да затваряш чувствата си като в бутилка, ще ти докара и лоша карма.

— Е, как върви сценарият?

— Добре, струва ми се.

— Бих искала да го прочета.

Той вдигна бирената бутилка до устните си и отпи още една глътка, преди да отговори:

— Може би. Като свърша.

— Нямам търпение. Знам, че ще е чудесен.

Матю само сви рамене.

— Ще работиш ли тази нощ?

— Не.

— Тогава защо не дойдеш насам? Тъкмо се връщам от Акапулко с първокласна трева, която ще ти издуха мозъка, а ако изобщо съм виждала мъж, който отчаяно да се нуждае от забавление, Матю, това си ти.

Матю се чудеше какво ли е да имаш всичките ти потребни пари в шепа и цялото време на света, за да ги харчиш. Когато той за първи път изрази учудване, че човек, богат като Лана, живее на такова скромно място, тя простичко му отговори, че хората във Венеция знаят как да се забавляват. Едва по-късно той научи, че семейството ѝ притежава цялото каре от къщи, давани под наем, включително и неговата.

Богати жени. Напоследък се срещаше все с такива. Е, да, извън богатството, реши Матю, Лий Барън и Лана Паркър имаха много малко общо помежду си. Доколкото знаеше, Лана никога не бе работила. След като бе напуснала Бъркли преди три години, тя бродеше безцелно от град на град, от мъж на мъж, и се радваше на живота докрай. Докато Лий имаше репутацията на работохоличка.

— Съжалявам — избъбри той, — но след като така рядко ми се случват свободни вечери, най-добре ще е да поудрям клавишите на пишещата машинка.

— Някое момиче може да изревнува този ужасен механичен съперник — нацупи се Лана; после повдигна загорелите си рамене. — Е, добре, ако си промениш решението, вратата е винаги отворена.

— Ще го имам предвид.

— Имай го!

Тя му пусна една призивна усмивка, после се обърна и се прибра в къщата. Миг по-късно дращеците звуци на Бобдильновата „Blowin' in the Wind“ се стрелнаха в морския въздух, както всяка вечер по това време, което караше Матю да се пита защо, с цяло тесте пари под ръка, Лана не си достави поне нов касетофон.

Като се излегна на стола, той повъртя копчето на портативния радиоприемник до себе си. Когато Вин Скъли обяви втората игра от двунощния бейзболен мач между „Доджърс“ и „Джайънтс“, Матю отпи от бирата и остави мислите си да се носят по течението.

Към Тина Маршъл.

И към Лий Барън.

И какво би могло да означава за неговия живот обвързването с всяка една от тези привлекателни, властимащи жени...

Беше почти единайсет през нощта. Студиото беше притихнало, всички си бяха отишли вкъщи преди часове. Всички, освен Лий.

Тя седеше на своето бюро и четеше с очила, кацнали на върха на носа ѝ, с обути само в чорапи крака, подвити под едно от кожените кресла. Четеше роман. От увеселението беше минала седмица и през последните четири дена Джошуа беше в Лас Вегас да търси пари за „Опасен“. През това време тя се опитваше да върши не само своята, но и неговата работа, а между това изчиташе множеството романи, на които „Барън студиоуз“ бе хвърлило око. През последните няколко дена тя бе започнала да се чувства така, сякаш търси един-единствен блестящ диамант във все по-необхватното море изкуствени камъни.

Тазнощният роман беше мрачна и потискаща история за едно момиченце от затъntenите гори на Кентъки, редовно и ужасяващо изнасилвано от доведения си баща. Седем години момичето понася обидата със стоическо мълчание; докато не забременява. Точно тогава нещо вътре в нея се счупва. Тя грабва бащината си пушка за катерички и след поредното жестоко насилие го застрелва. Стреля, стреля. Докато

грубо иззиданите стени на селската къща не се покриват с кръв и с парцаливи късове човешко месо.

Историята, особено ужасяващият край, беше притегателна.

— Но твърде потискаща — измърмори Лий, като свали очилата си.

Главоболът, който дращеше зад дясното ѝ око, докато дочиташе последните три части, бе придошъл с все сила и заплашваше да ескалира в мигрена.

— Ще умра на билетното гише до една седмица.

Като се протегна към средното чекмедже, тя взе шишенце с аспириин, изсипа два в дланта си и ги глътна с чаша минерална вода. Сетне се отпусна назад в креслото и затвори очи.

Принцесата се взираше в златната дръжка на вратата. Тя я наблюдаваше как се развърта, нейните широки сиви очи побледняха от ужас. Ръцете опитваха пак; нищо не би ги спряло, дори заключена врата. Принцесата мразеше ръцете. Тя мразеше начина, по който миришеха на укрепител за коса и на одеколон за след бръснене, на тютюн и бренди. Мразеше начина, по който я караха да се чувства: изплашена и мръсна, виновна и засрамена. Трепереща, тя пъкна ръка под сатенената си възглавница, опипвайки за камата, която бе скрила там. Пръстите ѝ здраво стиснаха инкрустираната с безценни камъни дръжка. Някой ден щеше да убие ръцете. Ще ги пронизе с камата. Отново и отново, докато ги умъртви. Тогава най-после ще е в безопасност.

Облачета сладникаво ухаещ дим плуваха из спалнята. Бавният зноен огън в гласа на Робърта Флак^[2] туптеше от стереото.

— Това е то, бейби — подпя Джеф. — Дай ми малко от онзи клокочещ секс, в който така те бива.

Мариса, гола, ако не се броеше млечната огърлица от перли, които Джошуа бе подарил на Лий за двацет и първия ѝ рожден ден, се отпусна назад върху черните полиестерни сатеноподобни възглавници и се усмихна примамващо към обектива на фотоапарата.

Джеф я изгледа преценяващо.

— Почти, но не достатъчно. — Той разпиля коса по едното ѝ голо рамо. — Мисли по-разпалено!

Мариса си помисли за своя баща. И как той ще реагира, ако някога зърне тези снимки.

— Ето това е! — промърмори окуражаващо Джеф, като погрешно схвана палавото удоволствие, което се изписа в очите ѝ. — Сега си представи как се чувстваш, когато те целувам. — Той покри нейните леко разтворени устни със своите, а езикът му нахлу дълбоко във вътрешната ниша на устата ѝ. — Когато те докосвам тук.

Когато ръката му обхвана гърдите ѝ и накара зърната ѝ да се напрегнат, Мариса се запита дали лентата на Джеф ще може точно да предаде техния топъл розов цвят.

От онази първа нощ в съблекалните Мариса бе продължила да се наслаждава на насилническия секс, който Джеф ѝ предлагаше, като сръчно манипулираше нещата, та Джеф да си вярва, че владее положението. Той дори си мислеше, че тази фотопауза е негово хрумване. Тя разтвори крака, като си представяше реакцията на баща си, когато получи снимките. Сякаш дочуваше как Лий се суети за диетата му и избухва по повод високото му кръвно налягане. Нямаше ли да е дивно, ако той получи удар? Или инфаркт? Ако на коравосърдечния стар негодник наистина му се пишеше лошо, тя нямаше защо да се тревожи, че няма да ѝ даде да участва в някой от неговите въшливи филмчета; тя щеше да наследи половината от „Барън студиоуз“. Щеше да има истинска власт, власт с главно В.

Власт. Господи, как обичаше тази дума!

Без да е наясно със замисъла ѝ, но доволен от начина, по който Мариса на практика нажежаваше чаршафите, Джеф вдигна фотоапарата още веднъж. Тя бе уловена, като плячка в мерника на снайперист.

— Представи си, че те чукам, маце! Представи си, че чепът ми е в теб, и колко ти е хубаво!

Вместо да съзерцава наум образа на Джеф, Мариса си представи, че немигацият обектив е всъщност стоманеният поглед на баща ѝ и облиза похотливо устни. Когато ръката ѝ пошляпа набъбналия ѝ клитор, затворът на апарата се отвори и затвори.

Мисълта, колко много мангизи щеше да прибере от тази серия снимки, подбуди най-великолепната ерекция от всички, които Джеф можеше да си спомни напоследък.

— Достатъчно за днес — каза той и бутна фотоапарата настрана.

Когато изу джинсите си и се приближи до леглото, Мариса огъна ханша си върху гладките кехлибарени чаршафи. Като пренебрегна безмълвната ѝ подкана, той я обърна по корем и разтвори бузите на пълничкия и закръглен задник. Тя издаде къса въздишка на изненада, когато зъбите му се впиха в плътта ѝ, но после той влезе в нея и остана само неговата тупкаща, безжалостна гореща енергия. Тя стигна до могъща серия от конвулсивни спазми.

По-късно, легнала до Джеф върху набраните от секса чаршафи, попили аромата на мускус, докато смъркаше от неговата цигара, Мариса не можа да си спомни някога да е била по-щастлива.

[1] Венеция на английски е Venice (и изговорът му е Венис); но този град в Калифорния носи името на знаменития италиански град (наричан още Градът на каналите), затова използваме това по-популярно наименование. — Б.пр. ↑

[2] Робърта Флак — известна американска изпълнителка на соул музика. — Б.пр. ↑

9.

След неспокойния нощен сън Лий беше отново на работа; чувстваше се така, сякаш бе изиграла петнайсет рунда с Мохамед Али. Току-що бе приключила срещата си с представители на SAG, когато осъзна, че преглежда романа, който беше свършила късно миналата нощ. Като препрочете някои подбрани места, тя се убеди, че до последната си дума той е така хипнотизиращ, както си го спомняше. А също така — напълно неподходящ за големия екран. Публиката искаше щастливи завършеци, щом плащаше съответната цена за билетите; ако искаха мрачна действителност, можеха да си стоят вкъщи и да превключват на вечерните новини.

Дълбок глас се вряза в нейното самовглъбяване.

— И така, как е моята дясна ръка?

Лий вдигна очи и видя баща си на прага. Значи най-накрая се бе върнал от Лас Вегас. Време беше.

— Късогледа. Това е петият роман, който изчетох за тази седмица. Почвам да се питам защо изобщо си даваме труд да ги изземваме.

Тя свали очилата с тъмни рамки и откри изтощените си очи.

— За да държим настрана всекиго, който би ги филмирал, разбира се. — Той погледна за часа своя ръчен Ролекс с диамантено копче. — Какво ще кажеш за един обяд навън с твоя старец?

Тя се усмихна извинително. Ръката ѝ погали камара романи с твърди корици, които заемаха доста от бюрото ѝ.

— Бях планирала да изпратя интенданта долу за една салата. Но благодаря все пак.

Джошуа се намръщи:

— Мислех, че ще обсъдим срочно това, което се е случило, докато ме нямаше.

— Става — Лий се присегна към телефона. — Искаш ли да поръчам две салати?

— Направих резервация в „Мусо анд Франк“.

Беше заповед. Увита в коприна, но, така или иначе, заповед. Като стана веднага от гълъбовосивото си кожено кресло, Лий подпъкна няколко плъзнали руси косъма обратно в топчето на тила на врата.

— Дай ми две минути да се освежа, и ще съм готова за теб.

— Имаш пет минути — позволи й той възбудено. — И се обади на Мередит да прочисти календара ти за останалата част от следобеда.

— Но аз имам среща с Памела Уинтър в три! Тя измисля костюмите за „Калейдоскоп“ и ще дойде с някои скици, които иска да одобря.

— До октомври снимките за „Калейдоскоп“ няма дори да са започнали. Нареди на Мередит да направи нов график за Памела. Ти и аз ще празнуваме.

— Ще празнуваме?

Тя със закъснение осъзна, че очите на баща й намигват. Откога не го бе виждала толкова доволен от себе си? Много отдавна.

— Ще ти разкажа всичко по време на обяда — обеща той, като я пъдеше от стаята: — Побързай и бъди готова; знаеш, че мразя да закъснявам.

Лий не помръдна.

— А ти знаеш, че аз мразя тайните.

Тежката въздишка на Джошуа напомняше за риба на сухо.

— Упорита! — измрънка той. — Също като дядо си. Е, добре, ще ти намекна нещичко: става дума за „Опасен“.

Сърцето й скочи в гърлото:

— Само ми кажи добра ли е новината.

— Най-добрата.

Това беше всичко, което имаше нужда да чуе. На излизане от стаята Лий се чувстваше така, сякаш във вените й бе впръскана доза адреналин.

Корбет Маршъл не смяташе себе си за суеверен човек. Все пак той бе забелязал, че най-доходните му сделки бяха уговаряни над зауербратен^[1] в „Мусо анд Франк грил“. Без да подушва успех, когато Матю телефонира седмица след увеселението на Джошуа Барън, Корбет предложи да се срещнат тъкмо там на обяд.

„Мусо анд Франк грил“ беше бастион на лосанджелиската носталгия. Той бе отворил врати през 1919-а, което го правеше най-стария ресторант в Холивуд. Клиентелата му се състоеше главно от писатели, режисьори и актьори, които идваха да се наслаждават на съхранения дух от времето на Фокнър и Фицджералд. Корбет се надяваше, че като амбициозен писател, Матю Сейнт Джеймс ще намери атмосферата за зареждаща. Ако беше толкова идеален за ролята на Райдър Лонг, както претендираше Тина — а той не помнеше жена му някога да е грешила, — момчето можеше да разреши ужасно много проблеми. И при това да направи всички тях по-богати.

Веднага щом Матю пристигна, оберкелнерът го поведе към малко кътче за двама, високо преградено и облицовано с червена кожа. Дори седнал, Корбет Маршъл правеше впечатление на страхотно силен и могъщ мъж. Не само физически могъщ, но и с желязната самостоятелност на човек, който е свикнал сам да си проправя пътя. Мълчаливото осъдително изучаване накара Матю да се почувства като изложено за оглед парче говеждо.

— Може би направихме грешка — каза Матю.

Корбет примига, после тръсна глава:

— Съжалявам — отвърна той. — Боя се, че веднъж на десет години избиват лошите ми професионални навици.

Макар отдавна да се бе научил да има доверие в преценките на Тина, Корбет, честно казано, не бе очаквал да види Райдър Лонг от плът и кръв. Божичко, само да го види Лий този! Щеше му се да извика *еврика*. Дано само Матю Сейнт Джеймс да говореше наполовина така добре, както изглеждаше...

Той протегна ръка, спокойната му усмивка заличи по-предишното му хладно поведение:

— Радвам се, че те виждам, Матю. Жена ми почти не говори за друго след увеселението на Джош миналата седмица.

Матю стисна ръката на по-възрастния мъж, преди да заеме мястото си в червеното сепаре.

— И аз се радвам, че ви виждам, мистър Маршъл, но...

— Наричай ме Корбет! — поправи го той със симпатия. — Когато някой ме нарече мистър Маршъл, аз се изкушавам да погледна през рамо за баща си.

— Баща ви филмов агент ли беше?

— Адвокат. Всъщност той представляваше великите: Селзник, Теда Бара, Дъг Феърбанкс. Дядо ми беше един от личните банкери на Д. У. Грифит^[2].

— Много интересно.

Матю се питаше какво, по дяволите, прави тук, седнал в този бележит холивудски ресторант с един от най-могъщите хора в града.

— Да, родът ми е бил ангажиран с филмовия бизнес по един или друг начин, откак го има Холивуд — потвърди Корбет. — Всъщност, когато дядо ми е влязъл в киноиндустрията, тя все още е била базирана в Ню Джърси. По него време всичко талантиливо е работило в нюйоркските театри и актьорите са били готови да се промъкнат през реката, за да заработят парите, които кино производителите са давали.

— Да се промъкнат?

— Не са искали имената им да се свързват с нищо, което са смятали за мръсна работа — обясни Корбет.

Той поспря за малко, когато пристигна сервитьорът, да вземе поръчките им за пиене. Когато онзи се отдалечи, Корбет подхвана историята оттам, откъдето я бе прекъснал:

— Правили са сума ти филми през тези ранни години. Грифит в течение на една петилетка е режисирал повече от петстотин филма. Някои кинотеатри са променяли изцяло програмата си всеки ден. — В очите му проблесна далечно, незабравимо озарение, сякаш си представяше, че работи през такова свръх производително време. — Всички тези филми накрая родиха Холивуд.

Матю се наведе заинтригуван напред. Макар да обичаше да си вярва, че е останал незасегнат от външния блясък на Холивуд, в свои някогашни, по-откровени мигове той се бе питал възможно ли е някой да живее в Лос Анджелис и да не фантазира за онези славни първи дни.

— Повечето хора мислят, че климатът е бил скритата причина за това преместване на Запад — продължи Корбет, доволен от възможността да сподели широките си познания за този бизнес. — И да допуснем, нашето ярко калифорнийско слънце е било важен фактор. Но изначалната причина е била, че студиата е трябвало да плащат на Томас Едисън такса за всеки, ама всеки филм. Движещите се картини са негово изобретение, както знаеш.

Матю кимна, като отпи от заскрежената чаша тъмна германска бира.

— Преместването на пет хиляди километра от Ню Йорк улеснява пиратските студиа да крадат — досети се той.

— Точно така.

Корбет извади една маслина от чашата, която сервитьорът му бе доставил с мартинито. Чашата с непоръчаните маслини му бе давана редовно от управата — прекомерност, спрямо която Корбет никога не бе възразявал. Като човек, дълго живял и роден в самия Холивуд, той бе почитан с един вид реверанси, които другаде бяха запазени за кралските особи.

— Някои неща никога не се променят — отекна той. — Поради което и съществуват агентите. Да бранят интересите на актьорите против алчните студиа.

Матю бе решил, че дължи на Корбет Маршъл прямота, що се отнася до липсата на актьорски амбиции у себе си.

— Трябва да съм честен с вас... — започна той внимателно.

Корбет махна нетърпеливо с ръка:

— Един от важните уроци, на които ме научи баща ми, е никога да не говоря за бизнес на празен стомах. — Той направи знак на сервитьора, който мигом се появи с техните менюта. — Няма да сбъркаш, ако си поръчаш домашно приготвено пилешко в гювече — предложи Корбет, без изобщо да се потруди да разгърне своето меню. — Макар че лично за себе си бих препоръчал зауербратен.

Въпреки че се бе зарекъл никога да не играе игрите на Холивуд, Матю не беше чак пък пълен глупак:

— Зауербратен звучи страхотно.

Дори след като си напомни, че не е суеверен човек, Корбет не можа да скрие задоволството си.

— Е? — попита Лий, като хапваше от своите тиквички по флорентински; бяха превъзходни, но изчакването убиваше апетита ѝ.

Джошуа нежно я изгледа:

— Какво е?

Беше толкова самодоволен, проклетникът! Лий реши, че това може да означава само добри новини. Тогава защо просто не ги

изплюе? Тя размаха заплашително филийката с пармско сирене и масло към него:

— Ти, естествено, си даваш сметка, че можеш да бъдеш обвинен в психичен тормоз.

Джошуа се засмя беззвучно:

— Всичко по реда си — каза той, като извади малък пакет, увит като подарък, от джоба на самото си.

Лий веднага разпозна синкавата опаковка с яйце на червеношийка върху нея. Тифъни^[3] беше едно от любимите свърталища на Джошуа; баща ѝ държеше на високата класа. Тя тръсна глава, след като свали бялата си атлазена панделка.

— Разглезваш ме.

— Глупости! — Той я докосна гальовно с пръст по бузата. — Невъзможно е да разглезиш една принцеса.

Лий леко се дръпна назад, за да прекрати физическия досег. Твърде отдавна тя бе стигнала до извода, че светът се дели на две групи хора — докосващите и недокосващите. Например Тина Маршъл не можеше да си удържи ръцете. Като грациозни птици те непрестанно пърхаха, приласкаващо, утешаващо. Не беше дори опит да се нахлуе в личното пространство на другия; просто нейния си начин. Мариса също беше от докосващите. Джошуа — също.

Лий не беше.

— О! — Тя се вторачи благоговейно в многоцветните като паунова опашка обици с черни перли.

Съвършено еднаквите перли бяха толкова големи; беше невъзможно да се повярва, че са истински. Но, разбира се, бяха.

Джошуа се намуси:

— Не ти харесват.

Неспособна да устои на дъгоцветните им отблясъци, Лий погали с пръст искрящите повърхности на скъпоценните камъни.

— Как бих могла? — промърмори тя. — Чудесни са, но със сигурност са и ужасно скъпи!

Джошуа повдигна рамене.

— Не се тревожи за това; излезе ми късметът на масите за карти. Освен това — сниши глас той и постави ръката си върху нейната — ти си се превърнала вече в красива жена, Лий. А красивите жени

заслужават перли. От всички скъпоценни камъни на света перлите са най-женствени. И романтични.

Като избягваше да го гледа, Лий усети как руменината залива бузите ѝ и си пожела нейният баща да не ѝ говори по този начин. О, тя знаеше, че под неговата груба, припряна външност обитава сърцето на истински романтик — защо иначе щеше да е така привързан към филмовата индустрия? И все пак неговите несекващи хвалебни излияния винаги я смущаваха.

— Наистина, татко — възнегодува тя с тих, леко треперлив смях, — как не престана! Не ми се и помисля какво би станало, ако хората открият колко мекушав си всъщност.

Като се отпусна назад, Джошуа тържествуващо се засмя, докато отпиваше от своя скоч.

— Сигурно ще ме съсипят — съгласи се дружелюбно той.

Като хвърли последен разнежен поглед към перлите, Лий пъкна кутийката в своята чанта Гучи^[4] от алигаторска кожа и скръсти ръце върху масата:

— Не мислиш ли, че е време да ми кажеш какво точно празнуваме?

— Набавихме парите за „Опасен“.

Тя се бе надявала това да е поводът. Но твърде много пъти през изминалите три години, когато си бе позволявала да издаде надеждите си предварително, те биваха впоследствие разбити.

— Кой?

— Не точно кой, а какво. Всичките пари, които ни трябва, ми ги обеща една фирма за разработване на земи, която иска да настъпи в нови сфери. За наше щастие, идеята да инвестират в твоя филм им допадна.

— Какви са условията на тази земеделска компания? И защо от всички налични сценарии избраха „Опасен“?

— Но, Лий, отговорът на втория ти въпрос би трябвало да е очевиден! В края на краищата ти беше тази, която настояваше, че „Опасен“ има възможност да спечели Академична награда. Освен това — отбеляза той навъсен, раздражението му беше явно — твоят старец по някаква случайност е дяволски добър търговец.

— Отлично познавам твоите необхватни дарби — каза тя. — Но ти все още не си ми казал кои по-точно са тези щедри, прозорливи

хора.

Джошуа не обичаше да е в отбранителна позиция. Той се наежи:

— Не ги познаваш. Има ли някакво значение? Ние имаме парите, Лий! Ето това е важното.

Лий не разбираше защо баща ѝ е толкова уклончив. Тя знаеше не само как да го притисне в ъгъла и замисли по-заобиколна тактика.

— Ще поискам да се видя с тях — предупреди тя.

— Разбира се — пресече я той; чертите му станаха сурови. — А сега, ако нямаш нищо против, смятам да поръчам десертите. Освен ако дъщеря ми не иска по-скоро да ме завлече до полицейския участък в Бевърли Хилс и да ме подложи на проба с детектора на лъжата!

Лий отрони тъжна въздишка. Като човек, който разполага с такава власт, баща ѝ наистина имаше право да се засяга.

— Не бъди така патетичен — отрони меко тя. — Просто се опитвах да се добера до детайлите на сделката.

— Детайлите са за адвокатите. Важното е, че ще имаш нужното ти финансиране.

— Но...

Той я сръза с почти незабележимо свиване на очите. Това беше предупредителен жест, който тя трябваше да уважи.

— Искам сладкиш със сирене — каза той на сервитьора, който се бе появил край масата скорострелно, сякаш изваден от някоя от торбите с вълшебства на Джошуа Барън. — Лий?

Лий прехапа зъби, защото знаеше, че да прави сцени на баща си на публично място, означаваше не само да развърже езиците на целия град, но и да подбуди клюки, че „Барън студиоуз“ имат още по-големи затруднения.

— Смятам да мина без десерт — отвърна тя с доста повече хладнокръвие, отколкото чувстваше. — По-добре да се прибирам в студиото; все още ме чака много работа.

Макар тъкмо Джошуа да бе настоял тя да прочисти календара си за остатъка от следобеда, той, изглежда, не беше склонен да продължат разговора си.

— Хубаво. Ще се видим вкъщи.

Когато се надигна, Лий видя проблясък на разочарование в очите на баща си. Знаеше, че го боли, когато се карат, и макар съвместната им работа рамо до рамо да бе неизбежно огнище на конфликти, Лий

винаги след това се чувстваше виновна. Предавайки се, тя се наведе и леко го целуна по загорялата буза.

— Благодаря ти за обичите — с искрена топлота отрони тя. — Неизразимо красиви са.

Забравил предходния диспут, Джошуа засия:

— Не толкова красиви, колкото моето момиче.

Докато Корбет кръжеше около същото хрумване, което бе имала Тина Маршъл на увеселението, погледът на Матю се рееше през залата към Лий Барън. Тя беше, призна си той, красива, стройна, изваяна блондинка в най-добрите скандинавски традиции. Но не беше неговият тип.

— Какво ви кара да мислите, че мога да играя във филм? — попита той, като отново съсредоточи вниманието си върху разговора.

Корбет повдигна рамене:

— Ако перифразираме Спенсър Трейси^[5], всичко, което ти трябва, за да играеш, е да си научиш репликите, да се появяваш навреме и да гледаш да не се блъснеш в мебелите.

Матю не беше убеден:

— Признавам, че парите, които предлагате, не са за пренебрегване — изрече бавно той. — Но все пак не мога да повярвам, че това, което ми предлагате, е възможно. Не съм от онези хлапаци, които ходят на театрални курсове още от училище; дявол да го вземе, не съм играл дори дърво в някоя средношколска пиеска.

Той не спомена, че посещаването на осем различни непълни средни училища бе предотвратило тази ранна възможност.

— Да я караме едно по едно — предложи Корбет с предпазлива небрежност; той се мъчеше да скрие растящото си въодушевление.

През дългия обяд Матю Сейнт Джеймс се бе показал интелигентен, здравомислещ, макар и напрегнато сдържан индивид. При нормални обстоятелства такова резервирано отношение би могло да проработи против един актьор, като го накара да изглежда плитък, или дори по-лошо — *скучен*: най-големият грях в този град.

Но при Матю нещата стояха някак по-различно; той притежаваше обезсилваща аура от взривна енергия, която се процеждаше тъкмо през неговата желязна, овладяна повърхност. И,

както бе отбелязвала Тина дни наред, момчето беше великолепно. По един тъмен, неустановим начин. Матю Сейнт Джеймс, размишляваше Корбет, като Райдър Лонг, определено не беше от оня тип мъже, които едно момиче ще побърза да заведе вкъщи, за да го представи на татко си.

Той не се доверяваше лесно, нито пък беше от хората, които приемат нещата според лустрото им. Дълбоко стаената му същност беше черта, която щеше да му служи добре, реши Корбет, ако имаше намерение да работи в този град, където моралните норми често бяха повърхностни. Освен това той беше спец по затварянето на вълненията вътре в себе си. Матю Сейнт Джеймс нямаше да е тук днес, ако не беше поне донякъде заинтригуван от идеята да играе в голям филм. Но лицето му не издаваше нищо.

Почти нищо. Само веднъж очите му се бяха зареяли към Лий и Джошуа Барън и разсеян интерес проблесна в техните тъмни дълбини. Той се бе появил и изчезнал толкова бързо, че ако Корбет не бе наблюдавал Матю отблизо, щеше да го изпусне.

— Ще ти трябват снимки.

— Снимки? — без въодушевление отекна Матю.

— Един фотоалбум, който да изпратим в „Барън студиоуз“. Да раздразним тяхното любопитство.

— Не мога да си позволя да платя професионален фотографски сеанс.

Корбет отмахна затруднението, сякаш беше нахална мухица:

— Няма проблеми, аз ще ти дам аванс...

— Не взимам пари назаем.

Корбет уважаваше упоритостта на Матю, тъй като и самият той притежаваше значителна порция от нея. Но това вече беше прекалено.

— Не бъди така проклетнически дебелоглав; ще ми ги върнеш, когато Барън подпише с теб да играеш звездата в „Опасен“. — Той взе златна автоматична писалка Уотърмън и драсна някакъв телефонен номер на гърба на една от сивите си визитни картички. — Джил Кокърън е най-добрата в занаята — каза той, като подаде визитката на Матю. — Когато Джил си свърши работата, Лий Барън ще падне на колене да те умолява да приемеш.

Матю не можа да сдържи усмивката си, като си представи картинката.

— Къде да подпиша?

Корбет не бързаше:

— Ето тук — показа той, докато още пишеше краткото споразумение върху книжна коктейлна салфетка.

Матю ѝ хвърли бегъл поглед, взе писалката, която му подаваше Корбет, и се подписа до името си с едър отчетлив почерк.

— Сега, след като работата ни приключи — каза Корбет, — би трябвало да поръчаме шампанско.

Матю поклати глава:

— Благодаря, но ще работя довечера; трябва да отида до склада и да взема пиенето.

Филмовият агент беше склонен да поспори, но бързо промени намерението си:

— Винаги съм се възхищавал на хора, които знаят да поставят работата пред удоволствието. Това е рядко качество в този град. — Той стана и пак протегна ръка. — Ще пием шампанско, когато са готови снимките.

— Когато получа ролята — твърдо го поправи Матю, заявление, с което по-възрастният мъж веднага се съгласи.

Матю тъкмо бе стигнал вратата, когато се сблъска лице в лице с Лий. Изпитвайки незабавно — и смущаващо — сексуално привличане, той се смръщи и кимна отривисто, докато отстъпваше встрани, за да ѝ направи път.

Лий веднага го позна. Не беше от онези мъже, които една жена ще види и веднага ще забрави. Като си спомни последния им сблъсък и неприятния начин, по който той завърши, тя си каза, че не изгаря повече от него от желание да влиза в престорено вежлив разговор.

Като повдигна брадичка, тя го изпревари на излизане, без да хвърли поглед назад. Веднъж излезли от каменно-стъкления ресторант, Матю тръгна на едната страна, Лий — на другата. Никой не пророни и дума.

Чак когато тя докара зеления си състезателен закрит ягуар обратно на булевард Холивуд към сводестите испански порти на „Барън студиоуз“, Лий си припомни внезапния прилив на гняв в очите му, когато я погледна, и се зачуди с какво го е предизвикала.

По-късно през същия следобед в един склад на другия край на града Матю пусна монета в цепката на някакъв уличен телефон. Той не

беше изненадан, когато жената от другата страна на линията потвърди, че ще се радва да го зърне, след като той си свърши работата довечера.

Когато постави отново слушалката върху стенната ѝ вилка, Матю се опита да си внуши, че Лана Паркър е първият му избор за всичкото това време.

[1] Зауербрат (нем.) — печено месо, обикновено говеждо, което преди това е било изкиснато в оцет. — Б.пр. ↑

[2] Дейвид У. Грифиг (1875–1948) — американски кинорежисьор, смятан от мнозина за откривател на модерния монтаж, известен с филмите си „Раждането на една нация“ и „Търпимост“, който в някои класации бе обявен за най-добрия филм на всички времена. (Преди него: известни американски филмови звезди.) — Б.пр.

↑

[3] Тифъни е верига от скъпи луксозни магазини в САЩ. — Б.пр.

↑

[4] Гучи — италиански производител на модно облекло и аксесоари, предимно от кожа. — Б.пр. ↑

[5] Спенсър Трейси (1900–1967) — американски актьор, носител на два Оскара, известен най-вече с филмите, които снима заедно със своята съпруга Катрин Хепбърн, като „Ребро Адамово“ и др. — Б.пр. ↑

10.

— Сигурна ли си, че искаш да направиш това?

Лий седна на крайчеца на Марисиното легло и я загледа как хвърля безразборно разни неща в куфарите си Луи Вютон.

Мариса поддържа пред очите си два чифта бикини за размисъл — едните не представляваха нищо повече от две парчета жълта плетка, другите — усукана черна нишка. След известно помайване тя пхна и двата в куфара.

— Никога не съм била по-сигурна за каквото и да било в живота си!

— Но това е само от... колко?... от десет дена? Как може да сте готови за съвместен живот?

— Ходя с Джеф от две седмици. Кое е с тринайсет дена повече, отколкото ми е нужно, за да се реша. — Тя задъвка оръфания нокът на палеца си и огледа дрехите, нахвърляни върху розовите сатенени постели. — Господи, имам нужда от някои нови плетива! Джеф ще ме води на купон, а тези дебели плетки са толкова стари...

Лий премълча, че преди по-малко от два месеца Мариса бе изхарчила царска сума, като практически изкупи целия отдел за младежка мода на „Наймън-Маркъс“ в търсене на подходящ костюм за пътешествието, което средното училище в Бевърли Хилс организира за зрелостниците до Мауи.

— Къде ще е забавата?

— Не знам. — Мариса беше умишлено мъглява. — Някъде в Западен Холивуд или на Малибу. Забравям... знам! — Изражението ѝ светна, когато се обърна към Лий. — Какво ще кажеш, да ми дадеш назаем черната си рокля?

Беше от „Бил Блас“, просто скроена от черен креп, красиво драпирана и нелепо скъпа. Лий се бе влюбила в нея от първи поглед, докато търсеше нов костюм в „Бонуит Телър“ миналата седмица, и бе успяла да оправдае неимоверната цена върху етикета, като увери себе си, че класическата ѝ линия ще ѝ позволи да я носи винаги.

— Но тя е нова-новеничка! Още не съм успяла да я облека поне веднъж.

— И какво! Няма да карам с нея сърф или нещо такова! Божичко, понякога говориш също като татко! Хич не се учудвам, че си му любимката; превръщаш се в копие на проклетия Джошуа Барън.

Години наслоена горчивина виснаха тежко във въздуха между двете сестри, докато се гледаха очи в очи през леглото, студените сиви очи — в дуел с искрящо зелените. Мариса примигна първа, преструвайки се на разкаяна.

— Съжалявам. — Мекият ѝ глас молеше за прошка, устните ѝ потрепваха. — Знаеш какво диване съм точно пред мензис.

Дори при възхищението, с което посрещна представлението на Мариса, на Лий ѝ се искаше да вярва, че тя е искрена.

— Не се безпокой, напоследък всички бяхме подложени на доста стресове.

— Каж ми: можеш ли да пазиш тайна?

— Разбира се.

— Кълнеш се, и да пукнеш, ако я издадеш?

Лий се усмихна.

— Кълна се.

— Няма значение, освен ако ти не се заемеш с правенето на филмите...

Мариса отново приличаше на малко момиче, което припомни на Лий годините, когато я гледаше като майка, проявяваше снизхождание спрямо нея, бранеше бунтовния ѝ нрав от техния баща.

Лий направи кръст с показалеца и със средния си пръст, положи ги на лявата си гърд:

— Кълна се.

— И да пукна!

— И да пукна.

Мариса кимна доволна:

— Този купон е наистина важен, Лий. Не исках да приказвам, защото се страхувах, че нищо няма да излезе от него, но Джеф ми направи някои снимки миналата седмица и ги е показал на един продуцент, който иска да ме види.

— Наистина ли? Кой?

— Джеф не ми каза името; иска да е изненада. Но е същият, който организира купона, и Джеф смята, че имам голям шанс да получа роля във филма, който той подготвя.

Макар през последните две седмици Лий да не бе виждала много-много Мариса, тя бе забелязала, че всяко второ изречение, което изричаше сестра ѝ, започва с Джеф каза или с Джеф смята. Тя беше зървала въпросния мъж само два пъти, и то доста бегло. Малко повисок от сто и осемдесет сантиметра, той беше загорял, атлетичен и красив по начина, по който бяха красиви калифорнийските гларуси. Изсветлялата му от слънцето коса падаше хубаво върху яката му, а тройка златни синджирчета покриваха открития от разкопчаната риза врат. Всъщност, заключи Лий, Джеф май беше мъжката версия на Мариса.

— Знаеш ли за какъв филм става дума?

Колкото и да искаше сестра ѝ да е получила легитимно предложение за роля в истински филм, Лий се чудеше има ли в този град продуцент, който баща им да не бе въвлякъл в усилията си да държи Мариса далеч от актьорството.

— Джеф не каза. Но обеща, че ще е добра роля. И продуцентът много харесал фотографиите ми.

— Знаеш ли, мила — предупреди Лий, — има твърде много безскрупулни хора в този град. А ти си ужасно млада.

Лицето на Мариса се ожесточи:

— Достатъчно голяма съм, за да знам обичаите. Ти не си единствената, която е израснала около филмово студио, нали? — И сякаш мигновено съжалила за язвителния си тон, тя хвърли на Лий най-сладката си усмивка. — Но работата е там, че всичките ми дрехи изглеждат хлапашки. Трябва ми нещо наистина изтънчено.

— Като черната ми рокля — взе да омеква Лий.

— Точно. — Усмивката на Мариса стана направо ангелска. — Моля те, Лий! Обещавам да не ям и да не пия нищо цялата вечер, за да не я изцапам. И обещавам, че ще я занеса на химическо чистене, преди да я върна.

Лий се предаде, както си и знаеше през цялото време.

— Чакай тук! — въздъхна тя. — Отивам да я донеса.

Мариса плесна с ръце като зарадвано дете:

— Ти направо ми спасяваш живота! — Тя заобиколи леглото и импулсивно целуна Лий по бузата. — Когато стана голяма звезда, ще кажа на всички, че дължа първия си пробив на моята чудесна, красива по-голяма сестрица.

Лий въздъхна:

— Само се помъчи да върнеш роклята цяла.

За Матю, който бе очаквал студено, сплашващо фотографско студио, таванът на Джил Кокърън беше истинско облекчение. Пещерният интериор беше отрупан с мебели, книги, древни подпори и фотографско обзавеждане. Ярка слънчева светлина се лееше през прозорец в покрива и заливаше стаята с мека жълта светлина. Огромна рижа котка се бе излегнала на претрупано канапе и се грееше на топлината под слънчевите лъчи. Когато Матю влезе в студиото, котката отвори едното си око и го заизучава с котешко превъзходство.

Фотографски отпечатъци покриваха стените: очакваните фотоси на филмови звезди и рок изпълнители поделяха място с кадри от натура: щатски управници, фермери, фабрични работници, промишлени ръководители, миньори и прихождащи работници.

Около сто седемдесет и осем сантиметра без обувките, Джил беше достатъчно закръглена тук-там, за да не изглежда ъгловата. Нейното изразително лице, оброчено от чорлава грива просветляла на слънце меденоцветна коса, притежаваше яка брадичка и скули, за които всяко момиче би било готово да убие, а очите ѝ бяха със забележителен порцелановосин цвят. Загорелите крака, облечени в къси бели шорти, нямаха начало и край. Единственият ѝ недостатък, ако можеше да се сметне за недостатък, бяха прекалено пълните, неначервисани устни. Като реши, че те добавят зрял сексапил към идеализираните от нея типажи на съседски момичета, Матю бе изненадан, че след всичко, което можеше да направи за себе си в отдела за снимки, Джил Кокърън се бе насочила към работната страна на фотоапарата.

— Татко ми подари апарат за осмия ми рожден ден — обясни тя, когато той подхвърли мнението си по средата на сеанса.

Матю се чувстваше неуютно, когато пристигна на тавана, но откритият нрав и предразполагащото долнозападнотексаско

провлачено говорене на Джил постепенно уталожиха неговия дисконформит.

Докато пиеха кафе, поднесено в пръстени канички, тя обясни, че никога не се е стремяла към фотографията като към просто някаква работа. Те бяха тук, за да направят нещо заедно. Да установят съмишленичество. Така той почти успя да забрави за немигащите обективи. Почти. Но не достатъчно.

— Това беше само един малък старичък Кодак — поясни тя, докато преместваше една стойка за осветление.

Като поогледа ръчния си светломер, тя се намръщи, понеже отчитането показваше, че лицето му няма да е на добър фокус.

— Ама аз бях в мрежата му, преди да съм изщракала първия си филм. Само патки.

— Патки?

Тя нагласи сребристия пълнител с фотолента „Майлър“:

— Нали знаеш, сладур, онези пухкави бели същества, които се плъзгат в езерцата и си хапват сплавите надолу, докато плоските им оранжеви пети стърчат във въздуха. Патки.

— Да разбирам ли, че си започнала като фотограф на дивата природа.

— Съвсем не. — Тя започна да натиска бутона за превъртане на лентата; една гола светкавица проблесна иззад къс насинена хартия. — Живеехме точно до голф школа с водни езерца. Тъй като исках да използвам целия филм и да го проявя, преди татко да напусне отново града, патките се оказаха единствените обекти под ръка.

Доволна от начина, по който постановката на осветлението прибавя допълнително искрене към интригуващите му кехлибарени очи, Джил реши, че е дошло времето да прибави малко телеса в албума.

— Сега можеш да си свалиш ризата.

— Защо?

Тя не се изненада, че той се стряска. Точно както бе наредила при уреждането на срещата, Матю беше с избеляла синя шамбренова риза и с дънки, протрити на най-отъркващите се места. Наясно, че това е мъж, непривикнал да излага тялото си пред публика, тя омекоти тона си:

— Защото трябва да имаш снимка на торса в своя албум.

Матю скръсти ръце на гърдите си:

— Ако добирането до ролята зависи от това как изглеждам без ризата си, смятам да се откажа. Изобщо, това си беше нелепа идея.

Когато пролича, че е склонен да си тръгне, Джил изпита моментно чувство на паника. Макар преди да прояви филма, нищо да не бе сигурно, през целия следобед тя имаше усещането, че върши нещо, което ще има особено излъчване. Не можеше да пусне Матю да си отиде.

— Погледни тук, сладур — запредумва го тя, като се измъкна иззад наниза светлини, за да сложи леко ръка на рамото му; под пръстите ѝ мускулите му бяха напрегнато твърди като овални камъни: — Обещавам да не правя снимки, които ще те преследват цял живот. Или ще те смущават. Но, мамка му, сладък, телес... ъ-ъ, торсовите снимки са част от този бизнес. — Тексаският ѝ носов напев се бе сгъстил до консистенцията на кленов сироп и простодушната ѝ усмивка вдъхваше увереност. — Директорите по набиране на актьорски екипи просто искат да са сигурни, че нямаш някоя татуировка на гола дама на кожата си.

Матю се усмихна, както тя и очакваше да стане:

— Наистина ненавиждам това.

Джил кимна:

— Знаем. — В яркосините ѝ очи имаше съчувствие и решителност. — И наистина ти обещавам, че ще го направя възможно най-безболезнено.

Матю претегли възраженията си и реши, че след като е стигнал дотук, би могъл и да види този фарс докрай:

— Какво ще кажеш да стане възможно най-бързо?

— Готово. — Тя не издаде много-много триумфа си. — Мисля да те сложа до прозореца — предложи, като се поразходи из стаята; Матю забеляза, че след като постигна своето, провлачването на сричките стана по-незабележимо. — Естествената светлина е фантастична, а стената на блока и небоядисаната рамка на прозореца ще прибавят и малко провинциално очарование.

Тя се обърна и мигновено застина в мълчание. Божичко, с тяло като това, помисли си, хич нямаше да се изненада, ако този тип бъде окачен на стената като някой от рогата на дядовете ѝ тексаски лонгхорни^[1].

— Няма татуировки — отрони накрая.

— Ни едничка — съгласи се Матю.

Последва миг на споделено безмълвие.

— Добре — провлече тя, — да извадим сега това на улицата.

Остатъкът от следобед отлетя. Тя беше чела романа, Корбет ѝ го бе изпратил и от самото начало знаеше какво иска да постигне от този фотосеанс. И сега, когато всичко си идваше на мястото, през нея сякаш минаваха токови удари. Изключително енергична, тя беше в състояние да изстиска най-доброто от един обект. А Матю Сейнт Джеймс, замисли се тя, докато изщракваше няколко прощални кадъра, имаше нещо повече и от най-доброто.

— Какво ще кажеш за една вечеря? — попита тя, като обходи тавана, за да изключи една по една ярките светлини. — Аз правя отвратителни лютивни сандвичи. Ако не те е страх да опиташ истински западнотексаски люти чушки, заповядай.

Матю осъзна, че са работили дълго и са пропуснали времето за обяд.

— Един лют сандвич ще е страхотно.

Блясъкът на нейната усмивка се смеси със слънчевата светлина, която струеше от прозорците.

— Ти си търсач на рискове, Матю Сейнт Джеймс. Винаги съм харесвала това у един мъж.

По-късно през същата привечер те седяха на отрупаното ѝ канапе, заслушани в Джеймс Тейлър^[2] и отпивайки бренди. Матю бе приятно изненадан, че Джил — енергетичното динамо от този следобед, би могла да бъде също така тиха и добра компания. Приятно мълчание се бе настанило край тях и когато погледът на Матю преброди стаята, той видя серия притеглящи го фотографии, които досега не бе забелязал.

— Ти ли си снимала тези кадри във Виетнам?

— Ъ-ъ... Тези са на баща ми.

Матю напусна удобното канапе, за да ги разгледа по-подробно. Всички снимки бяха на войници; младите, мръсни лица му бяха до болка познати.

— Дяволски хубави са. Но, предполагам, че това и трябва да се очаква.

— Татко беше най-добрият. Той беше фотограф на Асошиейтид прес и беше...

— ... ранен по време на огнестрелната битка при Чу Лай през шейсет и девета. Смъртта му десет дена по-късно бе официално приписана на перитонита и пневмонията вследствие на раните му.

Джил се втренчи в него.

— Откъде, мамицата му, знаеш това?

Матю повдигна рамене:

— Аз познавах Бил Кокърън. Беше страхотен мъжага. И единственият човек, когото някога съм срещал, който знаеше как да казва *Не стреляйте, аз съм журналист* на осем различни езика. И онзи път...

Гласът му провлече, когато той със закъснение осъзна, че би трябвало да е по-щадящ. В края на краищата Дивия Бил Кокърън беше баща на тази жена.

Джил се бе свила в ъгъла на кушетката, подвила дългите си крака:

— Не си мери думите заради мен, Матю. Искам да чуя нещо за тези дни.

Матю седна до нея, като полюшваше чашата си в длани. Джил почака, докато той събираше мислите си, втренчен в брендито.

— Беше малко преди целият пъкъл да се сгромоляса по време на щурма при Тет. На това момче от моята бойна единица тъкмо му бяха казали, че е станал баща: момиченце, три килограма и петстотин четирийсет и пет грама. Смешно е какви неща си спомня човек — размисли се той на глас. — Така или иначе баща ти реши, че трябва да го отведем в Чолон, за да празнува.

— Чолон?

— Китайската част на Сайгон. Някак — не ме питай как — Бил бе станал свой човек в Сийграмс. След всичката домашно приготвена пиячка и сайгонския чай — тази гадна боядисана вода, момичетата от баровете винаги напористо твърдяха — обясни той, когато тя го погледна въпросително, — че тази допълнителна порция добро пиене само по себе си беше причина за празнуване. Поръчахме си пиле на грил, варени скариди и чинии, натъпкани догоре с нещо, което дяволски приличаше на истинско говеждо, и всичко това — платено от

баща ти като благотворителен жест от сметката за разходи на Асошиейтид прес.

— Татко винаги е бил щедър — съгласи се между другото Джил.
— Особено когато харчеше пари на янките.

— И аз го установих. Сметките за разходи на Дивия Бил Кокърън вероятно ще отидат в литературната история като едно от най-творческите писания от Виетнамската ера. Както и да е, след обяда всички седяхме около масата, пиехме, пушихме пури и приказвахме за хлапетата и за семействата си — знаеш, тези домашни истории...

Изражението на Матю изведнъж се промени. Той си спомни за завистта, която изпитваше, когато слушаше как другите говорят за любими хора, които ги очакват вкъщи. Джил си отбеляза разсеяното намръщване и реши да не го коментира. Тя вече беше разбрала, че Матю е много затворен човек.

— Тази хубавка малка курва, облечена с една от тези лъщящи, тънки като хартия копринени рокли, които толкова много от момичетата в баровете носеха, очевидно бе схванала кой от нас има мангизите. Тя скочи в скута на баща ти и започна да хапе ухото му и да роши с пръсти косата му. Ние всички подлудяхме, като гледахме това, но Бил сякаш не забелязваше. Вместо това той, продължи да говори за дъщеря си, която (и това е цитат) *имала повече талант в кутрето си, отколкото той — в цялото си тяло.*

Обзе я топло чувство. Топлина и носталгичен копнеж, с които се бе приучила да живее:

— Татко каза това?

— Каза го, и още как! Помня го, защото точно на това място момичето се измори да бъде пренебрегвано и увери баща ти, че тя имала повече талант в нейното кутре, отколкото което и да е американско бейби-сан.

— Бейби-сан?

— Девойче.

— О! — възкликна Джил. — И какво се случи после?

Матю повдигна рамене:

— Не си спомням. Вероятно по това време всички бяхме отнесени от взривната вълна.

Джил имаше остро усещане, че той разсъдливо я пази да не засегне чувствата ѝ и бе благодарна за загрижеността му.

— Благодаря ти, че споделяш това с мен — прошепна тя. — Никога не съм познавала баща си много добре. Родителите ми бяха разведени още като бях бебе, а татко беше все някъде в преследване на своите фоторепортажи — Селма, Бирмингам, Виетнам.

Тя потрепери, като си спомни сцените на кучета, пожарни маркучи, онези ужасяващи кръстове, които разсичат нощта, смъртта и разрушенията на войната.

Матю не каза нищо. Той просто протегна ръка и я прегърна. Джил сложи главата си на рамото му.

— Когато идваше да ни посети, все ме грабваше и ме притискаше към гърдите си. Беше толкова голям и силен; аз се успокоявах с вярата, че никой не може да му причини нещо лошо.

Тя извъртя глава нагоре с поглед в устните му. Като се приведе, Матю усети вкуса на меката ѝ уста. Целуна я веднъж, лекичко. После отново. Бавно, умело, жадно.

След дългата сладостна пауза Джил отметна отново глава:

— Искаш ли да се любиш с мен, Матю?

Матю винаги бе вярвал в прямотата:

— Да.

Тя се изправи и изпружи ръка.

— Добре, какво чакаме тогава?

Те се разсъблякоха един другия, дланите им се маеха по затоплените кожи, устните им вкусваха новоосвободената плът. Когато легнаха лице срещу лице в леглото, ръцете на Джил се плъзнаха по възвишенията и вдлъбнатините на тялото му, пръстите ѝ обхождаха дългите, намасурени мускули, които се свиваха при нейното проучвателно докосване. В отговор Матю движеше ръце по стройните ѝ извивки и изтръгна от нея протяжна, тлееща необходимост да моли за облекчение.

Той спря само колкото да постави презерватива, без който не излизаше (никакви копелета от Матю Сейнт Джеймс!) и после езикът му се шмугна в нея и предизвика взривове от умопомрачително удоволствие. Неспособна да стои пасивна, докато той я влудява, Джил започна да опипва по-стръвно. Тя го издърпа отгоре си, като шушнеш мръсни думи в ухото му, докато обвиваше слабините му с дългите си загорели крака и посочваше на пениса му пътя към дома. Пухкавата

глезотия незабелязано скочи на пода; чаршафите станаха горещи и надиплени.

След като силата ги помете, те вече не можеха да се владеят, телата им се топяха, движеха се в съзвучие, докато двамата не достигнаха своя връх заедно в горещ прилив на облекчение. Когато всичко бе свършило, те легнаха един до друг на измачканото легло.

— Това — отрони Матю, все още тежко задъхан — беше едно от най-интензивните сексуални преживявания в живота ми.

— Сладур — прошепна тя с ниско гърлено провлачване, — ти още нищо не си видял.

Когато наведе глава и го пое дълбоко в устата си, тя се усмихваше.

Когато полунадигнатият му penis набъбна до размерите на нейните съкровени желания, Матю реши, че никога не са били изричани по-верни думи.

Много по-късно, докато Матю спеше, Джил се измъкна от леглото и изчезна в тъмната стаичка. След като прояви снимките от деня, тя седна под мъждивата червена светлина и изучава контактните копия дълго и безмълвно. После започна да върти телефона, който бе взела със себе си в стаичката.

— Радвам се, че те хващам вкъщи — каза тя, когато мъжкият глас от другата страна на линията се обади. — Какво? Не, съвсем сигурно е, че не съм пила. Ако искаш да знаеш, работих. Откъде, по дяволите, да знам колко е часът?

Отново този навъсен глас.

— Наистина ли? Четири сутринта? — Почака, позволи на мъжа да ѝ даде няколко варианти на това, какво да прави с фотоапарата и с телефона си; накрая тя прекъсна разгорещения му монолог: — Не смей да ми затваряш, Корбет Маршъл! — настоя. — Не и преди да чуеш новините ми за твоя нов клиент Матю секси-като-никой-друг Сейнт Джеймс.

Това прикова вниманието му. Джил знаеше, че така и ще стане.

— Ето какво, сладур. Уреди „Барън студиоуз“ да ми дадат изключителни права над цялата статична продукция, и ще ти стъкмя такава поредица от снимки за пред публиката, че ще ти падне шапката.

Удовлетворена от отклика у Корбет, тя със закъснение се извини, че го е разбудила, затвори телефона и се върна обратно към работата си.

Като гледаше как образът на Матю в размери 28 x 35 см бавно се появява изпод проявителя, Джил изпита задоволство и приток на нега от това, че се е любила с новия секссимвол на Холивуд. И, мамицата му, тя го бе открила първа.

[1] Тексаските лонгхорни са вид крави, отглеждани за месо, много популярни в Дивия запад през миналия век, сега почти изчезнали, които имат много дълги рога (long horn означава дълъг рог). — Б.пр. ↑

[2] Джеймс Тейлър (1948) — американски изпълнител на популярни, предимно любовни песни. — Б.пр. ↑

11.

„Барън студиоуз“ извикваше представата за калифорнийска мисия. Входът към благословените земи беше през две високи бели арки; сградите блестяха от белотата на декоративните облицовки на стените и покривите им ръждиво червенееха с испанските си керемиди. Като гледаше архитектурата от паркинга за посетители, Матю очакваше ято лястовици да гнездят върху наблюдателната кула.

Ако външният вид на студиото беше напомняне за отдавнашните му обитатели, интериорът спояваше стародавното холивудско изобилие и съвременния калифорнийски шик. Стените бяха облицовани в мека чортова кожа с цвета на пясък, дървеснокафяви кожени кресла със завити пиринчени ръкохватки почиваха край маси с абаносови кантове, инкрустирани със слонова кост. Украшените свещници от злато и кристал биха могли да са от мизансцена на ранен епос на Сесил Б. Де Мил^[1]; картините с техните тежки позлатени рамки биха могли да са взети направо от Селзниковата Тара^[2], и огромната стъклена витрина, пълна с Оскари — малките златни статуетки, застанали в редици по филми и по години — свидетелстваха за дълготрайността на успеха, който е спохождал „Барън студиоуз“.

Посрещачка, достатъчно привлекателна, за да е една от старлетките на студиото, внимателно изучи Матю, докато той приближаваше към бюрото ѝ.

— Аз съм Матю Сейнт Джеймс. Имам среща с мистър Барън в четири часа.

Беше четири без една минута.

Бръчки набраздиха челото на младата жена:

— Съжалявам, мистър Барън е извън града. Вероятно имате предвид мис Барън — предположи младата жена, за да го извади от затруднението.

Тя прокара тъмночервен лакиран нокът надолу по страницата с уговорените срещи. Сърцето на Матю затупа в гърдите му. Ако се

чувстваше неудобно да говори с Лий Барън в кухнята, какво оставаше за отворителния вариант сега да се явява на прослушване при нея.

— Ето на — обяви жената щастливо. — Бях права: срещата ви е с мис Барън в четири часа. — Тя набра телефона и извести за Матю. — Секретарката на мис Барън ще ви поеме след секунда.

Само гордостта задържа Матю да не си тръгне. Гордостта и неугасимата му амбиция. Беше стигнал дотук, нямаше смисъл сега да се връща. Когато една шокиращо млада червеночоска пристъпи в приемната зала, Матю се запита дали добрата външност е задължителна, за да работиш в „Барън студиоуз“.

— Добър ден, мистър Сейнт Джеймс — поздрави го тя с усмивка за добре дошъл. — Аз съм Мереди Уорд, секретарката на мис Барън. Толкова съжалявам за недоразумението; някой би трябвало да ви уведоми, че мис Барън провежда всички прослушвания за „Опасен“.

— Тъкмо го установих.

Тя изглеждаше изненадана от мрачния му тон:

— Проблем ли е за вас, че ще ви прослушва мис Барън?

Проблем? Трябваше да се скрие зад премълчаването на века:

— Никакъв.

Тя кимна:

— Радвам се. Мис Барън ще ви види сега.

Матю я последва в хола. Облицованите с чортова кожа стени на коридора бяха напичани с наниз черно-бели фотографии с пояснителни бележки за звездите от галактиката на „Барън студиоуз“. Лицата от последните четири десетилетия така бързо се разпознаваха, че Матю се чудеше какво, по дяволите, прави тук.

— Между другото, мистър Сейнт Джеймс — подхвърли Мереди Уорд приглушено, когато стигнаха до украсени извити двойни врати в края на коридора, — струва ми се, ще ви е приятно да знаете, че сте най-сексапилният кандидат, който се явява за ролята на Райдър Лонг досега.

Усмивката ѝ пращеше от подканяне.

Матю отърка потните си длани в работните панталони и успя, от своя страна, слабо да се усмихне:

— Благодаря.

Лий Барън се бе настанила зад прекрасно поддържано грапаво бюро от орехово дърво, което блестеше с патината на годините. Той

пое по бежовата пътека и тя стана да го посрещне.

— Здравейте, мистър Сейнт Джеймс. Удоволствие е да ви видя. Усмивката ѝ си остана далечна и не излъчваше топлина.

Матю се питаше за чия сметка бе решила да забрави за първите им две срещи. За негова? Или за своя? Беше облечена с шлиферно-сив костюм, свирепо строг, и със спретната бяла блуза. Косата ѝ беше прибрана в стегната опашка на тила на врата и тъй както хладните ѝ сиви очи го изучаваха през очилата, за Матю нямаше съмнение, че целият ѝ външен вид бе така внимателно избран, за да изглежда тя отчуждена и скована. Точно обратното на дружелюбната Мередит Уорд, която се бе разположила на едно кресло в отсрещния край на стаята, бе скръстила крака и продължаваше да се усмихва като чешърска котка.

— Удоволствие е да ви срещна, мис Барън — изрече равно той и стисна протегнатата ръка.

Някакъв извратен мъжкарски инстинкт го накара да бодне леко с нокътя на палеца си меката кожа на дланта ѝ; Матю бе възнаграден, когато очите ѝ, засенчени зад преголемите стъкла, издадоха мекия шок на себеусещането ѝ като жена.

Тя се възстанови бързо:

— Моля, седнете! — Отдръпвайки ръката си, Лий посочи едно еймско кресло от другата страна на бюрото.

Тя седна някак излегната, някак облекчена, че оставя широкото полирано орехово дърво между себе си и Матю. Той бе дошъл на прослушването с черна риза и с изтънели черни работни панталони, което я навеждаше на мисли за пирати, с излъчването на опасна непредвидимост, която тя намираще за толкова интригуваща, колкото и омаломощаваща.

— Имал ли сте някакъв опит като актьор, мистър Сейнт Джеймс? — попита тя с ледена учтивост.

Беше важно — жизненоважно — да владее положението. Научена още в бащиния си скют, че Холивуд е пълен с хора, които само дебнат да те хванат в слабост, Лий беше веща в прикриването на чувствата си.

Кучка. Матю знаеше, че Корбет е пратил своето резюме ведно с фотосите. Тя много добре знаеше, че той няма предишен актьорски опит. Просто искаше да се убеди, че и двамата са наясно кой е *отгоре*.

— Не.

Тя положи ръце върху бюрото. Ноктите ѝ бяха лакирани до политурен блясък. Никакви пръстени, забеляза Матю. Никакви гривни. Единствените бижута по нея бяха един изящен часовник със златна верижка и с римски цифри и чифт съвършено еднакви обици от черни перли. Той беше прекарал достатъчно време в Изтока, за да прецени, че перлите са истински, и се попита дали обиците не са подарък от любовник.

— „Опасен“ има потенциал на много важен филм, мистър Сейнт Джеймс. Не мога да рискувам да поверя ролите на неквалифицирани индивиди...

Сивите ѝ очи го пробождаха, подлагайки го на дълго, безстрастно изучаване. После разгърна кафява книжна папка и извади — Матю ги позна веднага — студийните снимки на Джил Кокърън. Лий остана безмълвна за дълго, изнервящо дълго. Сякаш сравняваше оригинала с фотосите.

— ... независимо колко привлекателни биха могли да бъдат тези индивиди — най-после завърши тя.

За изпълнителен директор в студио, което бе натрупало благосъстояние от облика на своите звезди, тя говореше странно — така, сякаш *външен вид* е мръсна дума. Матю стисна умислено челюсти. Еднодневна брада хвърляше тъмна сянка по изсечените му черти.

— Истински се радвам да чуя това, мис Барън. Тъй като никога не съм се смятал за особено хубав.

Съвършено оформените руси вежди се повдигнаха над тъмните рамки:

— О? Ами Райдър Лонг е голям красавец.

Матю се отпусна в креслото назад и склучи ръце зад тила си. Мускулите по ръцете му опънаха ръкавите на ризата.

— Хич не ми се спори с вас, мис Барън, но вие грешите. Всъщност Райдър Лонг изобщо не е красив. Поне не в общоприетия смисъл.

Лий усети как зад дясната очна ябълка започва да я щрака остра болка.

— Не ми казвайте, че сте се добрал до сценария! Предполага се, че всички копия се съхраняват под ключ.

— Четох книгата.

— Наистина? — Заядливият ѝ тон бе тропосан с подчертано неверие.

— Наистина. Винаги съм обичал да чета. И вие сте права, че „Опасен“ е изключително покъртителна история.

За миг Лий беше стъписана. Макар да бе прекарала живота си обградена от професионални разказвачи, тя познаваше малцина, които четяха за удоволствие.

— Да, така е — след дълга пауза пророни тя. — Добре... — Погледна важно часовника си. — Надявах се тук да е още един човек, но тъй като, изглежда, тя ще закъснее, мисля, че можем да започнем. — Лий му подаде сноп листи. — Ще ви трябва ли време, за да се подготвите?

Преди Матю да успее да отговори, вратата на кабинета се отвори с трясък и една вихрушка, облечена с възтесни черни джинси и с яркочервена копринена риза, закопчана с изкуствени смарагди, влетя в стаята:

— И Исусе Христе, пътното движение в този град става от лошо по-лошо! — изохка тя и хвърли мъничкото си телце в кафявото кресло до Матю. — Кълна се, един ден цялото това място ще вземе да удари внезапните спирачки.

Като разчесваше дългата си лъскава черна коса с пръсти, тя се извърна към Матю. Макар краткото ѝ проучване да беше точно толкова професионално, колкото и на Лий, кафявите ѝ очи мигновено засветиха от женска възхита.

— Къде, по дяволите, те е намерила Лий?

— В кухнята.

— Я виж ти! — промърмори жената. — Щом е така убийствено, ще взема да се науча да готвя.

— Първо ще трябва да си уредиш кухня — отекна Лий с проблясък на чувство за хумор, който Матю виждаше за първи път у нея. — Мистър Сейнт Джеймс, Ким Ямамото. Мистър Сейнт Джеймс се явява за ролята на Райдър — добави тя излишно, а на Матю каза: — Ким се съгласи да е редактор-монтажист на „Опасен“.

Матю ѝ се усмихна с рядко искрена усмивка:

— Не мога и да си представя по-добър за тази работа — вметна той. — Работата ви над „Улични симпатяги“ беше блестяща.

Кестенявите очи на Ким се присвиха, докато го изучаваше с подновен интерес, явно учудена, че той споменава един от по-малко известните ѝ проекти.

— Благодаря, но в случай че сте забравил, този малък бисер гръмна на касата.

— Само защото маркетингът се провали, като представи една история за излизането от пубертета просто като поредния екшън.

Ким видимо се опери:

— Точно така съм гледала на него винаги.

— А как иначе! — Той я погледна с любопитство. — Не е ли необичайно за един редактор-монтажист да се включва в проекта толкова рано?

— За мнозинството редактор-монтажисти.

— Но вие не сте мнозинството редактори.

— Не. Обичам да се заема с филма от началото, така че да бъде ангажирана с развитието на историята — през всичките различни чернови, — за да може, когато режисьорът почне да снима, аз да съм хванала здраво историята за рогата. Напук на общото мнение монтажът не е доизкусуряване. То е за да се подредят всички тези разбъркани сцени, снети от стотици различни ъгли, във въздействаща, вдъхваща доверие история. И аз не мога да направя това, докато не знам какво правя и защо го правя.

— Доста напомня писането.

Ким затресе трескаво абаносовата си глава:

— Точно! Добър стил и добър мозък също — въодушевено отекна тя с тон на преувеличено учудване. — Би ли искал да се ожениш?

Сякаш в стаята бяха само двамата. Като реши, че срещата на обществото за взаимна възхита „Матю Сейнт Джеймс — Ким Ямамото“ е продължила твърде дълго, Лий прочисти гърлото си:

— Извинете, че ви прекъсвам, но мистър Сейнт Джеймс тъкмо щеше да започне да чете — обади се тя с отчетливо натъртване.

Вдъхновената редакторка се усмихна:

— Съжалявам, Лий. Но вината да се запаля, е на този великолепен мъж. — Тя кимна към Матю. — Моля ви, продължете; обещавам да си държа устата затворена.

Дружеският обмен на похвали между него и Ким Ямамото бе успял да прогони предишната му напрегнатост. Матю прелисти страниците и забеляза, че Лий бе избрала сцената, където Райдър Лонг обяснява поведението си на своята ужасена, но очарована против волята си, пленница.

След като веднъж започна, думите се лееха забележително леко. Тъй като бе препрочитал романа няколко пъти, за да се подготви за прослушването, Матю откри, че не само симпатизира на бандита, но и споделя много от антигероичните чувства на злост, отчужденост и неудовлетворение.

— Смятам, че всичко това се дължи на силата — изрече той, когато продължителният монолог отиваше към края си; тихият му глас беше по-смъртоносен от най-острия писък. — Силата е ключът. Бях едва дете, когато открих, че е част от личността ми. Страхувах се от нея.

— Но вече не се страхуваш? — попита Лий, вметвайки реплика от своето копие на ръкописа.

— Не. — Когато очите му срещнаха нейните и се задържаха, тя се почувства като мангуста, хипнотизирана от немигащото пъстро око на кобра. — *Вече не.*

Под желязната външна нахаканост Лий съзираше заплетените корени от тъмната душа на Райдър Лонг... или на Матю Сейнт Джеймс?

Стаята беше стихнала; всички присъстващи бяха сякаш вцепенени от изпълнението на Матю. С угълчето на око си той видя Мередит Уорд безшумно да ръкопляска. До него Ким направи познатия знак с изпружен нагоре палец. Само Лий изглеждаше незасегната.

— Благодаря ви, мистър Сейнт Джеймс — каза тя със същия хладен и учтив тон, с който го бе посрещнала, когато за първи път влезе през вратата. — Интерпретацията ви беше много интересна. И бих искала да я обсъдим по-нататък, но за зла участ първо трябва да свърша някои неотложни работи. Ако позволите на Мередит да ви упъти към интендантството, аз ще се присъединя към вас веднага щом е възможно.

Матю се чувстваше изстискан. Сякаш си бе забил нож и бе разсипал вътрешностите си по цялата безукорна повърхност на бюрото антика на Лий Барън. Фактът, че надменната негодница се бе обвила в

лед, който би могъл да покрие Юпитер, нямаше как да подобри настроението му.

— С радост ще почакам — каза той и рязко стана от коженото кресло. — Десет минути.

— Десет минути?

През времето, когато срещнаха невярващия ѝ поглед, очите на Матю направо я предизвикваха:

— Точно така. Десет минути. Ако не сте си свършила работата дотогава, ще си замина. Виждате ли, мис Барън, и аз имам да свърша някои неотложни неща тази вечер.

— Предполагам, пак ангажимент като барман?

Думите едва бяха излетели от устата ѝ, и тя вече съжаляваше за котешката си интонация.

— Не — поправи я Матю. — На вечеря съм с приятели. Мисля, че ги познавате.

— О? — По тона на Лий можеше да се съди, че тя смята възможността за духовно познанство с тях за нулева.

— Корбет и Тина Маршъл.

Погледът му я смали до боя на джудже. Преди да смогне да отвърне, той беше излязъл, а Мередит Уорд го догонваше.

Лий осъзна, че за втори път Матю Сейнт Джеймс си отиваше, след като е казал последната дума. Едно беше сигурно: ако той дойдеше да работи за „Барън студиоуз“, това трябваше да се промени.

— Е? — попита Ким веднага щом останаха сами.

— Какво е?

— Какво ще правиш с този разкошен тип?

— Не знам. Как върви с рекламните извадки за „Безразборна стрелба“?

Ким повдигна рамене:

— Мамка му, Лий, този филм прелива от секс и насилие. Щом не мога да извадя рекламни кадри от него, значи не мога. А ти си просиш въпроса.

— Знам.

Като търсеше нещо (какво да е!), което да прави, Лий започна да натъкмява няколкото неща на бюрото си. И двете знаеха, че тази внезапна проява на прибраност беше излишна. Кристалната тежест за книжа, единственият знак за женственост, който Лий си позволяваше в

своя кабинет, беше точно там, където си е била винаги, на осем сантиметра вляво от кожената корица на книгата за уговорени срещи. Златният писалодържател беше на неотменното си място, на петнайсет сантиметра от предния ръб на бюрото; подложката за паметни бележки, ролодекът и пиринчената кутия за кламери — досами него.

— Той е прекрасен — подхвърли Ким.

— Знам.

— И дотук е безспорно най-добрият.

— Знам.

— Всъщност по много признаци момчето сякаш е Райдър Лонг.

Лий въздъхна:

— Знам. И точно това ме безпокои.

— И интригува?

Тя и Ким Ямамото се бяха запознали, когато Джошуа препоръча редакторката за монтажист на първия дългометражен филм на Лий преди четири години. Филмът, спорна история от Втората световна война за млада репортерка на вестник „Нисай“ и за женен военноморски капитан, който се влюбва в нея, бе отрупан с венцехвални рецензии. Още от първата им среща двете жени се почувстваха така, сякаш се бяха познавали през целия си живот. Лий не биваше да се опитва да скрие тайната от най-добрата си приятелка.

— Този град е пълен с толкова много плитки хора, че една сложна личност няма как да не е малко интригуваща — съгласи се тя.

Ким скръсти ръце отпред на своята риза с изкуствени скъпоценни камъни:

— Не ми пробутвай рутинните интонации на Ледената девица, Лий Барън! — предупреди тя. — Твърде отдавна се знаем с теб — предразположи я приятелски Ким. — Напук на това, което са те учили лелките в онова тесногръдо училище, похотта не е същински морален грях. Ако беше, деветдесет и девет процента от населението на този град щяха да бъдат превърнати в стълбове от сол^[3] преди много години.

— Как така изведнъж я подкарахме за похотта? — Лий взе да криви един кламер във формата на осмица.

Не искаше да мисли как бе омаяна, докато Матю четеше; не искаше да си спомня как се бе загледала в ръцете му, хванали ръкописа, и се бе питала какво ли би било да ги усети върху тялото си.

Такива мисли — такива сетивни усещания — бяха опасни, заплашваха да подкопаят онова, което бе станала, след толкова здрава работа над себе си.

— Ако Матю Сейнт Джеймс не предизвиква у теб приток на сокове, ти отчаяно се нуждаеш от сексуална рехабилитация — каза Ким. — Ами че когато той започна да чете откъса за силата, трябваше да положи неимоверни усилия, за да устискам да не се метна връз мъжествената му снага.

— Имаш мръсно подсъзнание.

— Виновата. И хвала на Господа! Начинът, по който ти ме караш да работя без отдых през последните шест месеца и да съчинявам сцени с чукане, е същото, като да го правиш в действителност. — Тя се усмихна. — И така, над колко проекта работиш сега?

— Десет — ясно отговори Лий, успокоена, че разговорът се е върнал на работата. — Повечето са през ранен стадий; „Безразборна стрелба“, който единствено познаваш добре, е към края на монтажа; „Безумие“ тръгва по екраните в петък. Започваме да снимаме „Калейдоскоп“ през октомври, а „Опасен“... — Тя тръсна отново глава, този път с раздражение. — А „Опасен“, както винаги, виси във въздуха.

— Което ни връща към онова момче, дето ти държиш да те чака в интендантството шест... — Ким погледна към шофьорския си часовник с широка каишка — ... кажи ги седем минути. И да брои.

— Знам.

— И няма ли да отидеш да го пробваш?

Лий се помая:

— Не съм решила — призна тя и бутна настрана изкривения кламер. — Ще го обмисля по пътя до интендантството.

[1] Сесил Б. де Мил (1881–1959) — известен американски продуцент и режисьор на филми; той въплъщава пръв образа на режисьора с мегафон в ръка, който иска точно да се изпълняват нарежданията му. — Б.пр. ↑

[2] Тара е имението на Скарлет О'Хара в „Отнесени от вихъра“. — Б.пр. ↑

[3] Намек за библейската притча, в която жената на Лот не послушала ангелите при бягството от разрушените градове на порока

Содом и Гомор да не поглежда назад, и се превърнала в стълб от сол.
— Б.пр. ↑

12.

По пътя до интендантството Лий поне десет пъти премисли. Като влезе в уречената гостна, тя се провря между две униформени ченгета с мотоциклети, мина покрай тройка доктори, облечени със зелени престилки и буйна група извънземни, които играеха комар с доларови банкноти.

От своята удобна позиция до декоративна палма в задния край на стаята, Матю наблюдаваше как Лий приближава, като се спира за по две думи, усмивка или официално кимване. Той забеляза, че въпреки дружелюбното ѝ държание, тя се стягаше почти невидимо при всеки случай на физически досег.

— Благодаря ти, че ме изчака — каза Лий и седна на масата срещу него.

— Няма проблеми.

Бяха се изтърколили дванайсет минути, откакто той се изниза от кабинета ѝ. Тъй като тя бе влязла в интендантството точно навреме, той реши да прояви благородство и да ѝ даде две допълнителни минути.

Лий помахна отдалеч на сервитьора, който приближи с истински сребърен поднос за кафе. Нервната ѝ система беше вече страшно възбудена; не ѝ трябваше още кофеин, че да станат нещата още по-лоши.

— Мислех, че си писател — започна тя отсечено, като мина без предисловия направо към работата.

— Писател съм.

— Но ето те тук, на прослушване за роля във филм. Защо?

— Навярно нямах какво по-добро да правя този следобед.

Проклет да е, че я измъчва!

— Минавал ли си през някакво театрално обучение?

— Абсолютно никакво.

— Изпълнението ти беше много интересно.

— Ти така и каза.

— Ким Ямамото беше доста впечатлена.

— Благодаря. Като се има предвид качеството на нейната работа, ще приема това за комплимент.

Лий сплете пръсти върху масата. Тъмночервените и гористозелените покривки отразяваха сцените на планински лов от отсрещната стена. Сцените бяха прерисувани от филм за Робин Худ на „Барън студиоуз“ от тридесетте години.

— Това беше мнението на Ким, разбираш, нали?

Съвсем сигурно нямаше да му е лесно с нея. Чудейки се не е ли била от ония момиченца, които късат крилата на пеперудите. Изчака, за да не отговори веднага. Вместо това бавно отпи от кафето си.

— О, мисля, че разбирам, мис Барън. — Той я погледна право в очите над ръба на своята сноудска^[1] чашка. — Може би дори повече, отколкото си представяте.

Лий не приемаше инсинуацията му, с която ѝ намекуваше, че е лично засегната от техния по-предишен сблъсък:

— Винаги съм смятала, че репутацията ми на честна бизнес дама е заслужена, мистър Сейнт Джеймс. Ако намекувате, че ще използвам някогашното ви държане против вас, грешите.

— А! — възкликна той. — Тъкмо се питах колко дълго сте планирвала да продължи тази игра на отгатване.

— Игра на отгатване?

— Да се преструваме, че никога не сме се срещали.

— Смятах, че ще предпочетете другите да не знаят обстоятелствата около онази среща — каза тя не съвсем искрено.

— Не се срамувам от честните работи, мис Барън — възрази Матю; макар гласът му да беше спокоен, очите му не бяха. — И ако не ме лъже паметта, май подочух напомняне за барманство по време на нашия кратък разговор.

Докато навеждаше глава към масата, бузите на Лий бяха поруменели. Когато повдигна поглед към Матю, очите ѝ изразяваха истинско съжаление:

— Съжалявам за това.

Той отмахна нейното извинение с леко поклащане на китката:

— Не се притеснявай!

Последва къса пауза.

— Очевидно не преувеличаваше, че си препрочитал „Опасен“.

Матю бе свикнал жените да го гледат с натраплива женска възхита. Тъмносивите очи на Лий сякаш го премерваха.

— Изглежда, Райдър Лонг те вълнува силно — добави тя.

— Би могло да се каже.

Тя знаеше, че Матю очаква нейното решение и се питаше какво ли би си казал той, ако знаеше, че тя още не е наясно. Замълча още веднъж; изследва го дълго и изпитателно. Лицето му, невъобразимо красиво, беше като изсечено и много изразително. Бръчици извираха от дълбоко разположените му очи с цвят на тъмен кехлибар; при по-близко взирание носът му се оказваше счупен и тънък белег пресичаше квадратната челюст. Беше лице на човек, който живее живота си по свои правила, дори ако тези правила понякога включваха насилие и опасност. Но беше ли, чудеше се тя, лице на човек, комуто може да се довери?

— Отъждествяваш ли се с образа?

Нейната предпазлива вметка увисна тежко в наелектризирания въздух. Матю реши по никакъв начин да не признава, че за да се подготви за днешното прослушване, е трябвало да отвори някои съкровени портички и да слезе по някои тъмни стълби към мазата на своята душа.

— Какво има, мис Барън, страхувате се да не ви отвлека?

В гласа му се прокрадваше нещо ново. Студен, изопнат гняв, който би могъл да идва от самия Райдър Лонг.

Лий потисна тръпката си.

— Съвсем не. — Тя придърпа тясната си сива пола към коленете, докато кръстосваше крака. — Просто се чудех как успяхте да наблягате точно на нужната сричка. Особено след като нямате формално обучение.

— Вероятно съм естествен.

— Вероятно.

Когато погледна в дивите му очи, Лий внезапно си спомни нашествието от кошмари напоследък. Откак се помнеше, от време на време имаше лоши сънища, но напоследък, откакто Матю Сейнт Джеймс бе нахлул в живота ѝ и възбуждаше чувства, които би било по-добре да останат неизострени, те бяха започнали да я измъчват с все по-акуратна редовност.

Като забеляза далечната паника, която проблесна в очите ѝ, Матю бе поразен: той бе виждал този поглед в очите на твърде много виетнамски селяни, за да не го разпознае веднага. Неизказаната истина по въпроса беше, че дълбоко в себе си Лий Барън се страхуваше от него.

— Каквото и да си мислите за мен, мис Барън — каза кротко той, — аз не съм социопат като Райдър Лонг.

Лий започваше да осъзнава, че си има работа с много сложен човек. За нея нямаше съмнение, че Матю е изпитал своя пай насилие. Тези сурови бръчки, които затваряха в скоби устата му и ситнеха около очите му, бяха доказателство за това. Същевременно обаче инстинктът ѝ подсказваше, че той никога не е наранявал жена.

— Радвам се да го чуя, мистър Сейнт Джеймс. — Тя едва се усмихна, устните ѝ леко трепнаха. — В правния отдел на „Барън студиоуз“ вече си имаме всички социопати, които са ни нужни.

Матю кимна, доволен, че този малък въпрос най-после е изяснен.

— И така — отсече той, — какво сега?

— Бих искала да уредим пробни снимки. — Един глас от далечните дълбини на съзнанието ѝ закрепця *Какво правиш!?* Лий го пренебрегна. — Свободен ли си утре следобед?

— Ще направя така, че да бъда.

— Чудесно. Ще те запиша за гримьорната в един и половина; пробите ще бъдат в два. Ако напрежението, което успя да предадеш днес с четенето си, се прехвърли и на екрана, може би най-после ще се превърнеш в актьор.

Тя погледна часовника си. Познатият жест беше добре дошъл за Матю. Той отмахна перестия лист на палмата от пътя си и стана.

— Ще се опитам да не ви разочаровам — каза той и протегна ръка, която, колкото и да искаше, Лий не можеше да избегне.

Само някаква си ръка, каза си тя. Като всяка друга. Но когато пръстите му се обвиха около нейните, тя бе слисана от възбудата, която я разтърси. Желание и още нещо. Страх? Срам? Каквото и да беше, Лий знаеше, че не му е нито времето, нито мястото да го разчепква.

— Само не се надявайте твърде много — предупреди тя. — Честно казано, мистър Сейнт Джеймс, заровете не са на ваша страна.

Усмивката, която той ѝ отпрати, беше пропита от ирония:

— Не се безпокойте, мис Барън. Свикнал съм.

Лий го гледаше как си отива с бавна, нахакана походка, която подхождаше на човека извън закона Райдър Лонг едно към едно. Дланта ѝ още пареше. Не беше най-благоприятната поличба, помисли си тя.

Лий бе живяла живота си, като потискаше чувствата си; някакъв инстинкт още от детството я предупреждаваше, че емоциите те правят някак уязвим, като превръщат живота ти в необузdana стихия тъкмо когато най-малко го очакваш. Никога не бе срещала мъж, способен да я пронизва с такова неуловимо усещане за сексуална чувственост. С един-единствен поглед, с едно полудокосване Матю Сейнт Джеймс беше в състояние да пробуди в нея страсти, за чието съществуване тя дори не предполагаше.

Лий се хвана, че шушне безмълвна молитва утрешните пробни снимки да са мрачен провал. Ако Матю Сейнт Джеймс се покажеше веднъж негоден за ролята, той щеше да изчезне от живота ѝ. *От мислите ѝ.*

Беше сцена от най-долния кръг на Дантевия ад. Виетконгци, облечени с черни пижами, с патрондаши през гърдите, с ръчни гранати в поясите, с Калашници-47 в ръце, се стичаха в селцето Ке Сан. Бяха цели орди — стотици, хиляди, десетки хиляди. Прииждащата артилерия виеше откъм небето, хълмът беше пламнал от напалм, минохвъргачките и ракетите не спираха, все по-гръмовни и по-гръмовни, докато земята не се затресе.

Матю стреляше, но автоматът му засече само след четирийсет куршума. Около него всички живи, дишащи мъже и жени бяха вече не повече от буци червена глина. Битката продължаваше, докато Матю стоеше в центъра на хаоса, сам и безсилен. Когато накрая всичко свърши и над селцето се спусна тишина, тежкият сладникав дъх на смъртта нахлу в ноздрите му. Изметнати тела набоклучваха пейзажа, проснати в локви тъмна кръв. Единственият признак на живот бяха плъховете, излезли от своите скривалища.

Точно тогава чу бебето. Легнало до мъртвата си майка, детето пицеше с все сила. Матю се приближи. После видя руската ръчна граната, завързана на вратлето на невръстното, и се закова на място. Още един човек залиташе в центъра на селцето. Матю веднага позна

във вцепенения войник един от *зайците*, който се бе присъединил към тях с други зрелостници предния ден. Хлапето се носеше към бебето, явно с намерението да съхрани от една нелепо безчовечна война нещо привидно човешко.

Матю се опита да изкрещи някакво предупреждение, но думите заседнаха в гърлото му. Опита се да пристъпи, но краката му бяха вкопани в циментиращата кал. Той само гледаше с ужас как младото войниче вдига на ръце плачещото бебе. Светът се взриви.

Изтръгнат от мъчителния сън, Матю отривисто седна и изнурено подпря глава на стената. Беше сам, разтърсен и подгизнал от пот. Кошмарът му беше познат; той бе започнал на седемдесет и седмия ден от обсадата на Ке Сан — най-продължителната битка през тази война, където хиляда и осемстотин морски пехотинци бяха убити или ранени — и продължи да навестява сънищата му винаги когато положението се изплъзваше от контрола му.

Бяха изминали почти шест месеца от последния път, когато го сънува. Кое то беше, напомни си Матю, явно подобрене. Когато за първи път се върна в Щатите, картините го изтезаваха всяка нощ.

Той стана от леглото, отиде в кухнята и си направи чаша нескафе. Докато седеше в предизгревния здрач, пиеше кафе и очакваше утрото, Матю бе принуден да признае колко силно му се искаше да получи ролята, за която беше на проби този следобед. Не беше добре човек да иска каквото и да било толкова силно. Намирисваше на слабохарактерност. А Матю не се смяташе за слабохарактерен мъж.

Не искаше да извоюва ролята, за да стане звезда; ако смяташе, че такова нещо е дори мъничко възможно, Матю нямаше, първо на първо, да влиза в кабинета на Лий Барън. Не, това, което искаше, бе свобода. Свобода, която можеше да се купи с парите, които му предлагаша. Свобода, която щеше да му даде възможност да насочи всичката си енергия към целта да стане сценарист.

Макар Матю да беше последният човек, за когото можеше да се каже, че е мистик, с годините той стигна до убеждението, че филмите бележат живота на хората. Спомняше си точно къде беше — и кой беше, — когато гледа за първи път „Пълнолуние“, „Гражданинът Кейн“, „Бунтовник без кауза“. От времето, когато кварталното кино за

първи път бе дало сезонни прожекции за питомците на момчешкото общежитие Сейкрид харт, той беше пленник на кинематографа.

Лятото на 1950 година беше горещо. Температурите чупеха рекордите в цялата страна. До юли повечето калифорнийци се бяха преселили край планинските езера или край плажовете. Други, като седемгодишния Матю Сейнт Джеймс например, бягаха в кинозалоните с климатични инсталации.

На третия ред на балкона в едно кино в Грендейл Матю седеше сам. През зирка зад него сноп ярка бяла светлина разсече тъмнината и освети гигантския екран. Първо прегледът: битки на тридесет и осмия паралел^[2] в Северна Корея; Джоузеф Маккарти, размахал докладна ФБР, според който имало комунисти в Държавния департамент; Янките от Ню Йорк — начело в класацията за наградата на Американската лига по бейзбол; ревюта за бъдещата есенна мода в Париж, с дамски поли до средата на прасеца. Къс разказ за новите фордове, които изпитваха нова, революционна двигателно-спирачна система. Реклама на пуканките с масло и на леденостудената кока-кола, които предлагаше закусвалнята. Анимацията: Бъгс Бъни разиграва опиянения Елмър Фъд. И тогава (най-после) — игралният филм: „Островът на съкровищата“ на Уолт Дисни.

Филмът беше като вълшебен килимче, което го отнасяше далеч в земята на въображението и приключенията. Той вече не беше Матю Сейнт Джеймс, нежелано копеле, което подхвърляха от едни осиновители на други; той беше Джим Хокинс, момчето герой, и надхитряше разбойниците в търсенето на заровени съкровища, от което ти се изправяха косите. Когато вратата зад него се отвори и пропусна късо мъждукане на светлина, Матю се помоли снопът светлина от фенерчето на разпоредителя да се плъзне надолу по пътеката между редовете.

Горе на екрана Джим се скри в кош с ябълки и подслушваше как Дългия Джон Силвър разказва историята на слепия Пю. А в киното Матю се сниши ниско в червената кадифена седалка и задържа дъха си, докато разпоредителят се приближаваше.

— А, ето те и тебе! — изграка тържествуващо остър женски глас.

Неговата социална попечителка, свъсената, безмилостна госпожица Томлин, го бе намерила. Отново. Когато го вдигна прав, той усети мълниеносно остра болка в рамото. Последната му опекунка Хелън Макрий го бе хванала да пие от бутилката прясно мляко тази сутрин. Като крещеше несвързано нещо за бацили, тя бе извила ръката му на гърба и го бе изхвърлила през кухненската врата, откъдето той се претърколи с главата надолу по халтавото дървено стълбище и се просна в изсъхналата жълта трева.

— Имаш ли си представа какви мъки ни причиняваш, млади човече? — сърдито захвана мис Томлин, докато го измъкваше от киното през този ярък калифорнийски следобед.

Макар да не издържа и да запримигва срещу внезапната остра слънчева светлина, Матю отказа да хленчи въпреки болката, която сякаш се забиваше като куршум в рамото му. Той мълчеше със свити в джобовете на изтърканите си джинси юмруци.

— Да не мислиш, че нямам да правя нищо по-добро от това, да прекарвам времето си по всички кина, за да издирвам някакво хлапе, избягало от къщи, което не признава усилията, които хората полагат, за да му дадат дом? Решила съм твърдо да те заведа в арестантското, тъй като без съмнение така или иначе ще свършиш там — пророкува мис Томлин. — С всички останали малолетни нарушители.

Конското ѝ продължи без отдих през целия път до къщата. Матю не си правеше труда да слуша; вече го беше чувал. Той се питаше лениво дали Хелън ще припадне, като го види да се връща. Мъжът ѝ, търговски пътник, тази седмица беше на път, което предполагаше непрестанна върволица от идващи и отиващи си мъже. От горчив опит знаеше, че някои от тези мъже се напиват и налитат да го бият. Все пак, разумно заключи той с прагматичност, която бе станала втора негова природа, ако Хелън се окаже съкрушена, тя може би няма да разбере за петдесетте цента, които беше откраднал за билети от чантичката ѝ.

Минаваха през Бевърли Хилс. Като гледаше от колата царските имения и си представяше свършения, разглезен живот на онези късметлии, които се бяха родили богати и привилегировани, чувство за несправедливост и гневен бунт се надигнаха в него. Думите на социалната работничка бяха като оси, жужащи силно в ушите. Матю върна бунтарския си поглед върху разпърцаните си кецове и си

представи как Дългия Джон Силвър отсича главата на мис Томлин с късата си сабя.

Август шейсет и пета беше горещ и спарен. Бяха дошли мусоните и следобедният дъжд рукна на талази. Непрестанната омара караше червените, белите и зелените светлини над Плейку да изглеждат пухкави и неясни, като падащи звезди. В седемдесет и първи лазарет застиналият въздух беше бременен с влага и обезсмисляше въртящите се перки на висналия от тавана вентилатор, който проскърцваше бавно над главите.

Но ранените мъже в болничното отделение бяха забравили за прогизващата влага, цялото им внимание беше отдадено на филма за Втората световна война, който прожектираха на един чаршаф, закован за стената.

— Виж им сметката, Дюк! — извика един мърморко, който седеше в инвалидна количка до Матю, когато бойният кораб на Джон Уейн преследваше Токио експрес.

— Смажи ги тия шибани нули! — Един от специалните части се правеше на бог.

Главата на войника беше бинтована, от устата и от носа му стърчаха тръбички и той виждаше само с крайчеца на лявото си око през дрипава дупчица, изрязана в кървавата лента. Въпреки това въодушевлението му беше такова, като да беше на онзи боен кораб. Други изтощени от битки и ранени войници, завладени от историята, изразяваха сходни чувства и също окуражаваха героите.

Изумително — помисли си Матю. Само преди час отделението беше пълно с мъркащи, ревящи ранени. Хлапета най-вече, без ръце и крака, със счупени и сетне наместени глави, с разбити сърца. И ето някак си този простоват деветдесетминутен филм бе успял да пренесе публиката си на по-хубаво място през по-хубаво време.

Въпреки че загърбването на действителността продължи само докато се извърти филмът, Матю се запита какво ли би било да има такова влияние върху живота на хората.

До приключването на втората му войнишка служба във Виетнам идеята да стане сценарист се загнезди в съзнанието на Матю. През онези дни тази цел беше двигателят на неговия живот и макар да беше

наясно, че перспективата е далечна, Матю знаеше, че няма да се провали. Нямахте да си го позволи.

Само да минеше сега през проклетите пробни снимки на Лий Барън...

[1] Сноудският порцелан е много фин и скъп. Наречен е на името на Джосая Сноуд от Стоук-он-Трент, който създава първата си фабрика още през 1764 г. Произвежда се и днес. — Б.пр. ↑

[2] По тридесет и осмия паралел минава границата между Северна и Южна Корея. — Б.пр. ↑

13.

Матю нямаше защо да се тревожи. Пробите минаха зашеметяващо, всички бяха приковани, електричеството, с което бе заредено неговото изпълнение, звънтеше във въздуха. Когато прегледа лентата с баща си в прожекционната зала на „Барън студиоуз“, Лий разбра, че са намерили техния Райдър Лонг.

— Имаш ли представа какво си направила? — попита бавно Джошуа, когато лампите светнаха отново.

Дланите на Лий бяха овлажнели. Матю — или Райдър, понеже не можеше да разбере къде точно свършва единият и къде започва другият — беше толкова натрапващо се мъжествен, с неговите хипнотични очи и силни ръце. Не! Не искаше да мисли за него по този начин. На неговото ъгловато лице бе отпечатано, че е преживял твърде много; една жена трябва да е луда — или мазохистка, — за да допусне мъж като Матю Сейнт Джеймс в живота си.

Като пропъди тези мисли, тя отри ръце в тясната си морскосиня пола:

— Какво съм направила?

— Ти си открила спасителния сал, който ще помогне това студио да не потъне в море от червено мастило. Жените ще превземат на стада кината, за да видят Матю Сейнт Джеймс, докато техните съпрузи и любовници седят до тях и си представят, че имат толкова власт над една жена, та тя да е готова да убие заради тях. — Той погледна към Лий с необузвано възхищение. — Този барман ще се окаже находката на века. И начинът, по който си го направила, както си е работил на едно от нашите увеселения, ще е златна мина за журналистите.

— Всъщност не го открих на увеселението — почувства се длъжна да отбележи Лий. — Тина беше човекът, който съзря веднага възможностите му.

Джошуа сви рамене, докато бъркаше за пура в джоба си:

— И Лана Търнър всъщност не е открита, докато е седяла зад тезгяха в магазина на Шваб — припомни й той над пламъка на

златната си запалка. — Но кой, по дяволите, си спомня? И кого го е грижа?

Той се намръщи съсредоточено, докато палеше пурата си:

— И така, имаш парите. И своя главен герой. Сега ти остава само да намериш заложничката, и проектът ти непременно ще потръгне. Размисли ли над моето предложение?

— Да използваме наложена актриса за ролята на Марилин?

— Все още смятам, че е добра идея.

— И Райдър, и Марилин трябва да се играят от непознати лица — меко каза Лий; не за първи път изразяваше позицията си по въпроса; съмняваше се, че ще е за последен. — Ако използваме някого с познат облик, това само ще отблъсне публиката от онова, което искам филмът да внушава.

— Ако искаш да пращаш послание, използвай Западния съюз — цитира Джошуа паметния голдуинизъм^[1]. — Освен това непознатите лица са касов риск; наемането на звезда ще е преграда пред евентуална катастрофа. Намери си подходящото име, и дори да се окаже, че филмът е балон, все пак ще *отвори*.

Макар Лий да мразеше тази практика, тя беше съвсем наясно, че ключът към оправдаването на един филм бяха отворените през уикенда билетни гишета. Извод на цялата киноиндустрия беше, че зовът на една звезда ще накара хората да литнат към киносалоните. Ако публиката си останеше отвън, веднага се казваше, че филмът *не е отворил*. Кое то във филмовата практика беше предвестие за смърт.

— Няма да е балон.

Джошуа я загледа през кълбета синкав дим. Дори когато намираще желязната ѝ непреклонност за дразнеца, пак не можеше да не се възхити на силата ѝ. Като държеше пурата пред себе си, той дълго и замислено изучава припламващия край.

— Какво ще кажеш да направим сделка?

— Каква сделка? — предпазливо попита тя; точно когато ставаше примирен, баща ѝ беше най-опасен.

— Аз убеждавам нашите спомоществователи, че ти си права, като искаш непознати да играят главните роли, а ти се съгласяваш да подпишеш известно име за ролята на Дърк Йънг.

Ролята на Дърк Йънг, вманиаченият агент на ФБР, определен да издири двойката, беше първенстваща роля във филма. Но беше

написана така, че да не размаже основния сблъсък между главните герои.

— Добре. Имаш я сделката.

Джошуа знаеше, че Лий никога не започва деня си без подробен списък на нещата, които иска да свърши, и никога не предприема нещо без определена цел. Освен това не беше от жените, които взимат светкавични решения.

— Ти през цялото време си знаела какво ще предложи и беше готова да отстъпиш по тази точка, нали?

Тя не сдържа усмивката си:

— Не знам за какво говориш.

Джошуа се наведе и стисна пръстите ѝ с бащинско вълнение:

— Дяволски добра си в блъфирането, скъпа. Но никога не опитвай с цяла лъжа — посъветва я той добронамерено; наелектризиращите проби на Матю Сейнт Джеймс го бяха настроили по-оптимистично, отколкото когато и да било през последните месеци. — Лицето ти те издава. Всеки път.

Лий издърпа ръката си от неговата:

— Ще го запомня.

— Запомни го! — лесно се съгласи той, отпуснат в плюшената седалка. — И тъй, какво ще правиш с новата си сексапилна звезда?

— Ще се обадя на Корбет утре сутринта и ще започнем преговори.

— Така, така. — Той умислено смукна от пурата, след което, облаци дим се издигнаха до тавана. — Смятам, че трябва да телефонираш и на този приятел Сейнт Джеймс. Покани го на обяд. А още по-добре — на вечеря. Една интимна вечеря с вино и свещи вероятно ще свърши работа.

През всичките години, през които бе идвала в студиото, баща ѝ никога — ни веднъж — не бе предлагал тя да прекара известно време насаме с някой актьор. Всъщност дори имаше произшествие, когато тя беше на четиринайсет и се натъкна на една двайсет и две годишна звезда на „Барън студиоуз“ от популярните младежки филми за сърфисти — Чанс Мърдок. Джошуа ги бе заловил да се целуват зад озвучителната платформа през един летен следобед. Последвалите фойерверки направо бяха подпалили студиото.

Два дена по-късно Чанс беше намерен в една стая на мотел в Санта Моника с петнайсетгодишно момиче. Майката на момичето нямаше никакви угризения и разказа историята на журналистите; нещастният актьор беше обвинен в изнасилване и макар че адвокатът успя да го измъкне с условна присъда, кариерата на Чанс Мърдок като идол на младите завърши отведнъж. В Холивуд се носеха слухове, че Джошуа Барън е подхлъзнал младата си звезда. Слухове, които Джошуа отричаше.

— И от къде на къде трябва да вечерям с Матю Сейнт Джеймс?

— Матю Сейнт Джеймс е решението на сегашните ни финансови затруднения; важно е да поддържаме опиянението му. — Очите му станаха строги; пресметливи. — Никога не подценявай несигурността на един актьор, Лий, особено такъв, който е обречен да бъде звезда. Да бъдеш боготворен е нож с две остриета — макар богоговеенето на поклонниците да носи на звездите слава и благополучие, то им носи и страх от бъдещ провал. Кое то и се случва на повечето от тях. Но докато са на върха, мила моя, те могат да заработят страшно много пари за едно студио.

Джошуа постави пурата си в пепелника, разположен в ръкохватката на креслото, извърна се към Лий и постави длани върху напрегнатите ѝ рамене.

— Не те карам да се омъжваш за този приятел Сейнт Джеймс — увери я той, мислейки си за онзи съдбовен ден, когато баща му нареди да ухажва фригидната дъщеря на Йенс Елдринг. — Просто вземи човека под свое крило. Вечеряй с него. Използвай женските си хитрини, за да е доволен.

— Да не ме молиш да спя с него?

— Разбира се, не! Ти си голямо момиче, Лий. Със сигурност можеш да пофлиртуваш с един мъж, без да изпускаш нещата от ръце. Всичко, за което те моля, е да гледаш този Сейнт Джеймс да не изфиряса, преди да са ударени спасителният подпис, печатът и парафът. — Дланите му се плъзгаха нагоре-надолу по ръцете ѝ, сякаш я предумваха да се съгласи. — Ще го направиш, нали, принцесо? За студиото.

Право в раната, помисли си нерадостно Лий. За нея „Барън студиоуз“ бе нещо повече от три поколения семеен бизнес. Тук бяха нейните корени, а и нейното бъдеще. Джошуа често се кълнеше, че ако

дъщеря му беше Скарлет О'Хара, студиото щеше да е нейната Тара. Което, отсъди сега тя, беше проникателно точна преценка.

Тя обичаше „Барън студиоуз“. И щеше да направи всичко, за да го спаси. Включително и да бъде вежлива с мъж, когото не харесваше. Мъж, който я караше твърде силно да осъзнава, че е жена.

— Добре. Ще го направя.

Доволен, Джошуа потърка ръце, сякаш не бе и очаквал друго. Така си и беше. Мариса можеше непрекъснато да оспорва неговия авторитет, но не и Лий. Лий — никога. *Моето момиче*.

Лий беше горда с работата си в „Барън студиоуз“. Въпреки че бяха нужни три дълги и нервни години, докато „Опасен“ стигне до тази точка, тя не се съмняваше в способността си да изкара филма на екрана. Беше достатъчно уверена в себе си, за да вярва, че ще се справи с всяка ситуация, която би могла да изникне.

Но Матю Сейнт Джеймс сякаш беше съвсем друга работа. Защото Лий имаше мъчителното усещане, че той ще се окаже прекомерно предизвикателен, радикално по-опасен от съчинения си двойник.

Беше класическо утро на плажа. Бистро водно възвишение от около два — два и половина метра се заостряше откъм запад, вятърът беше нежен и дълги, високи вълни се разбягваха наляво-надясно. Макар условията да бяха кажи-речи идеални, по гребените на вълните почти нямаше сърфисти заради страха от голямата бяла акула.

Този път машината за слухове беше добре смазана. Само ден след началното ѝ съзиране, вече бе докладвано, че акулата е близо осем метра дълга и на двайсет метра от плажната ивица на Манхатън; че е пет метра дълга и на шейсет и два метра от плажната ивица на Редондо; заловена и убита край Топанга; виновна за изчезването на един студент от Лосанджелския университет край плажа на Зума. При последното потвърдено произшествие според докладите от нещастния сърфист спасителите бяха успели да възстановят само яйцеподобна дъска от сърф „Бонзър“ без огромно парче, отхапано от нея.

Като изследваше границата между върховната самоувереност и абсолютното презрение към живота, Матю не беше склонен да се оттегли и да напусне сърфа заради каквато и да било, измислена или

не, акула в тъмните води на ранина. Освен това, помисли си той, след като язди една вълна по целия ѝ път до брега, какъвто беше гневен, всяка акула, само да опита да го нападне, и щеше да си намери майстора.

Каквото и да си мислеше за Лий Барън, тази ледена богата негодница, която се бе впила в живота му, единственото, което можеше да стори, беше да не подкара колата към „Барън студиоуз“, да не влезе в стерилния ѝ кабинет и да не ѝ скърши врата. Принуден да признае, че тъкмо той ѝ беше подал юздите с пробването си за нейния проклет филм, Матю беше здравата раздразнен от себе си и от положението, в което се бе оказал.

— Хей, човече — викна Джеф Мартин от своето място върху влажния сутрешен пясък, — изглеждаш съвсем скапан.

— Меко казано. — Матю вдигна сърфа от фибростъкло с намерение пак да нагази във водата, когато забеляза счупения поплавък. — Мамка му!

— Толкова по-добре — каза прагматично Джеф. — Върнеш ли се обратно там, можеш да свършиш в зъбите на акулата.

— Както е тръгнал животът ми напоследък, това ще е добре дошло.

— Е, градски, късметът ти май ще проработи.

— О, така ли?

— Така. Откога те търся. — Вниманието на Джеф се разсея, когато една платинена, висока блондинка мина с двойка великолепни кучета, развели рунтави опашки. — Исусе Христе, само виж това дупе!

Матю хвърли преценящ поглед към впечатляващия задник в ластични панталони:

— Не е лошо.

— Не е лошо!? — ревна Джеф, сякаш готов да хукне след нея. — Какво не бих дал само за да я ухапя веднъж!

— Ако бях на твое място, щях да обуздая апетита си.

Матю кимна към двамата мъжаги, които следваха по петите жената. Облечени неуместно в тъмни делови костюми, те се въсеха на мокрия пясък, който пълнеше обувките им от алигаторска кожа:

— Сал Ликата и Доминик Алиото, двама от солдатите на Роко Минети — огледа ги Джеф с респект.

Матю не беше особено изненадан, че Джеф разпозна оръженосците на ласвегаския гангстер; всеки в града знаеше, че мафията контролира порно рекета в Калифорния, от което си набавяше повече от сто милиона долара годишно.

— И за какво си ме търсил?

Джеф метна още един алчен поглед към заоблената блондинка с тесни шорти и кръшно дупе, докато тя продължаваше надолу по плажа. Някои се раждаха с късмет. Минети беше собственик не само на хотел казиното „Лъки Нъгит“ в Лас Вегас; неговият бизнес с камиони, недвижими имоти и снабдяване на ресторанти му вадеше толкова хляб, че можеше да напълни Форт Нокс^[2]. И това беше само законният доход.

— Защото, градски, това е твоят щастлив ден. — Джеф вдигна фаса, който пушеше и предложи на Матю да си дръпне; когато той му отказа с кратко поклащане на главата, Джеф само сви рамене. — Истина ти казвам.

— Каква истина!

— Че не е важно, какво поназнайваш, а кого поназнайваш. А ти случайно познаваш тъкмо човека, който може да ти отвори всички нужни врати.

— Все още не се интересувам от работа като жиголо.

— Аз свърших с това училище, човече. Да, господинчо, старият Джефи вече се придвижи към по-големи и по-хубави неща. През последно време съм в художественото кино.

— Киното за ергени, искаш да кажеш.

— Хей, човече, откога не си виждал наистина хубав филм за възрастни? Жанрът се развива. Използваме Техникolor и саундтракове, смъглени обективи, флашбакс, всякакви изкусни неща. Дори туряме интрига в историите.

— Виж какво, може светът да не се е юрнал към вратата ми да купува моите сценарии, но това не значи, че ще взема да пиша боклуци като „Бамби взривява Балтимор“.

— Парите са готини, работата е проста като бял боб, а страничните ползи направо не са за вярване — ухили се Джеф, като си спомни за снощния маратон; за пиленце, отгледано в ефирната атмосфера на Бевърли Хилс, Мариса Барън смучеше като родена

курва. — Всъщност имам едно нежно младо лисиче, за което кроя големи планове. Трябва ми само подходящ сценарий.

— И ей ме мен, така ли?

— Разказах на Минети всичко за теб, наистина те хвалих до небето. Дотам всъщност, че той иска да види каквото и да е, написано от теб.

Матю се намръщи:

— Забрави го!

— Слушай, искаш да пишеш за киното, нали? Тъй де, всеки отнякъде е започнал. Не забравяй, Монро позира за онзи еротичен календар и се говори, че и Джоан Кроуфърд, по времето, когато е била само Лусил Лестър, е играла в онази ергенска класика „Каdifени устни“. Дявол го взел, дори Клара Боу...

— Схванах — каза Матю.

— Трябва само да нахвърлиш осем-десет сцени, шест от тях да са с як секс, да има подхвърляне за лесбийско лизане и две — с по трима в леглото. И това ако е трудно, ега ти!

Матю слушаше с половин ухо. Мислеше си за времето, когато той и Джеф бяха на шестнайсет и се мотаеха заедно по плажа, пиеха бира, опитваха се да свалят момичета, пушеха (през онези дни — тютюн) и се тежкареха.

Страшно много неща могат да се променят за дванайсет години, реши Матю, благодарен, че неговият живот не бе тръгнал по съмнителната пътека на Джеф Мартин. Той бе изпитал енергията си в онази стая, където четете репликите на Райдър Лонг, и макар Лий Барън да не го призна, знаеше, че тя няма да намери по-добър за тази роля.

Въпреки проклетата игра на изчакване, която мис Изпълнителен директор го караше да играе, Матю знаеше, че онова, което бяха пророкували Тина и Корбет Маршъл, ще се окаже истина. Той безспорно щеше да върви нагоре... докато неговият стар средношколски приятел бързо се плъзгаше по много стръмен склон.

— Благодаря ти, че си мислил за мен — каза той и се обърна да си ходи. — Но все пак не ме интересува.

— Мамка му, Мат — изплака Джеф, — обещах на Минети, че мога да му осигуря най-горещия сценарий, писан някога! Но артистичен, разбираш ли, ей това го запази, тъй като е голяма крачка

нагоре от говната, които му поднасят редовите писачи. Ако ме изоставиш, какво ще правя?

— Ще измислиш нещо — изстреля Матю през рамо, докато вървеше към паркинга. — Винаги си успявал.

[1] Става дума за Самюъл Голдуин (1882–1974) — американски филмов продуцент, ръководител на една от фирмите, които по-късно образуват Метро Голдуин Майер. Голдуин е известен със своите небивалици, като да речем: *Включете ме извън!* — Б.пр. ↑

[2] Форт Нокс е свръх охранявано военно пристанище в Кентъки, където се пазят златните запаси на САЩ. — Б.пр. ↑

14.

Мариса внимателно се бе приготвила за купона в къщата на плажа Малибу. Беше положила грима си с необичайно лека ръка, косата ѝ бе опитомена и се лееше по раменете ѝ като огнена каскада. Изглеждаше, помисли си доволно тя, почти като Лий.

Камуфлажът ѝ не заблуди никого. Пицното ѝ тяло вършеше с простичко украсената рокля неща, които Бил Блас не бе и сънувал. Черната коприна обвиваше напрацелите ѝ гърди и прилепваше на задника ѝ по начин, който мамеше за секс. С главно С.

Като се наслаждаваше на втречените погледи от страна на другите гости на купона — безсрамна похот у мъжете, искряща завист у жените, — Мариса прекоси залата на път към домакина, когото всички ухажваха. Висока, сто осемдесет и три сантиметрова, невероятно надарена блондинка със смарагдовозелена минирокля и чифт плъзнали чак по бедрата черни ботуши с високи токчета, го бе хванала под ръка. Стриптийзърка, реши Мариса. Някаква метреска, която той си бе довел от Вегас. Наблизо гостите се подкрепяха с кокаин, предлаган на голяма табла Бакара, ограден с вкус от бели орхидеи, прелетели от Хавай.

— Мистър Минети — измърка тя, като прекъсна Брендън Фаръдей, който разправяше на всички за последната си роля в новия филм на „Барън студиоуз“. — Искам да ви кажа, че прекарвам прекрасно. Благодаря ви, че ме поканихте.

Роко Минети беше висок слаб мъж с мускулесто тяло, извайвано цял живот. Той носеше риза от червена коприна, тесни бели ленени панталони, беше по чехли и без чорапи. Косата му бе тъмна, посребрена на слепоочията, очите му — непроницаеми като твърд черен мрамор.

— Снимките, които е направил Джефи, ме заинтересуваха — каза той. — Когато ги видях, си казах: *Роко, это едно момиче, което можем да направим звезда.*

— Наистина ли го мислите?

Той сви рамене:

— Роко Минети никога не казва нещо, което да не мисли. По дяволите, щом можах да направя от един шофьор на камион име, което се споменава във всяко семейство, да го сторя за младо готино същество като теб, с цици като твоите, ще е нищо работа, нали, Брен?

— Разбира се, Роко — без въодушевление отрони Фаръдей; да говори за отминалите дни, не беше най-любимият му начин да прекарва времето си.

— Каж ми, скъпа, не искаш ли да се забавляваш?

— Разбира се, че искам.

Очите му студено и преценяващо я изгледаха от буйнокосата ѝ глава до изящните ѝ черни копринени чорапи „Мод Фризон“.

— Тогава защо си се облякла като за погребение?

Тя потри нервно ръце о бедрата си:

— Исках да видите, че мога да изглеждам по много различни начини. За една актриса е важно да има диапазон — повтори тя думите на учителката си по драматично изкуство от средното училище в Бевърли Хилс.

— Диапазон, миапазон. — Минети размени погледи със своите миньончета, които мигновено прихнаха в смях. — Слушай, скъпа — отсеке той, — сигурно разбираш, че за филмчетата, които правя, се изисква само да си пълнолетна, да имаш тяло, което кара мъжете да цапотят стените, и чукането да ти харесва като на зайче.

Мариса усети наплив на дива ярост, когато всички пак се засмяха. Сега можеха да я взимат на подбив, но един ден, закле се, *тя* ще се смее последна.

Преметна косата си обратно върху едното рамо и срещна присмехулните му очи със своя обиграно прелъстителен поглед:

— Аз съм на осемнайсет. — Не беше голяма лъжа; рожденият ѝ ден беше след два месеца. — Мисля, че тялото ми говори само за себе си. — Тя прокара изкусително ръце от пълните си гърди до бедрата и успя да прикове вниманието на всички присъстващи мъжкари. — Колкото до останалото, мога да доставя препоръки.

Стриптийзърката явно реши, че в ловното ѝ поле се е намъкнал браконьер:

— Роко, искам да танцувам!

Тъмните очи на Роко не се отлепаха от очите на Мариса:

— Готово, гадже. Брен, бъди добро момче и изведи моята дама за едно завъртане.

Беше заповед. Меко изречена, но гравирана в камък. Макар нито Фаръдей, нито блондинката да изглеждаха толкова нетърпеливи, и двамата мъдро поеха към претъпканата танцова площадка.

— Така — кимна Роко, — смятам, че следващото поред в този бизнес е да уредим пробни снимки. — Той извади визитка от джоба на работните си панталони. — Обади се на директора ми по набиране на актьори в понеделник, той ще се погрижи за всичко.

Баща ѝ все повтаряше: поемай рискове, бъди смела. Забавиш ли се, изгубена си.

— Защо да чакаме до понеделник, когато можете да ме прослушате още тази нощ? — Тя му хвърли отработена усмивка ѝ изду гърди към него.

— Защо не? — сви рамене той. — Ела в кабинета ми, и ще видим какво предлагаш.

Те едва бяха влезли в преградената с книги стая, и Минети ѝ каза да се обърне, нагласи ръцете ѝ на бюрото и повдигна полата ѝ.

— Имаш хубав задник — установи той гласно, докато смъкваше черните ѝ бикини. — Не мършав като на сума женски напоследък. Разкрачи се.

Мариса обичаше секса; тя се наслаждаваше на върховното усещане, на чувството за себеvlадеене. Но това беше различно. Когато Минети се нагласи между кръглите ѝ кълки, тя се почувства като парче месо.

Поемай рискове.

Бъди смела.

Мариса затвори очи; повтаряше си бащините думи отново и отново, докато Роко Минети я тресеше. След минута, след час или след цяла вечност той най-после изригна и всичко свърши.

— Добра си, хлапе — каза той, докато забърсваше стърчащия си пенис с бяла ленена носна кърпичка; сега Мариса видя, че той не си бе направил труда дори да свали панталоните. — Хо, благодаря — измърмори той и вдигна гащичките ѝ; сякаш умишлено не ѝ даде носната кърпичка, поне да обере лепкавото семе от бедрата си.

Тя се усещаше мръсна и употребена и съжаляваше за решението си да дойде първо тук. Следващите му думи веднага промениха

мнението ѝ:

— Между другото имаш ролята.

По нея се разля топлина. Това беше възможността, която чакаше. Този път ответната ѝ усмивка беше искрена:

— Благодаря ви, мистър Минети. Обещавам да не ви разочаровам.

Мариса изпита почти сексуална тръпка, щом си помисли как скоро — много скоро — баща ѝ ще проумее, че тя прилича на него повече, отколкото сияйната Лий би могла когато и да било.

Джошуа Барън беше сам в библиотеката, гушнал дълго шише с уиски. Изгледът през еркерите, които се простираха от пода до тавана, беше красив; щом моравите сенки на здрача отстъпиха на нощта, светлините на Лос Анджелис заприличаха на паднали звезди. А градът сигурно дължеше нещо и на тях, замисли се той, като се сети за всички изпълнители, които бяха минали през портите на „Барън студиоуз“ през петдесетте и пет години негово съществуване.

Те идваха и ако се окажеха на подходящото място в подходящото време, можеха да изкарат за себе си, и което бе по-важно — за студиото, много пари. Веднага след като името им на големия плакат спреше да носи печалба, те изчезваха обратно в редиците на безработните, като работен добитък, а през последните години — в най-забутаното от всички затънтени кътчета: телевизията.

Петдесет и пет години. През това време десет мъже бяха начело на Съединените щати; само двама се бяха настанявали в директорския кабинет на „Барън студиоуз“. А Лий щеше да бъде първата жена. Всеки идваше и си отиваше, само родът оставаше завинаги.

Когато спомените му се понесоха към по-голямата му дъщеря, Джошуа се сети за последното ѝ забележително откритие и си помисли каква ирония е, че за втори път съдбата на „Барън студиоуз“ бе паднала върху раменете на един-единствен човек. И отгоре на всичко — аутсайдер.

Този път ключът към спасяването на „Барън студиоуз“ беше Матю Сейнт Джеймс. Последния път беше Сигни.

Джошуа си спомни сватбения ден и катастрофалната първа брачна нощ, която последва. Той не беше особено учуден, като откри,

че булката му е сексуално неопитна, в края на краищата мъжете не се избиваха да прокопават тунели до прага ѝ. Това, обаче, което не бе взел предвид, беше, че тя ще се държи като някаква проклета жертвоготовна весталка.

— Господи мой, ти си хубава — бе възкликнал той, като видя Сигни облечена в бяла сатенена нощница.

Нейната светлоруса коса, освободена от катеричата опашка отзад на врата, падаше волно по гърба ѝ. Дълбокото деколте на полюшващата се нощница разкриваше високи стегнати гърди и макар да беше по-слаба от жените, които той обикновено предпочиташе, тънката ѝ като топола талия позволяваше на ханша да предложи една подканяща извивка. С лице, очистено от грима, изглеждаше доста години по-млада и къде-къде по-съблазнителна. През мозъка на Джошуа прехвъркна мисълта, че в края на краищата може би този брак няма да е чак такава жертва.

Когато пожела да я притегли в обятията си, Сигни вдигна ръце:

— Знам защо се ожени за мен — каза кораво тя. Двете петънца на зърната ѝ бяха видими въпреки блестящия сатен. Тялото на Джошуа се стегна:

— Ожених се за теб, защото те обичам — излъга той.

— Не. — Когато тръсна глава, копринената ѝ коса падна върху гърдите ѝ; Джошуа се попита какво ли ще е усещането на тези коси, разпилени върху гърдите му. — Ожени се за мен, за да може баща ми да спаси безценното студио на баща ти.

— Това е смешно!

Той обхвана раменете ѝ в ръцете си. Напарфюмираната ѝ кожа беше гладка като порцелан. И студена навсякъде.

— Ти си чудесна жена — каза той, докато я галеше в опит да утеши, да стопли. — Интелигентна, красива. — Той потри нос в шията ѝ. — Секси. За бога, мила, всеки мъж би те пожелал!

Дяволите да го вземат, ако това не се окажеше истина! Докато устните му се плъзгаха надолу, към възвишението на нейните гърди, Джошуа не си спомняше някога да е бил толкова настървен.

Сигни остана непреклонна в прегръдките му:

— Нашият брак е икономическа спогодба — настоя тя; слабият акцент издаваше скандинавските ѝ корени. — Но разбирам, че мъжете имат някакви биологични потребности. — При тази мисъл лицето ѝ се

сгърчи кисело. — Аз ще се помъча да остана вярна на своята част от пазарлъка, като бъда истинска съпруга от всяка гледна точка.

Напърченият Джошуа започна да клюмва:

— Признателен съм за желанието ти да свършиш своята част от работата, за да потръгне бракът ни — измънка той, като собственият му тон се нагаждаше към нейната официалност. — И обещавам да направя любенето толкова приятно за теб, колкото ще бъде и за мен.

Като я придърпа в прегръдките си, той целуна студените ѝ устни, помилва косата ѝ, раменете ѝ, ръцете ѝ. Макар тя да не му отвърна веднага, Джошуа се успокои с факта, че и не се възпротиви, когато я положи на разтребеното двойно легло.

Не беше му се случвало да предумва жена за секс. Жените, които познаваше, не се бояха да признаят, че всяка фибра на женското тяло може да се наслаждава на удоволствието така, както и мъжкото. Новата му булка обаче се оказваше изключение. Когато я докосваше, тя се отдръпваше. Когато я погалваше, потреперваше, но не от страст. А когато устните му обхождаха тялото ѝ в напразно усилие да стоплят плътта ѝ, тя ставаше студена като парче лед.

Нежността водеше до раздразнение, раздразнението — до яд, а ядът — до гняв. Макар Сигни да оставаше безмилостно безответна, собственото му тяло, разпалено от непрекъснатите опити да я доведе до страстта, болезнено очакваше облекчение. Накрая, неспособен да издържа повече, той се вряза в нейната негостоприемна сухота, моментално запрян от стегнатата, забранителна бариера на девствеността ѝ.

Експлодира почти мигновено. Пенисът му още не бе увиснал, когато Сигни се измъкна изпод него и скочи от леглото. Миг по-късно Джошуа чу душът в пристроената баня да тече.

След като бяха изминали двацет минути, а тя още не бе излязла, той изпсува, навлече дрехите си и слезе до бара на хотел Балтимор, където царски се натарялянка.

Тази първа нощ даде тон на техния брак. Години наред Сигни си остана гнусливо парче лед, което се отдаваше на секс само когато той настоеше. Макар сексуално удовлетворение да се намираше лесно навсякъде, баща му продължаваше да изтъква, че е необходимо жената на Джошуа да роди наследник, за да осигури бъдещето на „Барън

студиоуз“. От деня, когато Сигни най-накрая сприхаво събщи, че е бременна, Джошуа спря да посещава спалнята ѝ.

— Много, много лошо е, че детето не е момче — бе избоботил Уолтър Барън осем месеца по-късно, когато той и Джошуа стояха до плетеното бебешко кошче и гледаха отвисоко сукалчето, което забележително приличаше на майка си.

Сякаш в отговор, Лий протегна ръчичка и сграбчи пръста на баща си със сила, която го учуди. Когато нейните тъмносиви очи срещнаха неговите, Джошуа сякаш усети, че тези малки розови ръчички един ден ще могат да владеят цяла империя.

— Само почакай! — обеща той на баща си. — Това момиченце ще надмине всички ни.

Решен да ѝ даде подходящ старт в бизнеса, Джошуа започна да я води в студиото малко след като бе навършила три години, въвеждайки я в обществото на кино производителите. Тя се показва същинско чудо и изненада всички освен баща си. Той бе проумял нейните възможности от самото начало.

И сега, когато отпиваше от своя скоч и мислеше за силата на Лий и за отдадеността ѝ на семейния бизнес, Джошуа съжаляваше само за едно: че дядо ѝ не бе доживял да види как добре носеше името Барън.

Когато на другата сутрин телефонът иззвъня, Матю се насили и го остави да повтори веднъж, два пъти, три пъти. Нямахте защо да изглежда много нетърпелив.

— И кога ще се съберем да изпием това шампанско? — попита Корбет без предисловия.

— Имам ролята! — Матю не си даваше сметка, че е задържал дъха си, докато не чу собствената си къса, облекчителна въздишка.

— Не ти ли казах, че ще я имаш? Все още тепърва ще уточняваме подробностите, но аз ще се погрижа за всичко това.

Въпреки че тонът му бе самонадеян, Матю долавяше потисканото вълнение в гласа на Корбет. Той знаеше, че макар Корбет, като мъж, да би трябвало да е по-заинтересуван от спечеленото, главният му интерес бе работата да стане.

Матю си спомни един виц, който чу, докато обслужваше някакъв бар на увеселение в Лоръл каниън. Както разказваше историята,

Корбет би трябвало да е на пътнически кораб с маршрут до Ла Пас, когато пада зад борда. Щом една огромна акула започва да кръжи около агента, пътниците, струпани около леерите започват да викат и да пищят. И точно когато изглежда, че Корбет ще бъде схрускан за закуска, акулата се обръща и отплува. *Боже мой* — прошепва една от пътничките, — *това е чудо! Какво ти чудо!* — поправя я цинично друг пътник. — *Просто колегиална вежливост.*

Като се замисли сега над тази история, Матю се ухили:

— Не знам как да ви благодаря.

— Хей, това ми е работата! Просто бъди свободен, когато Тина се обади за празничната вечеря, разбрано?

— Когато кажете — потвърди Матю.

Те говориха още няколко минути, през които Корбет очерта своя план за нападение. Когато Матю отбеляза, че някои от точките в *разстановката* на агента звучат прекомерно оптимистично, Корбет го увери, че Лий Барън е достатъчно отчаяна, за да се съгласи на всичко.

Когато разговорът напредна, Матю се улови, че трудно се съсредоточава в подробностите. Мислеше само за това, че сега най-после ще е свободен да яде. Корбет го увери, че до началото на снимките ще минат седмици; достатъчно време, за да завърши първата чернова на своя сценарий.

След като благодари отново, Матю затвори телефона. След минута той вече провеждаше и два други разговора. Един с Джеси Мартинес, че се отказва от работата; втори с цветарския магазин на Бевърли Хилс, за да нареди на цветарката да изпрати дванайсет дългостеблени рози „Америкън бюти“ на Тина Маршъл. Щом приключи с това, той отиде до хладилника, извади кутия Куърз и излезе на верандата.

Докато гледаше огромната шир лазурна вода, Матю осъзна, че обаяването на Корбет Маршъл неумолимо е променило живота му.

Като се върна от обяда си с Ким Ямамото в Бистроу гардън, Лий спря пред бюрото на Мередит.

— Ще ми набереш ли Матю Сейнт Джеймс? — помоли тя секретарката си.

— Нима ще подписвате с него да играе Райдър?

— Ако се споразумеем с неговия агент.

— Ще се споразумеете! — възкликна Мередит, като побутваше своето тефтерче. — Момчето беше великолепно. Господи, как ще ми хареса да ме отвлече!

— Да се надяваме, че и милиони други жени ще изпитват същото — сухо отрони Лий.

Не беше склонна да признае, че бе сънувала смуцаващо подобен сценарий тъкмо миналата нощ. Тя отпива пинаколада на някакъв измислен тропичен плаж, обградена от трио внимателни, изящни мъже, които живеят само за да задоволяват всяка нейна прищявка, когато един пират, облечен целият в черно, внезапно се появява сред тях и я отнася на своя кораб, с който плават по морета и океани в търсене на ослепителни съкровища... Смяна на кадъра... Зашеметена от щедрите богатства, Лий позволява на пирата да я обкичи с тежки огърлици от диаманти, рубини, смарагди и перли. Очите му искрят с първично желание, докато бавно, чувствено обхождат тялото ѝ, голо, ако не се брои ослепителната плячка. Тя не произнася нито дума, когато твърдите му устни превземат леко открехнатите ѝ устни. Той бавно, изкусно надвесва тялото си над нейното, после... радио часовникът на Лий се включи и прекомерно веселият глас на сутрешния водещ разпръсна еротичната картина и я остави да се чувства едновременно засрамена и възбудена.

— Взимаш вярно решение — каза Ким, когато бяха сами, вече в кабинета на Лий.

— Знам.

— Тогава защо така ти е провиснала долната устна?

Лий сви рамене:

— Той не е актьор.

— И какво от това! Този тип е естествен.

— Дори не знаем дали може да помни реплики.

— Ако само това те тревожи, аз съм доброволка да се навъртам около него и да му подказвам.

— Ти просто искаш да спиш с него.

— Разбира се, че искам! — Усмивката на Ким издаваше похотливо женско съзаклятничество. — Макар че спането не е точно онова, което имам предвид. Хайде, Лий, има ли такава жена, в чиито

вени тече кръв, която да не поиска да си легне с мъж, отрязал главата на Хийтклиф^[1]?

Лий не би споменала точно това име. От необходимостта да отговори я спаси жуженето на телефона, което сигнализираше, че Мередит се бе свързала с Матю. Въображение ли беше, или оранжевата лампичка наистина мигаше в ритъма на нейното сърце?

Като пое дълбоко въздух, което би трябвало да я успокои, но не я успокои, тя вдигна слушалката:

— Здравейте, мистър Сейнт Джеймс. Предполагам, Корбет ви е съобщил за нашето предложение.

— Той ми нахвърли скелета на нещата. — Матю се питаше дали тя в действителност го има за толкова глупав, че сам да се навира в преговорите.

Тонът му, до последната сричка, беше така отчужден и недружелюбен, както си го спомняше Лий. Тя имаше силното желание да затвори, когато нарежданията на баща ѝ просветнаха в паметта ѝ. Матю Сейнт Джеймс беше с незнаен нрав, напомни си тя. А също достатъчно независим на пръв поглед, за да си отиде, преди да са сключили сделката. И тогава къде щеше да отиде „Барън студиоуз“?

— По някакъв особен повод ли се обаждате, мис Барън?

— Ами, да. Всъщност се обадох да те покания на чашка.

— На чашка?

— Точно така. Може би през късния следобед, около шест? В Поло лаундж?

Чудесата не секваха.

— Не знам дали това е толкова добра идея, мис Барън. Ако искате да обсъждате моя договор, по-добре се обадете на агента ми.

Лий се запита дали безпощадният мъж ще я накара да се моли:

— Обещавам да не пророня и дума за бизнес. Ще бъде чисто и просто пийване в компания.

Пийване в компанията на Лий Барън. Нещата ставаха все любопитни. Матю си припомни Снежната царица, която вярвала, че до закуската могат да се случат поне шест невъзможни неща.

— Среща ли си уговаряме?

— О, не, не среща — бързо отвърна тя; твърде бързо, проумя Лий. — Последните ни два контакта не преливаха от сърдечност — без нужда му напомни тя. — Тъй като ще работим рамо до рамо по този

проект, струва ми се, ще е по-лесно на всички, ако двамата се опознаем мъничко по-добре.

— Смятам, че няма да навреди — реши Матю след малка пауза.
— Шест часа ли каза?

— Да. Ако времето е удобно за теб.

Той беше обещал на Джил Кокърън да я изведе до китайския квартал, да отпразнуват договора.

— Мисля, че ще мога да разместя някои уговорки.

— Признателна съм, че ще ме вместиш в претоварения си график — отекна тя през стиснати зъби.

— Няма нищо. Ще се видим по-късно.

— По-късно — съгласи се Лий и хлопна слушалката по-силно от нужното.

— Знаех си! — ухили се Ким. — Ти си падаш по момчето.

— Не ставай смешна!

— Сега всичко ми е ясно: пиене в Поло лаундж, дълго, приятно каране по крайбрежната магистрала, вечеря в някое романтично, озарено от свещи, крайпътно местенце, разходка по плажа на лунна светлина. И преди да се усетиш, мис Лий Барън, прочутата, неомъжена в името на професията си работохоличка на „Барън студиоуз“, ще бъде направо в центъра на необуздан, страстен роман с най-новата звезда на студиото.

— Това е нелепо. Въпреки онова, което казах, тази среща си е чист бизнес.

— Сигурно — отвърна ѝ Юим. — Точно това казва Скарлет, когато се юрва, накичена с фамилните украшения, да убеждава Рет да ѝ даде пари, с които да спаси Тара.

Като реши, че такова нелепо сравнение не заслужава отговор, Лий върна разговора към онова, което бяха обсъждали по време на обяда: работата на Ким над „Опасен“.

В другия край на града Джил гледаше мрачното изражение на Матю и се чудеше за причината. Току-що му бяха предложили най-страхотната роля в града. Какво, бога ми, би могло да се случи, че така да го умърлуши?

— Наистина ли Лий Барън ти се обади сама?

— Секретарката ѝ ни свърза. Но, да, тя беше. Иска да пийна с нея.

— Кога?

— Тази вечер в шест. В Поло лаундж.

Джил подсвирна ниско:

— Наистина ти е припряно, а?

Неочакваното телефонно обаждане го остави с чувство на разочарование и безпокойство. До какво, по дяволите, се домогваше тя?

— Така изглежда — сви рамене той. — Мисля, че ще се наложи да излезем на вечеря по-късно, отколкото бяхме планирали.

— Разбира се. По никакъв начин не искам да развалям шанса ти да станеш богат и известен.

Матю се поогледа за признаци на сарказъм, но не откри:

— Наистина ли нямаш нищо против?

— Матю, казвала съм ти вече, че не вярвам в смесването на приятното с полезното. Не съм те вързала с въже, сладур.

Ако остатъкът от живота му беше така прост като отношенията му с Джил!

— Знаеш ли — пошепна той, като я привлече към себе си, — ти си страхотна жена, Джил Кокърън.

Когато тя вдигна ръце, за да обвие врата му, намачканият чаршаф, който все още носеше дъха на последното им любене, падна.

— И ти, Матю Сейнт Джеймс — пошушна в ухото му тя, — си страхотен мъж.

[1] Главният герой от Брулени хълмове на Шарлот Бронте. — Б.пр. ↑

15.

Мариса лежеше по гръб в средата на кръглото легло и се опитваше да пъшка, докато две жени — една черна и една бяла — я любеха. Заслепяващите прожектори се пречупваха в леглото под остри ъгли и проучваха всяка блещукаща пора.

— За бога, тури малко чувство, хайде! — оплака се режисьорът не за първи път. — Нямаме цял ден.

— Опитвам се.

Като затвори очи, Мариса напрегна тялото си да отвърне на обслужващите я жени. Но беше невъзможно. Пустият склад, където снимаха филма, беше непоносимо горещ, тя се потеше като прасе, и макар често да си бе представяла как го прави пред публика, сухото отношение на екипа не беше никак окуражаващо.

— Спри! — изкрещя режисьорът. — Добре, Мартин — каза той на Джеф, — имаш точно пет минутки да преобърнеш нещата, или ще си намерим друго момиче.

Джеф изтри потта от челото си:

— Не се безпокойте, мистър Би, ще се погрижа за всичко.

— Гледай да го направиш — предупреди Джоу Бомпенсиеро, като предъвкваше остатъка на дебелината си черна пура. — Защото всяка минута, през която си седим на задниците и чакаме пиленцето да се поразкърши, значи още една лента в кенефа. А мистър Минети не обича да му пилеят парите. Капиче^[1]?

— Тъй вярно.

Джеф сграбчи едно червено кимоно и го метна върху раменете на Мариса. Смъкна я от леглото и я завлече зад камара от кашони с цветни телевизори.

— Какво става, хлапе? — Дружелюбният му тон не издаваше, че той е на ръба да измете със задника й целия склад.

— Иди ти да се чукаш пред тази тайфа неандерталци! — изплака тя. — А тази русата вони на чесън. Всеки път, когато ме целуне, имам чувството, че ще се издрайфам.

— Това е само сценична треска — погали той раменете ѝ през кимоното. — Всички изпълнители страдат от нея, дори големите. Но не бива да се тревожиш, мила, старият доктор Джеф има тъкмо лекарството, което ще оправи нещата.

Той посегна към джоба на ризата си и извади мъничко найлоново пликче. Мариса го гледаше как изтръсква фин бял прах в дланта си.

— Не употребявам кока.

Кокаинът я плашеше, откак един приятел — барабанист в рок състав — беше умрял от сърдечен удар, след като бе прекалил на една забава.

— Значи пропускаш да изпиташ върховното удоволствие, миличка. — Той потърка малкото си пръстче в праха, после смръкна последователно с двете ноздри. — Сега е твой ред.

Мариса не бързаше. Тя знаеше, че това е последната ѝ възможност. Ако не избути тази сцена, Бомпенсиеро щеше да я изрита и тя повече нямаше да може да пробие в този бизнес.

В началото трябваше да притисне носа си с пръст, за да не кихне, но после внезапно, ненадейно, кокаинът се посипа в мозъка ѝ като пътечка от искрящ диамантен прашец. Тялото ѝ стана болезнено чувствително и когато се върна в леглото, втвърдените ѝ зърна потрепваха и бедрата ѝ се тресяха от възбуда. Тъмни ръце галеха корема ѝ, блеснали влажни устни засмукваха гърдите ѝ, остри бели зъби се забиваха в бутовете ѝ. Пръсти опипваха, изследваха, измъчваха скритите точки на Марисиното тяло, докато то се гърчеше върху чаршафите. С крайчеца на окоето си тя зърна как екипът наблюдава с безсрамно сладострастие и когато дойде оргазмът, ръкоплясканията увеличиха върховното удоволствие.

Беше шест и двайсет. След като бе прекарала последните мъчителни двайсет минути, опитвайки се да поддържа разговор с Матю Сейнт Джеймс, Лий бе стигнала до извода, че щеше да има повече късмет, ако си общуваше със сфинкс.

— В кратката ти биография пише, че си бил във Виетнам. Сигурно е било тежко.

Матю сви рамене. Той не вярваше, че изобщо някой, който не е бил там, може да разбере:

— Не беше пикник.

— Корбет ми каза, че работиш върху сценарий за онова време. Предполагам, че те е предупредил: войната не е много популярна тема днес.

— В момента — да. Но това ще свърши скоро. И след известен период на всеобщо загърбване, хората ще искат да научат истината.

— И ти възнамеряваш да си човекът, който ще я възвести?

— Някой трябва да напише това. Обаче би трябвало да е човек, който е бил там, а не изклинчил от повинност студент по английска литература в някой мил, безопасен канадски колеж.

— Ясно — кимна тя. — Но при сегашните чувства, които са обхванали всички, струва ми се, ще трябва да чакаш дълго, преди страната да може да погледне на тази война без предразсъдъци.

— Вероятно. — Той отново сви рамене. — Свикнал съм да чакам онова, което искам.

— Но едва ли ти се нрави.

— Не. — Очите му срещнаха нейните и се задържаха. — И на теб също.

Туш. В този момент беше лесно да си представи Матю като пират, който с еднакво удоволствие се наслаждава на откраднатата плячка и на жените. Като реши, че е време да смени темата, Лий се отпусна назад в сепарето и го загледа умислено.

— В биографията се казва още, че си от редките изкопаеми: кореняк калифорниец.

— Роден съм в Ел Ей^[2]. — Матю приемаше, че е роден в града, макар да би могло майка му да го е родила където и да е, преди да го захвърли на стълбите на Сейнт Джеймс.

Тонът му не беше много окуражителен, но Лий бе дошла тук решена да опознае човека по-добре и нямаше да се остави да я спре неговото намусено, безучастно поведение.

— Имаш ли семейство тук?

— Не. — Резкият му тон не подтикваше разговора към напредък.

— Никакво?

— Никога не съм познавал своето семейство. Първите си седем години прекарах в момчешкия приют „Сейкрид харт“, след това — по домове на осиновители.

— Съжалявам — прошепна тя, като се косеше, че изобщо е подхванала тази тема.

— Недей. От онова, което видях, семействата съвсем не са каквито ги представят.

— Понякога наистина могат да ти усложнят живота — съгласи се тя. — Аз осъзнавам, че ако дядо ми не бе създал „Барън студиоуз“, все още щях да удриям глава в стената и да се мъча да доказвам, че и една жена може да успее от деловата страна на камерата. Но, от друга страна, има мигове, когато се улавям, че отстъпвам на баща си; ако беше някой друг шеф, щях да бъда по-твърда.

Тя се усмихна, сякаш подканяше за отговор. Матю остана ням.

Раздразнена от продължаващото му мълчание, Лий започна да говори за своята работа. Като описваше как е била вкарана в студиото от детинство, текущите си задължения, възвишените си планове за бъдещето, всяка нейна дума подчертаваше разликата между нейното привилегировано отглеждане и скромните корени на Матю. И макар Лий да осъзнаваше, че го поставя в неудобно положение, не й пукаше. Той се държеше неприятно от самото начало.

Матю всъщност не слушаше дългия ѝ монолог. Вместо това се чудеше защо, по дяволите, се бе съгласил да пийне по нещо с тази разглежена негодница, когато можеше да си е вкъщи и да си прекарва чудесно с простоватата, отзивчива Джил.

Джошуа се настани в обичайното си кътче с поглед към вратата. Бърз оглед на Поло лаундж показва, че Лий е изпълнила нарежданията му по отношение на Матю Сейнт Джеймс. Той понаблюдава с интерес, като си отбелязва, че макар Лий да бърбореше целенасочено и да се усмихваше на място, Сейнт Джеймс явно не участваше в разговора. Знаейки от първа ръка омайващите качества на дъщеря си, Джошуа се чудеше дали момчето не е гей и си отбелязва наум никога да не го ангажира за филм заедно с Джони Банинг, за всеки случай. Стигаха му главоболията да покрива сексуалните наклонности на актьора по време на снимането на онзи проклет уестърн миналата година, и въпреки че историите за любовни връзки между звезди от един филм осигуряваха голям наплив към касите, като общо правило феновете предпочитаха техните сексимволи да бъдат хетеросексуални.

Разбира се, ако беше педи, реши Джошуа, като се настрои да погледне нещата откъм светлата им страна, той поне нямаше защо да се тревожи, че хлапакът ще опита да се навре в копринените пликчета на Лий. Не че имаше дори миши шанс за успех. Лий беше твърде умно момиче, за да се обвърже с мъж, който така очевидно беше от погрешната страна на пътя. Когато се омъжеше — а той приемаше, че няма как, ще трябва, дори и само за да осигури четвъртото поколение, което да управлява „Барън студиоуз“, — тя щеше да си избере партньор, който ще е полезен за бизнеса. Както бе сторил той. Е, нямаше нужда да се бърза, увери себе си Джошуа. Тя беше само на двайсет и пет. Имаше още години време, преди да се принуди да я дели с друг мъж.

При тази неканена мисъл Джошуа се намръщи.

Пристигането на Брендън Фаръдей разпиля неприятното му самовглъбение.

— Извинявай, закъснях — каза Брендън, като се мушна в сепарето. — Но бях в клуба и играта се проточи малко повече, отколкото бях планувал.

— Голф или тенис?

Фаръдей се намуси:

— Нито едното, нито другото. През последните дни съм се отдал на спортуване в затворени помещения.

Джошуа не беше изненадан. Сексуалните апетити на Фаръдей бяха добре известни. Единственото за чудене беше, че още преди години не бе прострелян в задника от някой ревнив съпруг. Джошуа се чудеше дали Силвия Фаръдей си държеше настрана няколко дискретни мъже, или просто се бе примирила с любовните афери на съпруга си, понеже да си жена на звезда беше дяволски добре платен ангажимент.

— Познавам ли я?

Преди да отговори, Фаръдей си поръча скоч с лед:

— Ще повярваш ли, ако ти кажа, че е Марджи Уентуърт?

Марджи Уентуърт беше внучка на Джайлс Уентуърт, една от най-големите звезди на Холивуд от златните дни на тридесетте години. Тя играеше, откак се появи в реклама за Айвъри сноу, когато беше едва шестмесечна. Напоследък се мълвеше, че все по-яко наляга бутилката.

— За бога, Брендън, просиш си пандиза! Хлапето сигурно няма и шестнайсет.

— Миналия месец навърши петнайсет — уточни Фаръдей, без да си прави труда да забелязва сервитъора, който постави питието му на масата, заедно с второ за Джошуа. — Но откъде да знае човек! Хлапето има зад гърба си постъпки, на които и аз не бих повярвал.

— Ти беше така въодушевен от участието си в „Опасен“. Ако ти тикнат задника в затвора за изнасилване, Лий ще те замени, преди адвокатът ти да се появи с гаранцията.

— Нищо няма да се случи. — Фаръдей се отпусна назад; изглеждаше безгрижен, отпиваше си скоча. — Ти си шефът на студиото. Тя е само твое дете.

— Проектът е неин.

Очите на Фаръдей се присвиха:

— Да ти припомням ли откъде дойдоха парите за този проект? — Погледът му се разходи из залата към Лий, която все още се мъчеше да води колегиален разговор с Матю. — Навярно, ако е рожба на Лий, трябва да я светнем по някои по-критични детайли на сделката.

Гореща руменина се надигна изпод бялата яка на Джошуа. Той не коментира думите на Брендън, но те виснаха заплашително във въздуха помежду им. Джошуа остави своя скок и стана:

— Става късно. А трябва да уредя нещо благотворително за довечера.

— Разбира се. Силвия и аз ще бъдем там. О, Джошуа, не забравяш ли нещо?

— Какво?

Фаръдей бръкна в джоба на своята бледокремава ленена жилетка и измъкна плосък бял плик.

— Мистър Минети праща най-добри пожелания за успешен филм.

Господи, как ненавиждаше самодоволното изражение върху някога красивото лице на Фаръдей! С вид на човек, за когото пликът сякаш бе изпъзлял изпод някаква олигавена скала, Джошуа го взе, пхна го в собствения си джоб и излезе от ресторанта.

Сам в Поло лаундж, Фаръдей се замисли докъде точно е стигнал. Кой би помислил, че някога ще държи в джоба си съдбата на такъв могъщ човек като Джошуа Барън! Като толкова други, които се бяха преселили в Холивуд в търсене на слава и благоденствие, Фаръдей, бивш Арни Столър от Елко, Невада, беше със скромни корени.

Майката на Арни беше шивачка, която приемаше и дрехи за гладене, за да свързва двата края, докато баща му алкохолик пропиваше редовно малкото пари, които Мери Столър успяваше да заработи. Когато Арни беше на дванайсет години, Мери си прибра багажа и изчезна с автобус Грейхаунд незнайно къде, като остави сина си сам с един все по-жесток баща.

Арни приключи с напиванията и побоите преди шестнайсетия си рожден ден, когато приветства връщането на баща си от поредната запивка с дванадесеткалибров пушка „Итика“. След това той излезе през вратата и изобщо не погледна назад.

Шестнайсетгодишен си смени името с обикновеното Джон Браун, намери си работа, да кара камион между Рино и Лас Вегас, завърза някои познанства в казината и след осемнайсет месеца се бе включил в по-доходния бизнес да превозва контрабанда алкохол и цигари. Роко Минети, собственикът на хотел казиното „Лъки Нъгит“, беше първият, който съзря възможностите у младия шофьор на камион с вид на типичен американски красавец.

Пак Роко смени името на Арни — този път на Брендън Фаръдей — и го представи на Джошуа Барън, редовен посетител на рулетката в казиното. Когато на Джошуа, който не беше голям късметлия в картите, му бе предложено опростяване на дълговете срещу договор за Фаръдей в „Барън студиоуз“, той изобщо не се размисли дали да приеме сделката. Пак той, по желание на Минети, представи Фаръдей на Корбет Маршъл, амбициозен млад агент в „Уилиъм Морис“. Корбет пое Фаръдей като клиент, Джошуа подписа с него договор да играе герой от епос за Втората световна война и, както казваха в Холивуд, роди се звезда.

На Фаръдей много му харесваше да е звезда. Той харесваше перченето: със слава, с пари, с жени, със сила. И много му харесваше да унижава Джошуа Барън.

— Колко ниско е паднал височайшият! — измърмори Брендън на себе си с протяжна, доволна усмивка.

Той отпи от своя скоч и се втренчи в силиконовите гърди на актрисата от съседното сепаре. Осъзнаваше ли Джошуа, че това е само началото?

Сепарето на Роко Минети беше в ъгъла на Поло лаундж и му позволяваше да наблюдава действието, без да привлича ненужно вниманието към себе си. Седнал до Мариса, той бе видял неудобството на Джошуа Барън по време на краткия им разговор с Брендън Фаръдей. Фаръдей може да беше лайно от световна класа, но вършеше работа. Трябваше да му каже обаче да отпусне малко юздите на Барън, помисли си Роко. Каквото и да му бе казал, старецът изглеждаше така, сякаш ще получи сърдечен пристъп или удар на мига и на място. Да прецениш точно времето, разсъждаваше. Роко, беше всичко.

Заинтересуван как така Барън излезе, без да каже и дума на дъщеря си, Роко се замисли, докато погледът му се плъзгаше от Фаръдей към Лий. Не че баща ѝ не я беше забелязал; очите му не бяха се отлепiali от нея, челюстта му бе стисната здраво и каквото и да си бе мислил Джош, Роко реши, че по никакъв начин не беше нещо хубаво. Като се питаше дали между бащата и дъщерята се пропуква пропаст, той си взе бележка наум да се обади тук-там. Ако съществуваха още проблеми, надвиснали над „Барън студиоуз“ — проблеми, които не той бе създал, — на всяка цена искаше да ги узнае.

Дъщеричката наистина беше хубавка. Много му напомняше за майка си — хладна, далечна, като мраморна статуя. Но външният вид подвеждаше, Роко знаеше това, и се питаше лениво дали трезвомислещата Лий Барън беше така пламенна в кревата, както бе Сигни.

На Мариса ѝ се повдигаше от начина, по който сестра ѝ привличаше вниманието на всички, без дори да опитва. Достатъчно гадно беше, че си пие питието с този тъп барман от увеселението (и то на обществено място!), но старият им татко не отлепи очи от нея през цялото време, докато говореше с Брендън Фаръдей, и сега дори Роко гледаше към Лий, като че ли смяташе да я покани за роля в следващия си гол филм.

— Хей, бейби! — Тя прокара подрязаните си нокти бавно нагоре по бедрото му; когато достигна целта, тя започна прелъстително да гали слабините му под покривката. — Взех да ми доскучава. Защо не зарежем този капан и не отидем у вас да се повъргаляме в джакузито^[3]?

— По-късно — отсече Роко и бутна ръката ѝ.

Какво, мамка му, бе превърнало днешните пилешки гушки в капризни грабителки? Макар да обичаше чукането като всекиго — дявол го взел, повече от когото и да било, — беше адски изморен от тези нападения под покривките. Аман от това женско либидо, каза си той навъсено.

— Но, Роко... — намуси се нежно Мариса.

— Казах: по-късно! — Той стана. — Точно сега имам делова среща с един приятел.

Очите му бяха сурови. Безчувствени, но същевременно ѝ напомняха какви рискове крие всеки ропот. Мариса го погледа как отива до масата на Брендън Фаръдей и си обеща, че стане ли веднъж звезда, ще има всеки мъж, когото си поиска. И едно беше сигурно — тази торба за смет Минети нямаше да е между избраниците.

— Добре, колкото и да се радвам, че си побъбрихме — отсечено каза Лий, — наистина имам ангажимент за вечеря.

Матю стана от масата, без да си прави труда да прикрива облекчението си.

Те стояха пред входа на хотела в очакване на колите си, когато Матю се извърна към нея:

— Благодаря за питието.

— Пак заповядай.

Като се вглеждаше в тъмните му очи, Лий имаше чувството, че мъжът всъщност е готов да се предаде и да каже нещо съкровено, може би дори дълбоко.

Когато той продължи да я гледа дълго-дълго, без да пророни дума, Лий усети, че дъхът ѝ секва. Тя се канеше да го попита дали нещо не е наред, когато момчето от паркинга пристигна с нейния ягуар; още веднъж той я бе разочаровал, като я остави да подкара далеч от ресторанта, изпълнена с желанието никога да не ѝ се налага да вижда Матю Сейнт Джеймс отново.

Клубът беше претъпкан. Синкав дим се стелеше из залата покрай уханието на парфюми, пот и марихуана.

Подът беше настлан с недопушени цигари и разлети питиета. Бумтящ рок ритъм, придружен от неразбираеми текстове, гърмеше от чудовищни високоговорители, окачени на всяка стена. Проблясваха стробоскопни лампи и придаваха на сцената сюрреалистична отсянка.

Матю си прокарваше път с лакти през гъмжащото човешко море и му се искаше да е някъде другаде. Където и да е, само не там, където ще е Лий Барън тази нощ, поправи се той след това. Да дойдат тук беше идея на Джил и тъй като той чувстваше, че ѝ дължи малко добро настроение след начина, по който я изостави този следобед, за да хукне към Поло лаундж, Матю се мъчеше да не издава пренебрежението си към недодяланото зрелище.

— Не е ли забавно? — надвика музиката Джил, като го дърпаше за ръка към претъпканата танцова площадка.

— Страшно — смотолеви той.

— Какво?

Връхната ѝ дрешка без презрамки, осеяна с пайети, разкриваше щедро количество златиста плът, чийто вкус още помнеха устните му. Косата ѝ беше дива неразбория от блестящо русо руно, очите ѝ — жадни, усмивката ѝ — достатъчно светла, за да огрее целия град. Матю си напомни, че тя няма вина за сблъсъка му с Лий Барън, който му развали настроението.

— Страшно забавно е — увери я той, признателен, че дисководецят във високото сепаре превключи на „Song Sung Blue“ на Нийл Даймънд. Макар да знаеше, че могат да го сметнат за безпросветен дегенерат от средновековието, Матю никога не бе проумявал смисъла на танцуването, ако човек не може да държи жената с ръцете си.

— Голям лъжец си, Матю! — обвини го Джил, докато обвиваше ръце около врата му. — Но и така те харесвам.

Проблясващите светлини боядисваха живите сенки на танцуващите в тъмночервено, яркожълто, мораво. Матю опита да се отпусне, но неудовлетворителният му разговор с Лий Барън продължаваше да притърча през мозъка му, отново и отново, като дефектна грамофонна плоча. Час по-късно, когато чу един познат глас от барчето зад себе си, той все още не бе успял да го прогони от съзнанието си.

— Хей, човече — подвикна Джеф, — мислех, че прекарваш цялото си време в потене над пишещата машинка!

— Или да се разтакава с жени, които никога няма да има — многозначително добави женски глас.

Матю бавно се извърна.

— От време на време успявам да се измъкна. — Очите му се свиха и се забиха в Мариса Барън. — Колкото до жените, много си ми е добре с тази, с която съм сега.

— Това е хубаво, защото всеки мъж, който си мисли, че може да се вмъкне в гащичките на сестра ми, просто си губи времето. — Очите ѝ светеха, черните ѝ зеници бяха разширени. — Лий винаги е имала лед между краката си, не е ли така, миличък? — Тя погледна нагоре към Джеф.

— Както кажеш, бейби. И така, Мат, какво прави мистър Непорочен в шумна лудница като тази?

— Празнуваме договора на Матю — радостно каза Джил.

— Договор?

— Той току-що получи главната роля в новия филм на „Барън студиоуз“.

И Джеф, и Мариса невярващо се втренчиха в Матю.

— Майтапиш се! — каза накрая Джеф.

— Не вярвам! — отекна Мариса. — Баща ми никога няма да наеме някакъв барман да играе в негов филм.

— Подробности все още трябва да се доизгледят, но изглежда доста добро предложение — потвърди Матю.

Емоции изкривяваха лицето на Джеф. Учудване, завист, яд.

— Добре, ей, градски, това си плаче за отпразнуване. О-па, барманът — подвикна той, — още по едно за филмовата звезда тук!

— Ние тъкмо си отивахме — каза Матю, прихвана под лакътя Джил и безропотно я извъртя към изхода; той метна петдоларова банкнота на бара. — Но изпийте по една бира за моя сметка.

Вече в колата, Джил се извърна към него:

— Добре ли си?

— Естествено. — Той ѝ се усмихна, струваше му се — потвърдително. — Просто денят беше много дълъг.

Като отвърна на усмивката му със своята ослепителна усмивка, тя се присегна и го потупа по дланта. Матю ѝ беше благодарен, че

остана мълчалива до вкъщи.

Джеф беше вбесен. Ей го на, скапва си топките по тези проклети безизходни порно филмчета, а неговата стара дружка от средното училище направо се промъква в „Барън студиоуз“, по-гладко от сопол върху дръжка на врата. Просто не беше честно! Той седеше в тъмното и се наливаше до самозабрава. Беше сам, понеже Мариса се бе заключила в спалнята, след като той се беше озлобил и я бе понапердашил. Обикновено пиленцето го предпочиташе грубо, но когато разцепи устната ѝ, тя му изкрещя като таласъм и раздра с нокти бузата му до кръв.

Проклетата кучка! Той надигна отново бутилката Джак Даниълс и гаврътна яко. Ако не бяха тези филмчета, за които я бе уредил, тя още щеше да чака големия си пробив.

Като реши, че достатъчно дълго се е цупила, той се надигна непохватно от стола и се упъти към спалнята.

Дори както си беше пиян, крехката талашитна врата на спалнята не представляваше преграда за него. Когато я отвори с ритник, Мариса се претърколи от леглото, като придържаше чаршафа на гърдите си. Носеше прозрачната черна нощница със сърцеподобни прорези на предизвикателни места, която тайно бе мушнала в огромния си сак след днешните снимки.

— По-добре се махай оттук!

Той се поклащаше заплашително:

— Това е моят коптор, забрави ли?

Тя се присегна към чекмеджето на масичката до леглото и извади пистолета, който бе видяла още през първата нощ, когато бе дошла.

— Само да си пристъпил още една крачка, кучи сине, и, да ме пази Господ, ще го използвам!

Той продължи да се приближава, сякаш без да вижда пистолета, насочен към него:

— Хайде, бейби, престани да се правиш на страшна. Не ставаш за тази роля.

Мариса отстъпи назад, докато гърбът ѝ не опря в стената:

— Не се шегувам, Джеф.

— Не е зареден.

С бърз жест той смъкна нощницата ѝ до кръста. Когато долепи устни до нейните, Мариса усети бодването на опасна възбуда, но преди да успее да отвърне, Джеф внезапно клюмна и се строполи на пода като буца, напоена с алкохол.

С глава, също омаяна от многото безпаметни нощи пиянство, Мариса се вторачи надолу към него — дълго и несвястно.

[1] Капиче? (ит.) — Ясно ли е? — Б.пр. ↑

[2] Лос Анджелис. — Б.ред. ↑

[3] Джакузи, или Якузи — баня или малък басейн, снабдени със система за образуване на миниатюрни топли талази, които да масажират тялото. — Б.пр. ↑

16.

Очакването го влудяваше, а дните за подготовка на продукцията се нижеха бавно. Макар Корбет да му бе дал уж крайния вариант на сценария (трети през последната седмица) и да бе подписан договор с режисьора, студиото нямаше и намерение скоро да започне снимките. Раздразнен от неспирните отлагания, Матю прекарваше времето си в учене на реплики и в писане. Засега филмопроизводството не му се струваше по-вълнуващо, отколкото да гледаш как някой лови риба на вълнолома.

— Ти какво?! — Джошуа невярващо се втренчи в Лий.

— Изнасям се — повтори Лий, като гледаше баща си право в очите.

— И дума да не става! — Лицето му почервения, една вена затуптя на слепоочието му. — Вече сме говорили за това. Ти си имаш дом. С мен. И със сестра си.

Не. Нямаше да се остави да я предумат отново. Нямаше да се поддаде на емоционален шантаж от какъвто и да е род. Странно как само започваше да третира Мариса като член на семейството, когато му изнасяше! И макар да се боеше, че този път той може да получи удара, за който я бяха предупредили докторите, Лий държеше на своето.

Тя стоеше в отсрещния ъгъл на неговия кабинет, ръцете ѝ бяха положени на облегалката на едно от кожените кресла за посетители.

— Имам нужда от свой собствен дом — каза кротко тя. — От място, където мога да остана сама.

— И защо ти е? За да се въргаляш с някой амбициозен самец, който само те използва като пропуск към мен? Към студиото.

Лий си позволи да не се обиди:

— Понеже те обичам, ще се престоря, че не съм чула това. И макар искрено да съжалявам, че си толкова разстроен, няма как да

промениш решението ми. А сега, ще ме извиниш, закъснявам за уговорена среща.

За нейна изненада и за нейно облекчение Джошуа не се опита да я спре. Трийсет минути по-късно Лий стоеше на балкона на двуетажната къща до Златното крайбрежие на Санта Моника, загледана покрай двойка високи палми към плажната ивица и към океана отвъд.

— Е? Как ти се струва? — попита Тина.

— Идеално е.

— Трябва да съм честна с теб — продължи Тина. — Причината да случиш на такава добра сделка е, че след миналогодишните зимни свличания, парче от крайбрежните скали се оказа в задния двор на собственика. Веднага след това той офейка и си купи място в Уентууд.

— Загубил е.

— Освен това — пътното движение. Ужасно е. Да не споменавам туристите, които паркират незаконно и препречват изходите за колата ти, и пияндетата, които криволичат по магистралата и се просват в гостната ти.

Лий беше чувала тази история. Преди няколко години една кола почти бе направила точно това: беше разбила оградата и се бе приземила в двора с фиданките на едно от старовремските студиа. Катастрофата бе записана от камерите на охраната.

— Все пак ми харесва — настоя тя. — Населено е с история.

Някога, през онези стари времена, когато филмите са се наричали подвижни картини, тъкмо тази ивица от плажа е била наричана Колонията. Наистина тогава Малибу, на голямо разстояние оттук по пращен, непавиран път, е бил за вторите цигулки и за онези, чиито коли са имали непоклатими брони и яки оси.

Някога къщата бе принадлежала на скромна филмова звезда, порочно известна с буйните си забави. Лий можеше да погледне надолу към брега и почти да си представи Ф. Скот Фицджералд и Уилиъм Рандолф Хърст, облечени в бели фланели, да играят пинг-понг, докато Мариън Дейвис и Норма Шиърър отпиват сухи мартинита и вдигат наздравици.

— Освен това е здравата прогнило — чувстваше се задължена да изтъкне Тина.

— Дървенията може да се подмени. Аз не търся просто къща, а нещо... повече.

— Начин на живот. — На Тина ѝ си искаше да бе получавала по долар всеки път, когато чуеше тази фраза.

Лий кимна:

— Точно така. Само си представи: да се събуждаш всяка сутрин с Тихия океан.

— И покрай него, с наводненията, с влажния въздух, със солната корозия, с пияниците, заспали пред прага ти...

— Взимам я.

Лий имаше нужда от убежище. От място, където да избяга от несекващите битки на Джошуа и Мариса, от нарастващите финансови затруднения на „Барън студиоуз“ и от най-обезпокоителния проблем: новата звезда на студиото. Макар Лий по никакъв начин да не искаше да си признае, напоследък тя се улавяше, че мисли за Матю Сейнт Джеймс по начин, който нямаше никакво отношение към бизнеса.

Не че да фантазираш беше нещо лошо, утеши себе си тя тази сутрин, след особено дългия душ, по време на който затвори очи и си представи, че пеещата гореща вода, обливаща тялото ѝ, е... са ръцете на Матю. В края на краищата, ако се вярва на списание Космополитън, да се наслаждаваш на сексуални фантазии, е свършено нормално поведение за съвременните жени през тези еманципирани времена.

Но дори сега, когато се уверяваше, че няма от какво да се срамува, Лий знаеше, че щеше да се чувства по-добре, ако мъжът от нейните еротични блянове беше друг.

— Продадено. — Доволният глас на Тина нахлу в мислите на Лий. — Да знаеш — добави тя, като изостави ролята на посредник по недвижими имоти и заговори като приятелка, — баща ти няма да е много зарадван.

— Аз съм на двайсет и пет. Отдавна беше време да имам свой собствен дом.

— Все пак, очевидно е, че Джош предпочита да останеш в Бевърли Хилс. А баща ти не е от хората, които понасят загубите си с достойнство.

Спокойните сиви очи на Лий гледаха решително:

— Може би е време да научи, че нещата невинаги могат да стават както той ги иска.

Матю вдигаше пара, докато прекосяваше благословените зали на „Барън студиоуз“. Докато стигне бюрото на Мередит, от ушите му направо излизаше дим.

— Вътре ли е тя?

— Да, но говори по телефона. Обадиха се отдалече. Ако просто седнете...

— Ще почакам в кабинета ѝ.

Само един поглед към пламъка в тъмните му очи беше достатъчен, за да спре всяко възражение, което секретарката на Лий би имала намерение да отправи.

Лий го изгледа от долу на горе, когато той нахлу в кабинета. Само леко повдигнатата руса вежда над тъмните рамки на очилата подсказва изненадата ѝ от неговото неочаквано появяване.

— Питър — изрони тя в слушалката, — тук нещо се задава. Ще трябва пак да ти се обадя за това, става ли? Страхотно. Признателна съм ти за всичко, което си направил.

— Това беше Питър Уорт — поясни тя, като затвори телефона. — Във Вашингтон се говори, че ще изгубим данъчните облекчения върху разходите за реклама. Ако инвеститорите си получат първоначалния разход плюс гарантиран процент, Службата за вътрешни постъпления може да го сметне за заем и да отмени прогресивното намаляване на данъците. Ако това се случи, ни чакат още по-трудни времена при търсенето на инвеститори, което, от своя страна, ще намали броя на филмите, които можем да правим годишно. „Барън студиоуз“ плаща на мистър Уорт здравата, за да доведе нашия случай до знанието на съответните членове на Конгреса. Предполагам — завърши тя бодро, — че това, което ви е изстреляло днес насам, е също толкова важно.

Той беше вече достатъчно разгневен; Матю знаеше, че ако позволи хладното, надменно отношение на Лий да му влезе под кожата, той ще експлодира:

— Трябва да поговорим — изръмжа кратко и се стовари на едно кресло.

Лий свали очилата си, отпусна се на коженото си кресло, положи лактите си на ръкохватките, оформени като животински лапки, и го разгледа над сплетените си пръсти.

— За какво?

— За онова сладурче, което оглавява отдела за рекламиране.

— Джанет Бриджис? Това сладурче случайно има диплома по журналистика.

— Без съмнение — по жълта журналистика.

Лий пренебрегна неговия сарказъм:

— Освен това е най-добрата в този занаят. Не мога да изброя колко пъти е вадила кестените ни от огъня.

— Тогава нека се оправя с *вашите* кестисвания. Просто оставете моите на мира.

— Да не си дошъл днес тук, за да ме впечатлиш с виртуозното си владееене на английския? Или има и друга причина?

— Тя е разказала на „Върайъти“ за сребърната звезда, която получих във Виетнам.

— Но нали си я получил!

— Това не е съществено.

— Едва ли е несъществено, че новата звезда на „Барън студиоуз“ е награден с медал за храброст в битка.

— А не се ли боите! Хората могат да помислят, че новата звезда на „Барън студиоуз“ е горила бебета.

— Не и след утрешното продължение на историята във „Върайъти“ за ордена ти Пърпъл харт. Наблягането върху раняването ти ще прекрати всякакви антивоенни чувства.

— Всичко сте премислили, а?

— Джанет предложи медалната стратегия. Войната е хлъзгава тема. Тя реши, че е по-добре да извадим на бял свят твоето участие, вместо да оставим някой супермаркетен таблоид да го извести пръв.

— Спомням си времето, когато да служиш на страната си, бе тълкувано като патриотизъм — измърмори той.

— Истина е. И макар много хора да предпочитат все още да вярват, че войната е такава, каквато я рисуват онези героични филми с Джон Уейн, вечерните новини поднесоха действителността право на домашната трапеза. Какви други оплаквания имаш?

— Ами това, че е пуснала снимката ми в „Ел-Ей таймс“?

— Онази на Джил Кокърън? Сама избрах точно този кадър. Беше много хубав.

Повече от хубав. Един поглед, и образът на възлестия му врат, на здравите мускули на ръцете му, на могъщия му гръден кош и на оголения му корем беше закован в паметта ѝ завинаги.

— Трябваше ли да изберете единствената снимка, на която съм без риза?

— В този бизнес има една стара поговорка, Матю: *имаш ли го, покажи го*. Още нещо?

Някак, без да надига своя меко модулиран глас, тя бе успяла да потуши яростта му. Матю се улови, че е възхитен от уменията ѝ:

— Премиерата довечера.

— А, да. — Тя се полюшваше напред-назад на креслото. — Нека отгатна; отказваш да носиш официален костюм.

Тя смътно си представи какво би било, ако той се появи на премиерата облечен с онези избелели тесни джинси и с голи ръчища. Жените ще откачат; щеше да е като да го хвърлиш в кофа с човекоядни пирани.

Матю видя слаба усмивка да мъждука в крайчетата на устните ѝ и се зачуди за причината.

— Не съм луд по идеята да се обличам като келнер — призна той. — Но категорично отказвам да ескортирам Синди Рейнис.

— Синди е една от най-нашумелите ни млади актриси. Печатът я обича; появата с нея на публично място може да ти е от полза.

— Но тя има интелектуалния коефициент на един сешоар.

— Няма нужда да разговаряш с нея, Матю. Ти ще си гледаш филма.

— Да, но започвам да разбирам как гласите нещата тук. Аз трябва само да се покажа в киното с Мис Силикон под ръка и следващото нещо, което ще узная, е, че вашата свръх образована Джанет Бриджис е пробутала в „Холивуд рипортър“ баснята, че Синди и аз сме страшно запалени един по друг.

— Та какво?

Матю се взря в нея. Да не би да бе проговорил внезапно суахили? Защо, по дяволите, не можеше да го разбере?

— Та... не искам хората да си мислят, че спя със Синди Рейнис.

— Кои хора по-точно? — попита тя с хладнокръвна небрежност.

Ако от нежеланата си тяга към Матю само се безпокоеше, Лий направо беше потресена от своята реакция към представата Матю да е

обвързан с някоя безименна, безлична жена.

— Какво ще кажеш за *всички по-точно*? Няма да отида, Лий. Разбрано?

Въпреки първоначалната липса на разбирателство, Лий се бе срещала с Матю няколко пъти, за да уредят внимателно подбрани публични появи и интервюта. Ако всичко вървеше според плановете, по времето, когато „Опасен“ излезеше на екран, зрителите, влюбени в омаята на Матю Сейнт Джеймс, щяха нетърпеливо да очакват филма.

Макар техните отношения да бяха останали строго делови, тя го наблюдаваше как работи и беше наясно колко устремен беше към целта да стане сценарист. Лий не можеше да не се възхищава на стремежа му. Тя бе открила и че е в състояние да го подтиква.

— Добре — кимна тя. — Мисля, че ще можем да уредим Паркър Мастърсън да ескортира Синди. Новата му комедия ще види бял свят другата седмица и от подбраните кадри, които зърнах, май ще му трябва цялата помощ, която мога да си представя.

— Благодаря. — Матю стана. — Съжалявам, че прекъснах телефонния разговор.

Сега, след като бе постигнал победа по отношение на най-важното си изискване, можеше да си позволи да е благороден.

— Няма нищо. Само да не става навик. — Лий също стана и заобиколи бюрото, за да го изпрати до вратата. — Само още нещо.

— Какво? — застина Матю, подозрителен към нейния небрежен, нехаен тон; той вече бе решил, че Лий Барън никога не е небрежна към своята работа.

— Все пак ти ще трябва да присъстваш на тази премиера.

— С кого?

— Не знам. Защо не ми се обадиш пак по-късно следобед, когато с Джанет ще сме измислили нещо?

— Мога ли аз да предложа?

Лий го погледна с любопитство. Досега Матю не бе проявявал интерес към представителната страна на бизнеса. Напротив, тя често се чувстваше така, сякаш бе използвала целия си жизнен запас от търпение, да го предума за някоя от малкото появи, на които той се бе съгласил.

— Разбира се. Кого имаш наум?

— Теб.

Едничката дума рикошира край тях във внезапната тишина на кабинета.

— Мен?

— Точно така. — Той нагази още малко във водата. — Някакъв проблем ли е за теб, госпожице шеф?

Лий го изучава разсъдливо. Пробваше ли я?

— Никакъв. Само дето идеята, ти и аз... ние двамата... никога не ми е минавала през ума.

Очевидно ѝ беше неудобно от ненадейния обрат, който бе приел разговорът. Матю вече бе стигнал до извода, че има много малко неща, които биха могли да смутят вечно изрядната мис Барън. Той реши, че му е приятно да е едно от тях.

Матю я погледна с учудване:

— Какво има, Лий? Да не би в „Барън студиоуз“ да е прието правило против това, клечките да отделят от личното си време за общуване с талантите?

— Естествено — не.

— Добре. — Зъбите му проблеснаха в доволна вълча усмивка. — Ще те взема в седем и половина. — Той се извърна да си ходи, после се спря на прага. — Облечи нещо секси! И махни тази проклета панделка! Харесваш ми повече с пуснатата коса.

Това бяха последните му думи, а Лий остана зяпнала след него. За какъв, по дяволите, се мислеше той! За човек, който преди шест седмици обслужваше бар и тепърва имаше да снима първата си сцена, имаше страхотната наглост да ѝ нарежда как да се облича и как да носи косата си.

Ще му даде време да стигне до вкъщи, после ще му се обади да го извести, че се е появило нещо спешно и ѝ се налага да му откаже. Не. Не по този начин. Тя беше Лий Барън, наследничка на „Барън студиоуз“, не му дължеше никакви обяснения. Просто ще му каже да присъства на премиерата с някоя друга — с най-противната актриса, която можеше да намери за толкова късо време.

Точно това ще направи, реши тя, докато крачеше обратно към бюрото си. Беше крайно време мистър Матю Сейнт Джеймс да научи кой точно е шефът. Когато Лий вдигна слушалката, две мисли изникнаха в съзнанието ѝ.

Първата беше, че тя *наистина* е шефът.

Втората беше, че, като шеф, тя може да прави каквото си поиска.

— Мередит — каза тя, когато секретарката ѝ се обади. — Моля те, отложи всичките ми срещи за този следобед, после повикай Джулио и виж дали не може да ме изстиска за едно измиване с шампоан и ондулация.

Когато Лий затвори телефона, тя осъзна, че се усмихва.

17.

Когато Матю мина през портите на студиото, Каръл Кинг пееше „It’s Too Late“ по радиото в колата.

— Можеш да го повториш, мила Каръл — измърмори Матю, като се питаше какво, по дяволите, го бе обладало, та да моли Лий да дойде с него на премиерата.

Не му ли стигаше, че ако трябва да е честен, прекара твърде много време да мисли за нея? Не беше ли пропилял твърде много часове, които трябваше да посвети на писането, да съзира, вторачен в белия квадратен къс хартия, как лицето ѝ се появява върху листа?

Матю знаеше, че ако не подреди чувствата си, които изпитваше към Лий, преди полунощ, можеше да свърши много по-зле, отколкото му се щеше.

Тя беше безспорно симпатична, с нейните широки очи и руса коса, искряща като коприна под яркото калифорнийско слънце. Но той познаваше и други точно толкова симпатични жени. Тя беше интелигентна, но не повече от някои жени, които знаеше. Беше влудяващо упорита и амбициозна, когато ставаше дума за работата ѝ, но въпреки смятаната от него за нездравословна нейна отдаденост на „Барън студиоуз“, колкото повече прекарваше в нейната компания, толкова повече тя го интригуваше.

Един от проблемите, размишляваше той, когато вече бе поел по изхода от магистралата на Холивуд към Санта Моника, беше, че при всичките им съвместни ангажименти Лий му бе позволила да види само върха на айсберга.

Каръл Кинг отстъпи на Джеймс Тейлър и Матю си напомни, че тъкмо невидимата част на айсберга потопи „Титаник“.

Като се усмихваше извинително на шофьора, комуто по невнимание бе пресякла пътя, Лий настани своя ягуар седан на едно

място за спиране между малък спортен мерцедес 280-SL и металносив ролс-ройс със затъмнени прозорци.

Тя никога не бе проумявала привлекателността на Родео драйв, където невъзможно слаби, твърде богати жени се чудеха какво да правят, пазарувайки с пламенност, която придаваше нов смисъл на очевадното свръх потребление. Лично тя, въпреки високо ценената си професия, предпочиташе да си купува класически неща, ушити от добри платове, които би могла да носи години наред. Идеята да си купи крещяща, единствена по рода си вечерна рокля за едно-единствено тържество, винаги ѝ бе изглеждала непонятна.

— Имам точно каквото ви трябва. — Ултра шикозната търговка, облечена с черна дреха плътно по тялото, измъкна от съседния рафт алена сатенена дреха без презрамки с бяла камбаноподобна пола. — Това ще ви стои божествено, мила.

— Дори да успея да я опазя, в което се съмнявам, още преди да е минал първият материал от кинопрегледа, ще бъда измръзнала до смърт — възрази Лий.

— Тогава какво ще кажете за тази? Такъв чудесен цвят, не смятате ли?

Смарагдовата копринена рокля за коктейли с подходящ елек от мъниста беше по близо до това, което имаше наум Лий, но цветът изобщо не ставаше.

— Със зелено изглеждам болнава.

Продавачката превключи с пъргавината на родена търговка:

— Черното винаги е на мода.

Черната, дълга до земята вечерна рокля беше скроена просто — с права пола и с тесни ръкави, захванати около китките. Но деколтето също се спускаше отпред чак до кръста, а нямаше как тя нахакано да посрещне Матю на прага с нещо толкова показно.

— Не става. — Лий започваше да си припомня своята ненавист към пазаруването.

— Вие сте достатъчно стройна, за да изглеждате великолепно в това — предложи жената, като разстла някакви къси бухнали пастелнорозови дипли.

— Това ми напомня захарен памук. — Съвсем не това беше образът, който искаше да покаже на Матю Сейнт Джеймс.

— Тези са ослепителни, не смятате ли?

С твърдо поклащане на глава Лий отхвърли газените шалвари от злато и ламе и блузата към тях.

— Ще се чувствам като отхвърлена от масовката. Липсват само седем ката воали.

Търговката не изгуби самообладание.

— Безценна моя, как можах да забравя! Получихме най-великолепната рокля тази сутрин; още е в задната стаичка. Нека ви я донеса!

Тя беше изчезнала, преди Лий да смогне да ѝ каже, че е размислила.

— Само за вас е! — прогласи жената, като се върна с тържествуващ блясък в очите.

Тъй както се канеше да отвори уста, да се извини на продавачката за главоболието и да обясни, че в края на краищата не е влязла в магазина за нова дреха, тя мигновено и ненадейно ахна.

— Изумителна е!

Роклята, леденосин копринен „Валентино“, с фини сребристи кантове, беше най-пленителната дрешка, която Лий някога бе виждала.

— Никога не съм виждала такъв цвят!

— Кантовете са били предварително изработени ръчно и като уникали, преди платът да се изтъче в Париж. Едит Хед имаше подобен плат, шит за появата на Грейс Кели през 1955-а на церемонията по връчване на Оскарите, но между нас казано, смятам, че тази е дори по-божествена от роклята на принцесата^[1].

— Красива е. И без съмнение — смешно скъпа.

Продавачката сръчно отскубна етикета от закачалката.

— Защо не я изпробвате? — подсказа тя.

Лий не можа да устои на искрящото синьо. Роклята се изля върху тялото ѝ като водоскок, препускащ по планински поток. Леденосинята коприна обгърна тялото ѝ, като подчертаваше крехките ѝ извивки точно където трябва. Деколтетото, което беше широко и оголваше раменете, рамкираше предизвикателна кремава плът, докато цепката на полата разкриваше краката ѝ по най-добрия начин. Но чак когато се завъртя, роклята разкри пълния си потенциал: деколтето, което отпред очертаваше гърдния кош над гърдите ѝ, отзад се спускаше под кръста ѝ.

— Как е? — провикна се към нея жената.

— Малко е възтясна — излъга Лий, като се заклеваше да се измъкне от роклята — и от бутика, — преди да се е поддала на изкушението.

— Нека видя! — Търговката влезе в съблекалнята без покана. — Не ви ли казах, че е направо съвършена! Вече ми е жал за клетото момче.

— Моля?

Лий се въртеше насам-натам, оглеждаше своето отражение и се чувстваше като малко момиченце, което се кипри за първи път. Тя беше запленена против волята си, изумена от магията, която роклята излъчваше. С нея Лий изглеждаше... секси.

— Заради когото и да купувате тази рокля. Един поглед към вас, и той е свършен.

Лий беше омаяна от образа в огледалото. Докато буквално преди минути бе влязла в съблекалнята като привлекателна изискана жена, сега вече беше прелъстителна.

Тя се поддаде на импулса:

— Взимам я.

На някакво подсъзнателно равнище тя схващаше, че може би прави една от най-големите грешки в живота си. Но не можеше да отлепи поглед от непознатата секси дама в огледалото.

Уестууд беше филмовата столица на Лос Анджелис и представляваше най-интензивното средоточие на първокласни кина в света. Обграден от шикозните квартали на Бевърли Хилс, Бел еър, Брентууд и Хоумбли Хилс, Уестууд притежаваше вълнуваща енергичност, извлечена донякъде и от космополитната смесица студенти и младежи, привлечени от близкия Лосанджелиски университет.

Когато приближиха киното, Лий се усмихна със задоволство на криволичещите редици хора около блока, които чакаха да си купят билети. Никъде нямаше такава публика като в Уестууд; по някакъв начин тези зрители й припомняха за какво е целият този бизнес.

Заради магията.

Заради вълнението.

Заради доверието.

Макар прожекторите вече да не осветяваха нощното небе, буйната неонова ярост по шапитото на киното създаваше и сама вълнения. На първата прожекция на всеки нов филм ловците на клюки се тълпяха около входа, фотоапаратите — готови, а феновете очертаваха тротоарите отстрани с надеждата да зърнат някоя знаменита звезда.

Джанет Бриджис добре си бе свършила работата. Макар още да не бе заснета дори първата сцена на „Опасен“, лицето на Матю бе започнало да става известно. Когато той и Лий се измъкнаха от лимузината, групичка тийнейджърки, облечени с въздълги сребристи наметки в стил ъндърграунд и с тесни джинси, възбудено закрещяха името му.

— Как се чувстваш като знаменитост? — попита Лий.

Шиите се проточваха да зърнат двойката, която слизаше по застланата с червен килим пътека между редовете.

— Чувствам се като опитомена мечка в клетка.

— Притеснява ли те това? — запита тя, когато заеха местата си.

— Разбира се. Тебе не би ли те притеснявало?

— Израснала съм с този бизнес, някак свикнах да живея публично. Естествено, никога не съм проявявала интерес към актьорството.

— Не е като да си Самотния боец.

— И въпреки това ти се яви на прослушването за „Опасен“.

— Сумата, която ми плащате за този филм, ще ми позволи да пиша през цялото време. Това е единствената причина, поради която се съгласих да се пробвам за проклетото чудо.

— Говориш така, сякаш имаш и нещо друго наум.

Преговорите по договарянето още не бяха приключили. Ако на Матю му влезеше в твърдата глава да си ходи, Лий не знаеше какво ще прави. Следващите му думи предизвикаха тръпка на страх, който плъзна по гърба ѝ.

— Май имам.

Краткият разпокъсан разговор беше прекъснат, когато лампите заугасваха, кадифената завеса се разтвори и екранът се изпълни с всеизвестната корона на „Барън студиоуз“. Седнала в мрака, Лий си мислеше за хилядите пришълци от цял свят, които се бяха навъртали около града, за да си опитат късмета с невероятните зарове, които

можеха да направят всекиго звезда. Тя познаваше много кандидат-актьори и актриси, които биха продали душата си за една-единствена от възможностите, която мъжът до нея бе получил на тепсия.

Два часа по-късно за Лий нямаше съмнение, че игралният филм „Безразборна стрелба“ ще стане популярен; както сбито бе изтъкнала Ким Ямамото, трилърът беше натъпкан със секс и с насилие. Освен това имаше сложна фабула, силни характери и скорострелен диалог. Всичко-всичко; едно студио не можеше да иска нищо повече.

Те станаха да си вървят.

— Май сте направили шлагер — каза Матю.

— Така смятам — съгласи се тя, като се усмихваше благодарно на шофьора, който ѝ отвори вратата на лимузината. — Което идва да покаже колко много в този бизнес се основава на късмета — продължи тя, когато Матю се настани до нея на задната седалка и колата потегли. — Този сценарий беше отхвърлен от шест други студиа, преди да кацне при нас.

— Защо?

— Защото снимането на толкова различни места го оскъпяваше, защото любовната интрига е между двама от различни раси, защото фабулата е много усложнена; тя се развива така бързо, че ако за малко отидеш да си купиш пуканки, ще пропуснеш нещо важно, кажи-речи всяко студио си имаше своя причина да се откаже от проекта.

— Но вие го купихте.

— Знаех, че е филм, който ще се понарави на хората.

— Толкова ли е просто?

— За зла участ, нищо вече не е просто — отрони тя с лека въздишка. — Днес повечето изпълнителни директори се подбират по техните делови качества, а не по усета им за филми. За тях всичко е цифри, калем под чертата. Те просто не обичат киното.

— А ти го обичаш.

— Страстно.

Осъзнавайки със закъснение, че не е трябвало, Лий направи грешката да пресрещне напрегнатия поглед на Матю.

— Това е интригуващо.

— Кое?

— Ти. Страстта. Двете заедно. — Той подръпна лекичко крайчетата на косата ѝ, които се стелеха върху голите ѝ рамене.

Джулио Мендоса, самообявил се фризьор на звезди, здравата се бе мъчил два часа с шампоан, сешоар, гел, спрей, като не се даваше на природата и превръщаше правата руса коса на Лий в къдрава маса навръх главата ѝ. Като си даваше сметка, че е безсмислено да спори с фризьор по време на съзидателното му пъшкане, тя бе отмила под душа бухналата конфекция на Джулио веднага след като се прибра вкъщи.

— Харесва ми, когато косата ти е пусната.

— Вече го каза. Не че я нося по този начин заради теб.

— Така изглеждаш по-мека. По-топла. По-достижима... Споменах ли вече, че и роклята ми харесва?

— Не мисля, че имаше повод. — Гласът ѝ беше спокоен; Лий не беше.

Той тръсна глава и прокара пръсти по деколтето ѝ:

— Дявол го взел, май ставам непохватен!

— Матю... — Когато пръстите му зашариха по шията ѝ, Лий се запита дали той усеща ускореното ѝ сърцебиене.

Усещаше го.

— Сърцето ти препуска.

— Разбира се, че ще препуска! Изнервяш ме.

— Казано между нас, бих го назвал направо стихия. Но аз желая да уредя въпроса с нервността. Докато някой от нас не измисли по-добра дума.

Тя гледаше, неспособна да помръдне, как той навежда глава с недвусмислено намерение. Част от нейното съзнание ѝ казваше да се отдръпне — и физически, и емоционално, — преди нещата да станат неуправляеми. Друга, по-чувствителна част, онази част, която по-рано през този следобед се бе поддавала на прельстителното видение в огледалото на бутика, приветства целувката на Матю.

Устните му, сега върху нейните, бяха умели, опитни, но това не беше учудващо. Лий знаеше, че мъж, така сурово красив като Матю, не може да не е имал много възможности да усъвършенства техниката си. Учудващото беше, че такова леко докосване може да породии такава жареща топлина.

Той задълбочи целувката, малко по малко, прекрасно. Широка му длан обгърна тила ѝ. Устата му беше стегната, убеждаваща, устните му засмукваха нейните, събуждаха отговорност. Твърде дълго

запушваните желания изскочиха на повърхността и я хвърлиха в света на силната сляпа страст. Лий проумя, че може да се загуби в този тъмен и неясен свят. Много лесно.

Матю схващаше, че целувката, която бе започнала като някакво обичайно опипване на почвата, бързо се превръща в нещо по-дълбоко. По-опасно. Тягата му към Лий си беше там от самото начало, наред с първично сексуално мъжко желание, за което не искаше прошка. Но никога едно привличане не го бе карало така да се поболява, а едно желание — да се чувства така, сякаш бавно, неотвратимо потъва в подвижни пясъци.

— Знаех си — промърмори той, като вдигна глава.

Очите ѝ бяха пълни със смутно желание, което притегляше нещо стихийно, но неназовимо вътре в него.

— Какво знаеше?

— Че под всичкия този лед е имало огън.

— Това не биваше да се случва.

— Права си.

Не това очакваше от него да каже.

— Така ли?

Матю повдигна рамене:

— Слушай, Лий, ти си чудесна жена, когато не се правиш на Джоан Кроуфърд, на жена ръководител. Освен това си забележително интелигентна и не по-малко красива от която и да е актриса в града. Ако беше бейзболен играч, щеше да си тройна заплаха.

— Благодаря — смънка тя. — Обмислям го.

— Казах го като комплимент. А истината е, че ако беше коя да е друга жена, тази нощ щеше да прекараш в леглото ми.

— Ти си невероятно нагъл!

— Навярно. Но съм прав. Прехвъркнаха искри и то не само мои. Само че имам правило да не спя с жена, която вече има твърде много власт над живота ми.

— А аз имам правило да не спя с мъж, който е свързан с „Барън студиоуз“.

— Чудесно! — Матю я гледа дълго и тежко. — Значи не би трябвало да имаме някакви проблеми, нали така?

— Никакви. — Резкият ѝ, самоуверен тон принадлежеше на ледената директорка на студио, която така не се нравеше на Матю.

Но по-късно, сама в спалнята на своя нов дом, Лий затули с пръсти устни, като си представяше, че все още усеща топлината на онзи допир, и дори се учуди.

[1] Грейс Кели (1928–1982), освен че е американска актриса, е и принцеса Грейс на Монако, след като се омъжва за принц Рение. — Б.пр. ↑

18.

Матю се ядоса, когато споменът за целувката, която той и Лий си бяха разменили, замъждука в паметта му и го раздражни с чувствени внушения, които ставаха все по-упорити от ден на ден. Тя се беше просмукала във всяко ъгълче на съзнанието му, като първо пречеше на съня му, а след това — и на работата му. И когато се улови, че седи и необичайно за себе си зяпа някакъв куп писателски принадлежности вече трети пореден ден, той побесня при мисълта, че една жена може да има такава власт над него.

Като пресметна бързо откога не се е любил с красива жена, той се сети, че последния път беше с Джил през деня, когато разбра за ролята. Това беше преди четири седмици. Много отдавна. Нямаше нищо друго, увери себе си той. Реагираше така спрямо Лий, чисто и просто понеже имаше нужда от жена; нямаше нищо общо със самата нея. Матю взе да се чувства по-добре.

— И така, какво ще правиш през този уикенд? — попита Ким, докато нагъваха салати в „Бистроу гардън“ през петъка преди Деня на труда^[1].

— Ще прегледам няколко вестника, ще прочета няколко сценария, ще ходя напред-назад, разтревожена кога и къде ще намеря някоя, която да изиграе другата роля в „Опасен“ заедно с Матю Сейнт Джеймс.

— Джошуа още ли е смъртно настроен против Мариса?

— Той твърди, че е с вързани ръце. — Тя бучна сърцевината на един артишок^[2]. — Все още се надявам да променя мнението му.

— А с нея подхващала ли си темата?

— Не смея да й вдъхвам надежди.

— Как е тя в последна сметка?

Лий остави вилицата си на масата:

— Наистина не знам. Нали ти казах: тя се премести при Джеф Мартин.

— Гларусът?

— Точно той. Преди няколко седмици спомена, че я чака роля, но оттогава не съм чувала нищо за това, а всеки път, когато звъня в апартамента им, никой не отговаря.

Ким отпи глътка Шабли^[3]:

— Изобщо не бих си губила времето да се безпокоя за нея. Мариса може да се оправя и сама.

— Тя е по-уязвима, отколкото изглежда. Или, отколкото се прави.

— Вероятно това са казвали и за Кървавата Мери^[4]. И тъй, как е каякът?

— Имаш предвид Матю Сейнт Джеймс?

Тъмните лешникоподобни очи на Ким я огледаха с подновен интерес.

— Да не би напоследък да си уговаряла срещи с някой друг красив sameц?

— Не. Не съм се уговаряла и с Матю. Срещаме се само по делови поводи.

— Наистина, много делови беше костюмът, който носеше на премиерата на „Безразборна стрелба“! Не забравяй, че седях зад вас двамата и, повярвай ми, това момче те гледаше така, че ако беше шоколадче, с теб щеше да е свършено.

— На твоето въображение не може да се вярва.

— Но това е истината!

— Не е разумно човек да се свързва с актьор — отрони Лий, като сгъна салфетката си и я сложи на масата. — Всички те са като децата.

— Вярно е. Но Матю в действителност не е актьор. Той е писател. И то добър, Лий. Наистина, наистина е добър.

Лий, която тъкмо бъркаше в чантичката си за своята кредитната карта, погледна през масата към приятелката си с неприкрит интерес:

— Говориш така, сякаш си чела работата му.

Ким, авангардна както винаги, носеше тревистозелена каубойска риза от тънка коприна и тъмносини къси панталони с колан като патрондаш, виснал ниско на стройния ѝ ханш. Така облечена, с блестящата си черна коса, която обрамчваше усмихнатото ѝ лице, обикновеният зяпач би я взел по-скоро за старлетка, отколкото за току-

що избраният председател на Редакторската гилдия. Лий бе видяла как се извърнаха мъжките глави, когато Ким влезе в ресторанта. Сега тя, въпреки волята си се запита дали Матю също не бе сметнал блестящата млада монтажистка за неустоима.

— Бях във Венеция преди няколко дена — отговори Ким нехайно. — И при кого да се прислоня, ако не при новата ти звезда!

— Не е неразумно, като се има предвид, че той живее във Венеция.

Тя бързо прегледа сметката, после подаде картата си на сервитьора.

— И аз се убедих в това. Така или иначе, взехме да си говорим, после стана късно и малко след това се оказахме в кухнята му: аз чета сценария му, а той приготвя лазаня.

— Звучи задушевно.

Нещо, което твърде много приличаше на ревност, я прониза. Нещо, което се промъкваше издайнически в гласа ѝ.

Ким се ухили:

— Щеше да е, ако Матю бе съдействал. За зла участ той беше съвършен джентълмен.

— Ето ти тебе изненада! — сухо установи Лий.

Как ли не бе опитвала, но не успяваше да изхвърли онази целувка от главата си. Оттогава бе прекарала твърде много безсънни часове, мъчейки се да си спомни последния път, когато бе целувана така, и бе стигнала до неохотното заключение, че така не е била целувана никога.

— Изненадващо е също, че ти е позволил да му прочетеш сценария.

— Е, ако трябва да кажа истината, той всъщност не ми позволи — призна си Ким с усмивка без разкаяние. — Беше на рафта, аз не устоях и хвърлих един поглед, докато той бе слязъл до магазина на ъгъла да купи домати за соса. — Усмехнатите ѝ очи станаха сериозни. — Наистина беше дяволски хубаво, Лий. Толкова хубаво, че той трябва да е луд да зареже писането заради актьорството.

— Надявам се, че не си му го казала.

— Шегуваш ли се? Преди да имам възможността да редактирам репликите му в „Опасен“! Момчето може да е следващият Ф. Скот Фицджералд, но аз няма да си отворя устата до празничния купон.

Лий кимна доволна, добави бакшиша, после се подписа на фактурата.

— Добре.

— О! — сети се Ким, когато станаха да си вървят. — Почти забравих. Утре съм канена на хапване под открито небе на щатския плаж Дохърти. Защо не дойдеш?

— Нямах ли уговорка?

— Плажът ще гъмжи от страхотни типове. Защо да ядем булонски сандвичи на някой банкет? Е, какво ще кажеш? Ще е много забавно.

— Наистина трябва да поработя.

— Знаеш ли, има голяма опасност да станеш робиня. По-лошо: неомъжена робиня.

— Неомъжена? От кой викториански речник си изтупала тази дума? Сега сме 1972 година, или не помниш? Предпочитам да мисля за себе си като за жена, посветена на кариерата си.

— Чудесно. И какво прави една посветена на кариерата си жена за сексуално облекчаване, когато се умори да си ляга с тестета сценарии и откупени романи?

Лий се смяташе за пряма, съвременна жена, но разговорите за секс — особено, когато ставаше дума за нейния сексуален живот, или за липсата му — я караха да се чувства неудобно.

— Справям се.

— Като кармелитка... Поне се замисли над предложението ми! — посъветва я Ким. — Ще ти се обадя по-късно следобед.

— Този следобед имам среща.

Раздразнителната въздишка на Ким накъдри лъскавия ѝ черен бретон:

— Невъзможна си! Но аз няма да се предам, Лий Барън. Не и преди да се научиш да се забавляваш.

Когато се върна в кабинета си, Лий се замисли над думите на Ким. Талантливата филмова редакторка успяваше да изживява всеки миг така пълноценно, както и работеше — дарба, която някак бе убягнала на Лий. Тя беше достатъчно затруднена да жонглира между изискванията на студиото и счепкванията на баща си и сестра си, че да прибавя и изискванията на една романтична връзка.

Лий прие тестето телефонни съобщения от Мередит и докато сядаше зад бюрото, се опита да си представи как научава триковете на Ким да не изпуска нито една топка на земята.

Матю почти бе смогнал да се убеди, че не се интересува от Лий Барън. Докато не влезе в кабинета ѝ през петъка преди Деня на труда.

— Добър ден, Матю — посрещна го тя с учтив интерес. — Какво мога да направя за теб?

Като я желяеше лудо и я ругаеше наум, че му причинява такъв, до този миг непознат, емоционален тормоз, той се вгълби в себе си:

— Корбет ми каза, че сте подписали с Брендън Фаръдей да играе агента от ФБР в „Опасен“.

— Вярно е. Имахме късмет; той почти се бе решил да играе в един трилъър на „Уорнър брадърс“, но след като прочете сценария, успях да го предумам да играе за нас.

— Защо не бях осведомен?

— Струва ми се, защото бях заета и сделката вече беше консумирана. Освен това, ако се позамислиш, договорът с Брендън всъщност няма нищо общо с теб.

— По дяволите, нямало!

Тя се опита да налучка причината за мрачния му тон и не успя:

— Подписахме с Брендън, за да има една звезда във филма. Сигурно ще ти е трудно да го повярваш, Матю, но твоето име няма да докара големите пари на инвеститорите.

— Засега.

— Така е. Засега.

В тона му имаше предизвикателност, която обезпокои Лий: дали Матю не бе започнал да вярва на публикациите за себе си? Но като реши, че той е последният мъж, от когото можеше да се очаква падане на колене пред обезценената суета, тя се намръщи с неодобрение:

— В договора ти няма точка ти да одобряваш актьорския състав.

— Обикновената учтивост изискваше да ми кажете, че кроите да подписвате с Фаръдей.

— Това щеше ли да промени нещо?

— Никога не бих подписал, ако знаех, че ще работя с този тип.

Лий беше изумена от безпрецедентната враждебност на Матю. И дума да не става, Брендън беше надут. Но макар да обичаше да си пийва доста между дублите, щом камерите започнеха да се въртят, той беше трезвен. Скорошното му избиране за председател на Гилдията на актьорите от екрана доказваше, че е популярен и сред своите събратя. Всъщност, размисли Лий, единственият човек, за когото знаеше, че ужасно не харесва Брендън Фаръдей, беше Тина.

— Предполагам, имаш сериозна причина за нежеланието си да работиш с Брендън?

— Нека приемем, че след като съм видял някои от виетнамските му похождения, не давам и пет пари за него.

Имаше и още нещо. Нещо, което Матю не казваше, но той се бе затворил в непроницаемата броня, която Лий познаваше толкова добре. Тя сложи ръце на бюрото и го изгледа строго:

— Знаеш ли Матю, войнишкото поведение без съмнение е било наред във Виетнам — кротко каза тя. — Но не ти върши добра работа в Лос Анджелис.

— Какво, по дяволите, значи това?

— Това значи, че ти вървиш през живота, сякаш това е пътуване зад вражеската линия. Гледаш на всички, включително на хората, които искат да ти помогнат, с подозрение и всеки ден за теб е сякаш продължение на битките, които трябва да спечелиш.

Тя бе уцелила в най-болезнената точка.

— Не знаех, че имаш диплома по психология.

— Човек няма нужда от диплома, за да долови враждебността. Не знам какъв ти е проблемът, Матю, но скоро ще започне снимането на „Опасен“ и е жизненоважно между снимачния екип и между актьорите да има хармония. Това твое отношение заплашва проекта ми. — Тя го изгледа продължително, предупредително. — А това е нещо, което при никакви обстоятелства няма да допусна. Съжалявам, че си разочарован, загдето ще работиш с Брендън Фаръдей, но тезата е, че имаме нужда от разпознаваема звезда като него в надписите, затова хайде порасни и приеми факта, че невинаги нещата ще стават както ти се иска.

Студеното ѝ, отчуждено поведение само подсили неговия гняв:

— Никога ли няма да овехтее?

— Кое да овехтее?

— Играта на *Желязна дева*. Кръженето на целия ти живот около „Барън студиоуз“.

— Не че е твоя работа, но не целият ми живот кръжи около студиото.

— Тогава какво ще правиш през този уикенд?

— Не съм решила.

— Нека отгатна.

Раздразнена, Лий свали очилата си и се отпусна в креслото си.

— Заповядай.

— Ще работиш. Като доброто момиченце с превит гръбнак, каквото баща ти е искал да станеш.

— Моля?

Той се чудеше какво се бе объркало в мозъка му, та мислеше толкова дълго за такава студена, безчувствена жена. Тъй както му бе трудно да говори за чувствата си, той бе дошъл тук днес да признае колко му е неприятно да работи рамо до рамо цели месеци, с мъж, когото презира, а тя му приказваше само за бизнес. И за проклетите надписи.

— Кога между другото за последен път си използвала времето си за забавление?

— Ходих на премиерата с теб — напомни му тя. — Или през последната седмица си бил с толкова много жени, че вече си забравил?

— Нищо не съм забравил. Включително и как ми отвърна, когато те целунах. Можеш да си приказваш каквото щещ, че не спиш с хора, с които работиш, но онази нощ можех да те имам, госпожице. В леглото си, стенеща, молеща да те взема.

За ужас предизвикателният образ беше много близък до все почестите фантазии на Лий.

— Бих искала, първо на първо, никога да не бе идвал на прослушване за онази проклета роля! — избухна тя, а това не беше в нрава ѝ. — Ти си нахален, егоистичен, нетърпим...

— И прав — вмъкна той, когато тя спря, да си поеме дъх. — Не забравяй това, госпожице Изпълнителен директор, защото то е най-важният коз. Без значение какъв успешен, леден, царствен лик показваш на света, отвътре не си нищо друго, освен мътна каша от сексуални задръжки.

Истината я заболя много повече, отколкото Лий някога си бе представяла. Тя отметна глава:

— Ти си копеле!

Непредпазливите ѝ думи, изречени в миг на гняв, улучиха раната. Той изкриви лице, сякаш го бе ударила, очите му се превърнаха в тъмни зирки. Жестоките ѝ думи отекваха в главата ѝ. Лий въздъхна няколко пъти дълбоко, успокоително. Какво, дявол го взел, ѝ ставаше? Никога не беше губила самообладание. Никога не бе крещяла. Тя беше Лий Барън. Хладнокръвна, сдържана, достолепна. Лий Барън не биваше никога, никога, да пици като някоя истерична съпруга.

— Съжалявам.

— Между впрочем точно това си е самата истина. Общо взето свърши ли?

— Общо взето — промълви тя. — А ти?

— Засега.

— Какво значи това?

— Това значи, че ще продължим този разговор някой друг път, когато си по-разумна.

Докато проумяваше, че е умело подмамена, в очите ѝ се появи раздражение:

— Наистина ще трябва да уредим това — предупреди тя. — Иначе сигурно ще се наложи да преименуваме *Опасен* в *Ужасен*. Защото точно в това ще се превърне филмът.

— Ако смяташ, че с мен се работи толкова трудно, може би се налага да си намериш друг Райдър Лонг.

— Не. — Тя тръсна глава. — Ти наистина си идеален за ролята, Матю. И знам колко здраво работиш и колко неприятни могат да бъдат всички тези промени и отлагания.

— Не е така неприятно, както да владеят живота ти.

Тя успя смутено да се усмихне:

— Ще ми обясниш ли това? — Протегна ръка. — Примирие?

Като си даваше сметка как Адам се е почувствал, когато Ева се е появила в Райската градина с ябълката, Матю не устоя на придумващата ѝ усмивка:

— Примирие — съгласи се той навъсено.

Мариса беше необичайно спокойна, докато седеше на кухненската маса в апартамента на Джеф. *Бъди смела! Поемай рисковете!*

— Точно това правя, скъпо татенце — смотолеви тя, като прехвърляше тестето снимки за последен път и си спомняше колко психирана беше, когато Джеф ги бе правил. Тогава се бе почувствала секси. А сексът беше най-живителният фактор на този свят, повече дори от парите.

Тя пхна снимките в подплатен голям кафяв плик, после го адресира до баща си, до „Барън студиоуз“. По диагонал в долния край изписа *ЛИЧНО* с едри черни букви и три пъти го подчерта.

После се усмихна. Беше обмислила своя план. И бе дошло времето да го изпълни.

С разбита концентрация след разправията с Матю, късно през същия този следобед, Лий най-после се предаде. Тъй като беше отпратила Мередит по-рано, за да позволи на секретарката си да подготви своя отпускарски уикенд, тя вдигна слушалката и сама набра познатия номер.

— Ало?

— Здравсти, Ким — каза Лий, като се насилваше тонът ѝ да е лекокрил, но гласът ѝ бе далеч от подобна интонация. — Да не съм прекъснала нещо?

— Нищо. Тъкмо гледах олимпиадата. И като заговорих за това, виждала ли си онзи тип а ла Омар Шариф, който печели всички тези медали в плуването?

— Марк Спиц^[5]?

— Точно той. Господи, той има потенциал на звезда! Ако бях на теб, щях веднага да се метна на самолета за Мюнхен и да подпиша с него договор, преди някое друго алчно студио да го е сграбчило.

— Вече съм говорила с неговия агент за възможни пробни снимки — отбеляза Лий. — Но, вярваш или не, не ти се обаждам по работа.

— Не?

— Въсъщност, реших да се възползвам от предложението ти.

— Страхотно! Ще те взема около десет и половина утре сутринта.

— Какво трябва да донеса?

— Бира и пържени картопки са винаги добре дошли. О, и не забравяй противослънчевия лосион и противозачатъчните хапчета.

— Какво?!

— Хей, човек никога не знае кога ще го огрее късмета на някой от тези плажни купони. А предишното мото на женските скаути беше *Бъди подготвена*.

— При такъв поглед към живота, учудена съм, че Матю ти е устоял.

— Учудена? — възрази Ким. — Аз бях абсолютно поразена. О, господи!

— Какво?

— Да не си пада по момчета, а?

Лий си припомни пламенната целувка, която си размениха на задната седалка на лимузината. И колко тъмни и напрегнати станаха очите му, когато пръстите му обвиха нейните този следобед.

— Не. Не мисля, че Матю е гей.

— Надявам се да си права. Исусе, каква загуба би било!

Като остави слушалката, Лий реши, че поне веднъж са на едно мнение с Ким.

[1] Денят на труда (Labor Day) се чества в Канада и в САЩ през първия понеделник на септември, който е неработен ден. Макар да се приема, че е посветен на работническата класа, днес той е просто повод за пикници и барбекюта на открито през трите свободни дни. — Б.пр. ↑

[2] Артишок — зеленчуков деликатес, с твърда кора, неудобен за ядене заради особената си форма. — Б.пр. ↑

[3] Шабли — сухо червено вино, произвеждано в Северна Бургундия, Франция. — Б.пр. ↑

[4] Мери 1, или Мери Тюдор (1516–1558) — дъщеря на Хенри VIII и на Катерина Арагонска; през 1553 г. става кралица на Англия, опитва се да наложи католицизма и изгаря на клада много протестанти, откъдето е и зловещият ѝ прякор. — Б.пр. ↑

[5] У нас известен като Марк Шпиц (1950) — американският плувец, който на олимпиадата в Мюнхен през 1972 г. извоюва седем златни медала. — Б.пр. ↑

19.

Когато Лий и Ким пристигнаха на щатския плаж „Дохърти“ малко преди обед, настроението беше безусловно празнично. Редици от избелели зелени палатки бяха изникнали по насадения с иглолистни дървета плаж, сякаш морската пехота от близкия лагер Пендълтън си бе избрала този уикенд, за да излезе на бивак. Наденички цвъртяха на лагерните огньовете, от лъскави алуминиеви буренца се лееше бира, във въздуха подскачаха кучета в опит да ухапят пъстри пластмасови дискове. На пясъка играеха импровизиран футбол и волейбол.

Навътре във водата сърфисти яздеха пречупващите се вълни. Един грабна вниманието на Лий. Висок и мускулест, с физика, загърбила всяко предизвикателство, което океанът би дръзнал да му отпрати, той имаше овладян и прецизен стил, така различен от стила на многото други, които се плъзгаха по водата. Тя гледаше, пленена от невиджданото у сърфист съчетание на сила и грациозност, които позволяваха да се язди до самия бряг. Тогава го разпозна.

— Боже мой! — Тя хвърли обвинителен поглед на Ким. — Какво щастливо съвпадение, а? От всички плажове на щата, да се окажем точно на този, на който е и Матю Сейнт Джеймс!

Ким помахна весело към Матю, който закричи към тях.

— Нали?

— Е, забавлявай се!

Когато Лий се обърна да бяга, Ким я сграбчи за ръката:

— Къде смяташ да ходиш?

— Това е почивен ден, не помниш ли? Така че си тръгвам, преди да е дошъл Матю, и ще се възползвам от една друга уговорка за днес.

— Не можеш да си тръгнеш! Не и сега.

— Защо не? Не искаш ли да останеш насаме с него?

— Той вече ме отрязва; сега е твой ред да посрещнеш удара.

— За какво говориш?

Отговорът на Ким беше изпреварен от приближаването на Матю.

— Беше направо чудесен! — изчурулика тя.

Той сви рамене:

— Морето е тръгнало да става тепсия; вълните ще са по-високи чак вечерта. — Хвърли поглед към Лий. — Това се казва изненада!

— Така ли?

— Добре — побърза да каже Ким, — аз ще се видя с приятелите си; най-добре ще е да ги сваря, преди да са омели картофките. Вие двамата се позабавлявайте; Лий, може би ще се видим после!

Тя изтърча и ги остави сами.

— Защо ли се чувствам като в средно училище? — запита се на глас Лий.

Матю успя да се усмихне:

— Добре дошла в класа!

Тя погледна надолу към сърфа му:

— Не искам да те задържам.

— Тъкмо се канех да отдъхна.

— О!...

Лий си напомни, че е зряла жена, индивид, който е споходен с доста власт. Защо тогава се държеше като някоя ученичка с вързан език?

Напрегнато мълчание се настани между тях, докато Матю се мъчеше да измисли нещо (каквото и да е!) за казване:

— Искаш ли бира?

Морският бриз запиля няколко кичура руса коса върху бузата ѝ; пръстите го сърбяха да ги отметне.

Лий прибра косата си зад ушите:

— Добре ще ми дойде. Дълго карахме насам, а корветът на Ким няма климатик.

— Имам охладител в палатката си. Точно зад ъгъла.

— Което значи, че не се вижда от плажа.

— Това притеснява ли те?

Погледът ѝ се премести на Ким, която се бе присъединила към група хора: колеги редактори и кинематографисти. Всички те бяха впили очи в Лий и Матю с нескрито любопитство.

— Как ти се струва?

Матю тихо се засмя:

— Струва ми се, че ако изчезнем, те ще луднат да се чудят какво ли правим.

— Така им се пада! — В ролята на съзаклятник, тя му се усмихна: — Води!

— Къде се забави толкова?

Мариса посрещна Джеф на вратата на апартамента, облечена в ципесто черно неглиже от „Фредърикс“, което отиваше на пликчетата и плиткия сутиен.

— Просто доставих няколко медикамента, бейб.

Когато тя му поднесе чаша шампанско, Джеф пусна спортния сак на пода.

— Надявам се, че си запазил малко бонбончета и за мен.

— Кога съм пропускарал? Как така не си се облякла?

— Не харесваш ли новата ми външност? — попита нацупено тя.

— Съблазнителна е. Но просто смятах, че ще ходим на плажа.

— Размислих. Струва ми се по-добре да си останем вкъщи и да празнуваме.

Тя се измъкна от неглижето и го остави да падне на пода.

Тялото на Джеф се напрегна при вида на зърната й, тъмнорозови, които се подаваха нетърпеливо изпод дантелата на сутиена.

— Бейби — избъбри той, докато сваляше сивите си памучни шорти, — прошиш си го!

По-късно, когато лежаха задъхани на авокадовозеления рошав килим, Джеф се сети да попита:

— Какво, по дяволите, празнуваме?

— Не ти ли казах? — Мариса напълни отново чашите с шампанско Кристал, което бе свила от винената изба на Джошуа: — Татето ще ме прави звезда.

Станът на Матю беше с лице към плажа. Бирата беше студена, слънцето — горещо, а компанията — изненадващо приятна. Лий осъзна, че морето го уталожва. Тя седеше по турски на пясъка и наблюдаваше как вълните се търкулват към брега. Това заглаждаше острите му ръбове, успокояваше вътрешната му ярост, отнасяше преградите, които обикновено държаха всекиго на една ръка разстояние.

Докато плащаха данък на задължителното уводно бърбрене, Матю реши, че така Лий е много по-приемлива. Тя беше захвърлила строго скроените костюми, които обикновено носеше като ризници от броня, в полза на слънчевожълта тениска и бели шорти. С дългата си руса коса, развявана от бриза, беше по-естествена.

— Ммм — щастливо въздъхна тя, като се отпусна на лакти и опъна крака пред себе си. — Имах нужда от това. — Пое дълбоко дъх, за да напълни дробовете си с ободряващия солен въздух. — Някога имах теория, че ако всеки употребява трийсет минути на ден за разходка по брега, всички психолози и психиатри в Ел Ей ще останат без работа само след седмица.

— Брегът е една от причините да живея във Венеция. — Той отпи от кафявата бутилка. — И атмосферата.

Тъкмо пулсиращата Венеция повече от всичко друго бе дала на Лос Анджелис репутацията на *Безгрижна земя*. Смесница от чудатост и западналост, от богатство и бедност, лосанджелиската Венеция винаги е била дом за мечтатели, като се започне с Абот Кини, чиито видения бяха преобразили заспалото малко океанско селище в миниатюра на адриатическата му съименница, наситена с километрични канали, гондоли и крайбрежни хотели. Днес всичко, което бе останало от Голямата лагуна, беше пътният пръстен, но градът продължаваше да привлича повече индивидуалисти, отколкото можеше да понесе.

— Ти си мечтател — установи меко Лий.

Матю повдигна рамене:

— Предполагам, че, по някакъв начин, съм. В крайна сметка, кой, ако не един мечтател, ще е толкова сбъркан да си въобразява, че може да преживява от разказване на истории.

— Ким казва, че си много талантлив.

— Ким е приятна дама. И отличен оценител на таланти.

Лий се засмя, както се и предполагаше, че трябва. Погледът ѝ се зарея към сърфистите.

— Беше много добър ей там.

— Благодаря.

— Не се въртиш много насам-натам като останалите.

Матю сви рамене:

— Вярвам, че правият път е най-кратък.

— Беше красиво. Почти елегантно, но същевременно мощно. — Тя се извърна назад към него. — Не зная много за правилата на сърфуването, но ми хареса вашият стил, мистър Матю Сейнт Джеймс.

— Тогава сме квит. Защото аз безспорно харесвам вашия стил, мис Барън.

— Не останах с такова впечатление вчера.

— Сега е почивен ден. — Той пое ръката ѝ и преплете удобно пръсти с нейните; Матю се питаше дали всичко между тях ще бъде така сплетено и свършено напаснато. — Нека забравим за работата! Поне днес.

— Поне днес — съгласи се тя меко.

— Страхотно! Стой тук! — Той се изправи и измина няколко метра надолу по плажа до една двойка, която се беше впила в страстна хватка. След като размени няколко думи, се върна с дълъг бял сърф с нещо като Ан-Маргрет в черни винилови бикини, изобразена на гърба.

— Хайде, госпожице Шеф, пропускаме тези хубави вълни!

Той се присегна и я изправи на крака.

— Какви вълни пропускаме? За сърфуване ли говориш?

— Разбира се.

— Аз не карам сърф.

— Шегуваш се! Расла си в Ел Ей, и никога не си се качвала на сърф?!

— Няма защо да му придаваш значение на пропиляно детство — проплака тя. — За твоя информация съм сърфувала по гръб. Много пъти.

— Чудесно. Сърфуването с дъска е просто следващата крачка.

Когато трио сърфисти изчезна под разпенената бяла вода, Лий заби пети в пясъка:

— Матю, не мисля, че идеята е много добра.

— Ще бъдеш страхотна, имай ми доверие!

— Как да съм сигурна, че това не е някакъв садистичен план, за да ми платиш за вчера?

— Казах ти, забрави за вчера! Онова си беше за тогава. Това е сега. И въпросът, сложен на масата, е дали ще пожелаеш да ми повярваш, че няма да позволя нищо да ти се случи, или не?

Лий погледна нагоре към непроницаемите тъмни стъкла на противослънчевите му очила и разбра, че това, което беше наченато

като нехайно предложение, се е преобrazilo в някакво изпитание. Изпитание, което би могло да определи бъдещата съдба на „Барън студиоуз“. Лий си спомни обещанието да приема Матю весело.

— Добре. Но ако си счупя врата, ще те убия!

— Готово, сделката е сключена.

Само за частица от секундата самодоволната усмивка на Матю неприятно напомни на Лий за баща ѝ.

— Знам, че ще съжалявам за това — измърмори тя, като подхвана отдолу тениската си; свали я, после и шортите, и отдолу се показва лъскаво тяло по бели бикини.

— Ще ти хареса — настоя Матю, като удържаше на настървението да я завлече като пещерен човек в палатката.

Къщата беше притихнала; с желанието да остане сам, Джошуа беше отпратил прислугата, свободна за празничния уикенд. Той беше в библиотеката и пиеше скоч с мляко, втренчен в снимките, които този следобед бяха пристигнали в студиото със специална пратка. След като бе прехвърлил лъскавите, осемнайсет на двапет и пет сантиметра, фотографии на Мариса — наниз от все по-сексуални сцени, паметта на Джошуа препусна назад към деня, през който Сигни бе известила, че е отново бременна.

Нямаше как бебето да е негово; той и жена му не бяха спали заедно, откак се бе родила Лий. Ако изобщо се бе замислял от време на време, Джошуа винаги бе стигал до извода, че Сигни си живее като стара мома; откритието, че тя има любовна връзка, беше горчиво откровение.

Когато ѝ предложи да си вземе копелето и да си върви по живо, по здраво при оногова, който носи отговорността, тя отвърна спокойно: мъжът не само че бил женен, но и тя нямала никакво намерение да му казва, че ще става баща.

— Поне трябва да го накараш да плати за доктора! — посъветва я Джошуа. — Защото проклет да съм, ако дам и пет пари, за да се отървам от нечие чуждо дете!

— Не ставай смешен — отвърна Сигни. — Ако си забравил, Джошуа, единственото общо между нас е, че и двамата сме възпитани като католици. За аборт и дума не може да става.

— А за изневяра може да става, така ли? — изстреля той. — Искам да си се измела отгук, преди да съм се върнал от студиото довчера.

Сигни го изненада със смеха си. Студен, неприятен смях, при който му се прииска да я убие.

— Много добре, скъпи — каза тя. — Просто точната доза пренебрегнатост като съпруг с отсянка на ранена мъжка гордост. Може би трябваше да си актьор, а не шеф на студио.

Ръцете му се свиха в юмруци:

— Ти си пачавра!

— А ти си надут пуяк. — Усмивката ѝ беше чуплив лед. — Бих казала, че сме тъкмо един за друг. — Тя прекоси стаята и положи ръка на рамото му; алените ѝ нокти бяха сякаш кръв върху фона на тъмносиния ръкав на сакото му. — Не забравяй, скъпи, че моите пари спасиха драгоценното ви студио от банкрут. Дължиш ми.

Джошуа се втрени в нея:

— Наистина ли си въобразяваш, че ще остана съпруг на жена, която ме е направила за посмешище?!

— Няма защо да се тревожиш; бях много дискретна. — Пръстите ѝ галеха твърдите му бицепси; за първи път от години го докосваше. — Няма човек (включително и бащата на детето ми), който да не приеме автоматично, че детето е твое. После... помисли за изгодите, които продължаващият ни брак ще ти донесе.

— Назови поне една!

— Ако се замесиш в продължителна, скъпа бракоразводна процедура, „Барън студиоуз“ може да се срути като нищо. Но дори ти би трябвало да разбираш, Джошуа, че като женен мъж ще си имаш готово обяснение защо не се жениш за всичките тези млади артистки, с които непрекъснато спиш.

Джошуа неохотно реши, че Сигни е права.

— Добре — изръмжа той. — Можеш да останеш.

— А ти ще обявиш моето дете за твое?

Сигни нямаше никакво намерение да има незаконородено дете.

Той се навъси:

— Ще носи моето име. Това е всичко, което мога да обещаая.

Тя се усмихна:

— За нищо друго и не моля.

През следващите няколко месеца те сключиха нелеко примирие. За зла беда, мисълта, че някакъв незнаен мъж е възпламенявал до страст фригидната Сигни, го караше да се чувства странно неадекватен. И като капак на всичко, той установи, че е станал сексуално импотентен.

Тogaва намери упование в единственото нещо от своя живот, на което все още можеше да влияе: *Лий*.

След като бе прекрачил неприкосновените морални граници на обществото, Джошуа живееше в непрекъснат страх от установяване на истината. Докато не проумя, че Лий нямаше спомен от онази нощ. Нощта на измяната.

Вместо да опропасти живота му, някаква тайна нишка бе обвързала баща и дъщеря — нишка, която притежаваше здравината на коприната. И макар Лий да нямаше спомен за това, как тази копринена връв беше изпредена, Джошуа знаеше, че тя приема реалността на нейното съществуване. Тя никога нямаше да го напусне. Той беше единственият мъж, когото винаги ще обича.

Изгори снимките на Мариса и се замисли за своята красива, талантива дъщеря.

20.

Не беше толкова лесно, колкото изглеждаше.

За времето, през което беше във водата, ръцете и краката на Лий я заболяха, синусите ѝ бяха пълни със солен разтвор и синина с размерите на Аляска започваше да се оформя върху бедрото ѝ, след като бе ударена от дъската на друг сърфист.

Матю я наблюдаваше как се мъчи да се изкопчи от засмукващата я бяла пяна и да обяди гребена на вълната, отново и отново, с жилавото упорство на бултериер. Той се възхищаваше от издръжливостта ѝ. Повечето жени — по дяволите, повечето хора — щяха да са се отказали отдавна.

— Още един опит? — предложи той.

Те се полюшваха заедно върху нежната набраздена вода.

Лий погледна към хоризонта, където чудовищните вълни се зараждаха. Вече бе установила, че онова, което изглеждаше мъничка, ездитна вълна, се превръщаше в гигантска претъркулваща се планина тъкмо когато Лий опитваше да се изправи.

— Този път ще го направя! — закани се тя и заподскача натам, където Матю бе казал, че вълната ще се разбие. — Този път ще стане!

Трябваше да стане. Защото тя не знаеше дали ще има сили да се качи още веднъж на тази проклета дъска. Онова, което бе започнала като изпитание, подхвърлено ѝ от Матю, някак се бе превърнало в предизвикателство за самата нея. Тя вече не се опитваше да му доказва нищо; сега се мъчеше да докаже нещо на себе си. Нещо толкова могъщо, колкото и неназовимо.

Тя се изправи неуверено, вкопчи се в парапета, дъската напираше към кипящата вода. Само като си помисли, че отново ще скочи с главата напред в гребените на вълните, ненадейно я облада спокойствие, заля душата ѝ, притъпи сетивата ѝ.

След като цял час се беше борила с него, тя остана сама с тъмнозеленото море, обядила облата вълна с чувството, че лети. Волна. Необвързана. С тяло и душа — в пълно съзвучие с водата. Това

беше най-успокояващото, и все пак вълнуващо усещане, което някога бе изпитвала.

— Беше чудесно! — Тя сграбчи ръката на Матю, а пяната се плискаше около глезените им. — Хайде пак!

— Не смяташ ли, че ти бе достатъчно? Утре сутринта ще те боли всичко.

— Нали е почивка! — Тя отметна мократа си коса от очите. — И аз имам решителното намерение наистина да ѝ се насладя като на почивка. Ако утре сутринта се събудя вцепенена, ще прекарам деня, натопена в джакузито. — Тя му отправи предизвикателен поглед. — Идваш ли, или не?

Матю тръсна глава:

— Сега вече знам как се е чувствал доктор Франкенщайн, когато неговото чудовище се е разбесняло.

Мекият следобед на късното лято бавно презря, след това избледня неочаквано рано. Небето стана индигово, после кехлибарено, осветено от блещукането на лагерните огньовете по цялото протежение на плажа. Рок музика от портативни радиоприемници и смях изпълваха нощния въздух.

Лий седна на кърпата си върху изстиващия пясък, вгледана в нежните, запратени в далекото звезди, които изглеждаха толкова недостижими, и се питаше имало ли е по-идеален ден в живота ѝ.

— Осъзнаваш ли, че успяхме да изкараме цял ден заедно, без да се скараме? — попита тя.

— Мина ми такава мисъл. — Матю метна още съчки в огъня и предизвика кратка заря от оранжеви искри. — Но се страхувах да го проглася, да не се развали магията.

Лий отпи глътка от червеното вино, което Матю бе извадил от охладителя. Той беше прав, реши тя. Сякаш през целия ден над тях властваше магическо очарование. Очарование, което мъждукаше дори сега.

Сякаш бяха единствените двама на плажа. Лунната светлина се спусна и песъчинките заискриха като диаманти. Музиката се рееше в пропития от сол въздух, акомпанирана от далечния грохот на вълните. Точно над одеялото малки вълници ближеха блестящия пясък. Беше нощ за влюбени.

— Прекарах чудесен ден...

— Ако бе отишла на онзи купон в Уест Холивуд с Ким и с приятелите ѝ, щеше да хапнеш далеч по-добре.

— Аз обичам хотдог.

— Естествено. Всеки знае, че хотдогът и чипсът са единствената храна, която върви с Дом Периньон^[1].

За първи път днес тя чуваше този саркастичен тон. Старият Матю се завръщаше, проумя Лий с лека въздишка. С пълна сила. Погледът ѝ се отмести от лицето му към дясното му бедро, където насечена бяла резка пресичаше тъмната загоряла плът. Тя бе виждала белега и по-рано и бе решила, че е от раната, която му бе донесла медала Пърпъл харт.

Като сякаш пренебрегваше предизвикателното му изказване, тя се присегна и прокара нокътя си по бялата черта:

— Боли ли?

— Само при лошо време.

Лий направо виждаше знаците с надписи *НЕ ПРЕСТЪПВАЙ* навсякъде покрай него.

— Съжалявам, че си бил раняван — тихо каза тя. — Макар че да ти кажа, Матю, съм учудена, че рамото не те боли повече от крака.

— Рамото ми?

— Твърде голям товар мъкнеш със себе си. Може да стане непоносимо тежък.

Матю знаеше, че е права. Това, което го изненада, беше болката, която долови в гласа ѝ.

— Преувеличаваш.

— Не. Не смятам. Мога ли да направя предложение?

Матю повдигна рамене:

— Ти си шефът.

Решена да избегне нова битка, Лий отново реши да пренебрегне раздражителната забележка:

— Аз ще престана да те смятам за груб, надменен, заядлив сноб, ако ти престанеш да ме смяташ за безчувствена, развалена богата негодница.

— Никога не съм те смятал за такава — натърти той, не съвсем искрено. — Може би, разглезена. И с манталитет на господарка, по своя си кротък начин. Но никога не съм те обвинявал, че си негодница.

— Когато думите ѝ потънаха в нея, очите му се присвиха: — Сноб? Аз?

— Ами у теб наистина се усеща тенденцията да поставяш хората в хубавки малки чекмеджета и май не харесваш никого, който има изобщо някакви пари... Господарка ли каза?

Очите им се срещнаха, всеки очакваше другият да се извини. Накрая се разсмяха и мигът на неудобство премина.

Матю легна на шарената синьо-черна хавлия и сви ръце под тила си. Той се взря в огромната шир на небето.

— Виж тези звезди — измърмори той. — Сякаш можеш да се протегнеш и да ги пипнеш.

Лий измънка нещо в знак на съгласие, но не гледаше небето. Очите ѝ пиеха твърдите очертания на тялото му изпод тениската. Като съзнаваше, че е опасно да го прави, тя остави подмолния си поглед да се разходи надолу по дългите му нозе и да се препъва в мускулестите му бедра.

— Някога във Виетнам от време на време поглеждах небето и си мислех, че тези звезди са същите звезди, които греят и над целия останал свят. Зная, че звучи тъпо, но понякога това припомняне ми помагаше.

Това беше първото открехване на вратичката към живота му във Виетнам, което той си позволяваше за нея.

— Не е тъпо — промълви тихо тя.

Матю извърна очи към Лий точно когато погледът ѝ се върна на лицето му. Тя трепереше въпреки топлината на огъня. И очите ѝ съвсем не бяха спокойни. Дори благодарен на съдбата, че все пак има някаква мъничка доза влияние над нея, той трябваше да признае, че такъв един успех не е едностранен. Неговото собствено сърце биеше бясно.

— Ела!

Тя поклати глава:

— Не мога.

— Не можеш или не искаш?

Устата ѝ беше суха. Лий пийна глътка от виното. После още една. После до дъно. Нищо не помагаше.

— Мисля, че ме е страх — прошепна тя.

Морският бриз разбъркваше косите ѝ. Матю се надигна и се наклони към нея, като отбърска няколко блещукащи пясъчни ивици от лицето ѝ. Този жест, макар и външно невинен, се оказа необикновено интимен. Той усещаше топлата ѝ кожа под пръстите си — топлинна вълна, която нямаше нищо общо с близкия огън. Топлина, която отекуваше в собственото му тяло.

— Значи ставаме двама.

Като скръсти пръсти под брадичката ѝ, той я притегли към себе си само с този лек, мамещ допир.

Непрекъснатото звънене кънтеше в ушите му като литания на пропадането. Като затръшна слушалката, Джошуа взе да крачи из стаята. Къде, по дяволите, беше тя? Беше се обаждал и в студиото, и в онази проклета къща на брега, в която тя бе настояла да се премести, а нея я нямаше нито на едното, нито на другото място. Ама какви ли ги вършеше? И по-важното — с кого?

Телефонът извънтя. Той го сграбчи и изрева:

— Лий?

Последва минута мълчание.

— Съжалявам, татенце — промърка Мариса. — Сбърка дъщерята.

— Моя дъщеря никога не би позволила да ѝ правят порнографски снимки.

— Не затваряй! — точно отгатна намерението му Мариса. — Имам предложение, което искам да обсъдя с теб.

— Ти и аз няма какво да обсъждаме.

— О, наистина ли? А какво ще кажеш, ако видиш тези снимки на корицата на списание „Инкуайърър“?

— Ти си малолетна. Няма да посмеят да ги отпечатат. А ако се опитат, така скорострелно ще друсна на шибания издател такова запрещение, че няма да разбере какво го е затрило.

— За твоє сведение, скъпо татенце, навърших осемнайсет миналата седмица. Няма ли да пожелаеш на мъничката си дъщеря честит рожден ден?

— Ако продадеш тези снимки на когото и да е, ще ти спра издръжката!

Мариса се изсмя:

— При това, което ще ми дадат за тези снимки, няма да имам нужда от издръжка. Но колкото и да ти е трудно да го повярваш, работата не е в парите.

— Откога изнудването не е свързано с пари?

— Моля те, татенце! — изцъка с език Мариса. — Не ти ли се струва, че *изнудване* е такава противна дума?

Той усети как се вдига кръвното му. Вената на слепоочието му туптеше силно.

— А как, по дяволите, ще го наречеш?

— Убеждаване.

Джошуа напълни отново чашата си и отпи едра глътка:

— Какво искаш?

— Пробни снимки. Това е всичко. Едни пробни снимки, за да докажа, че аз съм отговорът на всичките молитви на „Барън студиоуз“.

— Кошмари, искаш да кажеш. А пробни снимки ще видиш само през трупа ми! „Барън студиоуз“ не наема пачаври.

Вместо да се обиди, Мариса се изхили:

— Ама че майтап! Не само наемаш пачаври, безценно ми татенце, ами ги и чукаш. Всъщност, след като сам започна, чудя се дали в „Инкуайърър“ няма да харесат за фон на снимките дивана на „Барън студиоуз“, където се подбират актрисите? Няма да е лошо покрай снимките да върви и една хубава историйка, как мислиш?

— Ако посмееш да продадеш тези...

— Наспи се и го обмисли! — предложи ласкаво Мариса. — Можеш да ми отговориш във вторник до десет часа сутринта.

Тя му остави някакъв адрес в Уилшър, като го повтори, за да е сигурна, че той точно го е записал. После затвори.

Почервенял от злост, Джошуа натисна вилката и мигновено пренабра. Когато пак чу вече познатото прозвъняване, той изтръгна телефона от панелената стена и го захвърли през цялата библиотека, докато той не се спря в края на килима.

— Къде, по дяволите, е *тя*!

Докато кънтеше из тихата празна къща, стонът му отекна като рев на ранен лъв.

Лий никога не се бе възприемала като сексуално същество. Пробните опипвания през пубертета на задните седалки на някоя кола по време на автокино не я възбуждаха; в колежа девствеността ѝ беше достигнала заплашителна изключителност и я караше да смята, че навярно е единствената девственица в цяла Калифорния; и макар от време на време да ѝ хрумваше, че трябва да легне с някой мъж просто за да си мине по реда, тя така и не срещна поне едного, който да възбуди интереса ѝ до такава степен, че символичният акт да си заслужава усилието.

След като завърши, тя насочи енергията си към работата и дори тайно не бе помисляла за секс. Докато Матю Сейнт Джеймс не се бе появил в живота ѝ и не бе обърнал света ѝ с главата надолу.

Макар вече да се бяха целунали веднъж, Лий не беше готова за взрива, който разтърси тялото ѝ, когато устата му срещна нейната. Тя се задъха от този приказан начален досег и се опита да се отдръпне.

— Не — прошепна Матю. — Още не.

Очите му отразяваха блещукането на пламъка. Когато думите му се настаниха върху устните ѝ, Лий усети как устойчивостта ѝ се стопява като основите на пясъчен замък при висок прилив. Като прочете в очите ѝ нейното одобрение, Матю върна устните си върху нейните.

Целувката беше недоловимо убеждаване — пух, който милва устните, леко погалване на кожата ѝ с език, зъби — леко хапещи долната ѝ устна. Беше повече изкушение, отколкото същинска целувка; повече обещание, отколкото натиск. Когато щедро, томително наслаждение протече през нея, Лий въздъхна и леко потрепери.

— Това е лудост!

— Умопомрачение.

Матю изостави устните ѝ и започна да целува вдлъбнатинките около брадичката ѝ. Ръцете му се движеха нагоре-надолу по гърба ѝ. Прегръщаха я с доверителен, опитен допир. Когато пръстите му се пъгнаха под тениската ѝ, нещо пробяга по кожата ѝ, нещо извънземно. Вълнуващо. Плашещо.

— Но това не ми пречи да те желая — добави той.

— Нито на мен да желая теб.

Като стана от хавлията, той я изправи на крака и я целуна:

— Ти заслужаваш нещо по-добро.

— По-добро от теб?

— Не. Е, и това може би, но аз говорех за мястото. Ти си жена, която заслужава копирени чаршафи, светлина на свещи и шампанско. Не скапано вино и спален чувал.

Тръпните звуци на „If Loving You Is Wrong“, „I Don't Want To Be Right“ се носеха по морския бриз; Лий реши, че заглавието на песента е пророческо^[2].

— Имаме си музика. И хотдог. И лунна светлина.

— Струва ми се, че наистина членувате в партията на романтиците, мис Барън.

— А вече установихме, че вие сте мечтател, мистър Сейнт Джеймс. Така че накъде сме тръгнали?

Той прокара пръст по устните ѝ:

— Мечтател и романтичка? Това е безнадеждно съчетание.

— Или съвършено съчетание.

Той ѝ хвърли продължителен, умислен поглед:

— Може би.

Огънят замираше, въздухът охладняваше. Макар че тя правеше всичко възможно да го скрие, Матю забеляза, че лекичко трепери.

— Става ти студено. Искаш ли да донеса одеяло?

Тя поклати глава:

— Предпочитам да ме стоплиш.

Матю нямаше нужда от нова подкана. Като я вдигна на ръце, той я отнесе в палатката.

— Боя се, че нямам много-много опит — смотолели тя, когато той я положи на подплатения спален чувал.

— Не се безпокой! Аз имам.

Той започна да я разсъблича, задърпа памучната ѝ фланелка през главата с отривисто движение, което издаваше нетърпението му. Последва горницата на бикините. Когато опипа с целувки гърдите ѝ, Лий се напрегна.

— Съжалявам — прошепна тя.

— Недей! Аз прибързах.

— Не е това.

— Да не намекваш, че си размислила?

— Няма да размисля. — Тя натисна с длан бузата му. — Боя се, но истината е, че нямам никакъв опит.

Единственият знак на изненада, който си позволи Матю, беше моментно помайване, което не продължи повече от един удар на сърцето.

— Каква по-основателна причина най-после да го направиш! — отрони той, легна до нея и я притегли към себе си; беше вкочанена като къс студена стомана. — Винаги съм обичал да спя на открито — смънка той, като гледаше обсипаното със звезди небе през мрежестия покрив на палатката. — Всички къщи трябва да имат стъклени покриви.

— Моята има илюминатори.

— Сериозно?

— Всъщност — три. Един във всекидневната, един в спалнята и един в банята.

— Каква низходяща градация! — Той притисна устни в нейните, леко, спокойно. — Следващия път ще се любим в твоето легло. Или във ваната ти. Само си представи, Лий, ти — цялата в балончета, чак до брадичката, пийваш шампанско, лунната светлина кара кожата ти да блести като перла, докато аз ти мия гърба. Или отпред...

Ръцете му галеха гърдите ѝ, устните му отново подхванаха нейните в дълга, опиянителна целувка, която ѝ взе дъха.

Кожата ѝ се затопли и кръвта ѝ взе да тупти, докато дланите и устните на Матю се разхождаха по нея. Белите ѝ шорти сякаш се изпариха и когато пръстите му се шмугнаха под колана на бикининото ѝ долнище, Лий повдигна ханша си, в напрегнато очакване на неговото докосване.

— Още не.

Дъхът му погали сатенената кожа на корема ѝ и се придвижи надолу, надолу, по пътеката, която бяха прокарали преди това пръстите му, когато премахнаха последната ѝ бариера. Затвори очи от неговия омагьосващ допир, Лий сякаш течеше под галювните ръце на Матю. Където ѝ да отидеше, тя го следваше със страст и го оставяше да я доведе до все по-високи върхове, докато той откриваше тръпнещи точки на наслада, които изобщо не бе предполагала, че съществуват.

Когато неговият пълзящ език зализа чувствената кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ, тя се изпъна в отговор и съзна, че ако можеше да говори, щеше да го моли да я поеме веднага. Вместо това тя

само мъркаше името му, докато промушващият се негов език ставаше все по-гладен, а тя се превръщаше в живак в ръцете му. Тя се разтресе, когато толкова дълго сдържаната страст се взриви в главомайващо освобождение.

Вече неспособна на пасивност, тя се загърчи под него, дращеше гърба му, бедрата му, кълките му. Докато едната му ръка не спираше да я милва, с другата той успя да се съблече и да си сложи презерватива. Без никакви прегради материя между тях, Лий изохка при приказното усещане, когато се докоснаха плът о плът. Тя обви с крака ханша му.

— Сега! — болезнено отекна тя.

— Сега.

За учудване на Лий, когато Матю проникна в нея, нямаше болка, само моментна изненада. След това тя следваше движенията му, инстинктивно узнаваща неговия ритъм, сякаш се бяха любили хиляди пъти преди това. И ето отново придойде спираловидно нарастващото напрежение, което разпъваше тялото ѝ по-могъщо от когато и да било преди това, топлата влага, помитацият спазъм на облекчението.

Когато почувства, че вълнообразните конвулсии разтърсват тялото на Лий, Матю я последва със своя буен оргазъм.

След това те лежах с преплетени ръце и крака и Матю си мислеше колко пълно, колко свободно му се бе отдала Лий. Тя не криеше нищо зад гърба си, *подчинила* се бе изцяло. Но кой кого бе подчинил? И кой се бе оказал *победител*?

Той се надигна на лакът и погледна надолу към нея:

— Струва ми се, че никога няма да ти се наситя... — Намръщаното му лице не беше на мъж, който току-що бе изпитал блаженството.

— Май не си много доволен от това.

— Поне да беше избор, който ми е трудно да приема.

Лий се замисли:

— Ти си човек, свикнал да правиш сам своя избор. Сам да си проправяш път.

— Да.

— Струва ми се, че и двамата няхахме избор, Матю, от самото начало — горчиво призна тя. — И макар да си давам сметка, че трябва да поговорим за това, бих предпочела, ако нямаш нищо против, да го отложим за утре.

— За утре. — Матю се питаше дали Лий проумява, че е най-изкусителна точно когато е най-строга. — В Тара.

Тя се усмихна на това:

— В Тара — съгласи се тя и обви ръце около врата му.

Те не казаха нищо повече дълго време.

Принцесата, облечена с инкрустирана бяла рокля, лежеше в стъклен ковчег. Цяла гора от тръни беше израсла около нея, бранеше я, подслоняваше я, държеше я като заложница. Всички рицари от кралството се бяха опитвали да си проправят път през гъстия храсталак, но на мястото на всеки отсечен от тях трън поникваха нови сто.

Мина година. Десет. Сто. Тогава един ден най-красивият принц от всички кралства дойде, яхнал блестящ бял жребец. Магическият меч на принца отвори широка просека през гъсталака; скоро след това той вече повдигаше стъкления похлупак на ковчеза, за да освободи принцесата, която беше дошъл да намери от толкова далеко. В мига, когато устните на принца докоснаха нейните, принцесата се събуди, а в очите ѝ блеснаха сълзи на радост и любов. Но когато той започна да я вдига от леглото, тъмен облак прекоси слънцето, а въздухът стана студен и усоеен. Като във вътрешността на подземен затвор.

Точно тогава принцесата разбра, че не може да избяга от чудовището. Ноктите на чудовището се протегнаха към принца. Тя закрещя.

— Няма нищо... Лий, чуй ме! Всичко е наред.

Лий се събуди свита в ръцете на Матю; устните му бяха притиснати към косата ѝ.

— Няма нищо — повтори той, докато дланите му пробягваха нагоре-надолу по студените ѝ ръце. — Ти си тук. С мен. И си в безопасност.

Тя се вкопчи в него.

— Толкова се уплаших! — прошепна; после вдигна към него очи, озарени от сребрилата лунна светлина, все още с припламващ ужас,

който той познаваше така добре. — О, господи, всичко изглежда винаги така истинско!

— Знам — отрони той, като изтриваше сълзите от бузите ѝ с изключително нежни длани. — Повярвай ми, Лий, знам.

[1] Марка скъпо шампанско. — Б.ред. ↑

[2] Заглавието се превежда така: Ако да те обичам, е грешка, аз не искам да съм безгрешен. Най-известно е изпълнението на Род Стюърт. — Б.пр. ↑

21.

Когато Лий прекрачи прага на своята къща на следващата сутрин, телефонът звънесе. Тя хвърли към Матю извинителен поглед и вдигна слушалката:

— Ало? О, здравей, татко!

Като схвана, че това може да е много продължителен разговор, Матю започна лениво да обхожда стаята. Добре че не бе очаквал домът на Лий да му даде някакви подсказки за личността ѝ: щеше да е разочарован. В мястото се оглеждаше същият овладян образ, с който тя се представяше на света. Бялото преобладаваше — лъснатите подови плочки бяха с цвета на карамелени бонбони, стените бяха искрящ алабастр, разгъващият се диван и прилежащите му кресла бяха облицовани в слюдестобяла памучна тъкан. Пиринчените кутии и свещници придаваха блясък, но не и топлина.

— Бях на плажа — чу я той да казва.

За разлика от неговия дом, тук не се валяха списания по всички маси, нито пък мръсни чаши разваляха мраморната белота на лавиците. Нямаше нито бъркотия, нито омешаност, нито прашинка. От това, което успя да види, всичко беше направо идеално. Матю усети нещо, близко до клаустрофобия.

— Да, добре. Отидох на забава с Ким.

Когато Матю я погледна, руменина заля бузите ѝ. Мекото изчервяване, разцъфтяло под лизнатата от вчерашното слънце кожа, го привлече като магнит. Той обви ръце около нея и започна да лиже шията ѝ.

— Наистина, татко, аз съм на двайсет и пет години; твърде голяма за полицейски час.

— Можеш ли да отгатнеш какво искам да направя с теб? — пошушна Матю в ухото ѝ.

— Спри! — изсъска тя, когато той започна да сваля ципа на шортите ѝ. — Не, татко, не говоря на теб.

На колене, Матю притисна устни към нея.

Лий въздъхна. Главата ѝ беше лека, почти празна; коленете ѝ така омекваха, че ако Матю не я държеше здраво, едва ли щеше да се задържи на крака.

— Виж какво, татко — продължи тя с дрезгава интонация, която нямаше нищо общо с обичайния ѝ спокоен глас, — във ваканция сме. Може ли да продължим този разговор във вторник в кабинета?

Матю мушна пръста си в нея и макар че тялото ѝ се вкопчи в него, това не ѝ беше достатъчно. Лий искаше целия Матю. Отново. Веднага.

— Да ти кажа истината, в този момент не давам пет пари какво е направила Мариса! — тръсна тя. — Татко, трябва да тръгвам. Приятна почивка. Ще се видим във вторник.

Неговите възражения още кънтяха в ухото ѝ, когато тя бързо затвори телефона, после мигновено вдигна слушалката и я сложи в чекмеджето на бюрото.

— И така — каза тя, докато сваляше ризата му през главата, — докъде бяхме стигнали?

Джошуа се бе вторачил в телефона, неспособен да проумее какво се бе случило току-що. Лий всъщност му бе хлопнала слушалката. След като бе прекарала цялата нощ на плажа като някой скитник. И не с Ким. Жена на възрастта на Лий беше твърде зряла за дремливи дамски забави; била е с мъж.

Представата, че Лий е спала с някой безлик, анонимен мъж, стисна Джошуа за гърлото. Той хвърли две хапчета Роулейдз в устата си и набра друг номер.

— Имам работа за теб — каза той на човека, който се обади. — Но трябва да се захванеш веднага.

Гласът от другата страна на линията се съгласи, както и очакваше Джошуа. Откакто една проклетия, с която той спеше, го бе заплашила по телефона със съд за бащинство, той бе научил, че си заслужава да има на пълно разположение верен приближен, който да извършва частни разследвания.

След като даде на детектива адреса на Лий в Санта Моника, Джошуа умислено закри из стаята. Първо да разбере с кого, по

дяволите, спи дъщеря му. И после щеше да отстрани негодника, който и да беше той.

Когато слънцето прониза илюминатора във вторник сутринта, вече нямаше нещо, което Матю да не знае за гладкото, отзивчиво тяло на Лий. След като я бе докарал до многократни оргазми, нямаше тайна, която да не му бе доверила.

От своя страна, той не бе скрил нищо, подбуждаше опипващите, изследващи пръсти на Лий да станат по-безстрашни, да се научат да четат потребностите и желанията му, както сляпа жена чете по брайловата азбука.

Те знаеха всичко един за друг. *И нищо.*

— Великолепно прекарах този уикенд — промълви нежно тя.

Седяха на балкона на спалнята ѝ. Под тях самотен плажор събираше черупки, разпилени по крайбрежната ивица.

Сега, когато бе дошъл вторникът, действителността се бе стоварила върху Лий и я караше да се пита: накъде от тук нататък? Макар държанието ѝ да беше за нея аномалия, за Матю тя беше сигурна, че е привикнал на такива сексуални маратони.

Беше облечена с шикозен костюм в бяло и черно от есенната колекция на Живанши, а косата ѝ бе захваната отзад на опашка, която той така ненавиждаше. Черните перли блестяха на ушите ѝ. Беше от глава до пети пак хладнотрезвата изпълнителна директорка; ако човек я погледнеше, не би заподозрял дори за миг, че е прекарала по-хубавата част от последните два дена в любене.

— Аз също. — Той прокара кокалчетата на пръстите си по скулите ѝ. — Харесва ми, когато използваме енергията си за нещо друго, а не за препирни.

— Обречени сме да бъдем различни. — Гласът ѝ прозвуча предпазливо.

— Осъзнавам го. Не се безпокой, Лий, мога да държа личния си живот отделно от професионалния.

Намекът тук беше, че онова, което са споделяли, ще продължи и отвъд уикенда. Идея, едновременно вълнуваща и ужасяваща.

— Много по-трудно ще е да се опазиш, когато се намеси печатът.

— Ще ги държим настрана от това.

— Значи сме на едно мнение? Нашата връзка да остане дискретна?

Матю винаги бе смятал, че *връзка* е една от онези женски думи от седемдесетте години, която стоеше редом с обвързване и брак. Дума, която по онова време трябваше да се избягва на всяка цена. Не, той беше винаги достатъчно честен да предупреждава, че не може да се обвърже; всичките му краткотрайни увлечения се бяха основавали на взаимното удоволствие. От тази гледна точка личният му живот винаги е бил задоволителен. Ако след изстиването на страстите от време на време Матю се оказваше обзет от обезверяване или от странно чувство за празнота, той прогонваше тези мисли.

Но Лий като че ли беше съвсем друго нещо. Защото сега, когато гледаше меките ѝ сиви очи, той откриваше, че му се ще да се навърта наоколо колкото може по-дълго.

— Доколкото мразя някой да си навира носа в чужди работи, така вероятно ще е най-добре.

— О, ще е. — Облекчението ѝ беше очевидно; облекчение, че ще прекарат повече нощи заедно, или облекчение, че той желае да запази техния роман в тайна, питаше се Матю. — Нали знаеш, Матю, малко интрига само ще прибави повече пикантерия към нещата.

— Да добави още пикантерия към онова, което ставаше между нас, към неспособността ми да стана от леглото тази сутрин!? Вие ме разсипахте, госпожице!

— Не може да бъде! — Устните ѝ се извиха в мека замечтана усмивка. — Всъщност, ако можехме да бутилираме онова, дето те кара да не спираш, навярно щяхме да забогатеем.

— Отговорът на загадката е прост. — Тъмните му очи я държаха в плен. — *Ти*.

Макар да се бяха мъчили да изкарат един фриволен уикенд, любенето им ги бе катапултирало в някакви особени взаимоотношения, които никой не бе подготвен да приеме. Лий знаеше, че и двамата имат нужда от време, за да подредят мислите си.

— Вечеря довечера? — попита той.

Тя помисли за всичките сценарии, които чакаха да бъдат прочетени, за кореспонденцията, на която трябваше да отговори. За проблемите, каквито и да бяха те, които баща ѝ имаше с Мариса.

Животът ѝ не позволяваше да се отдава на романтично губивреме, без значение колко примамливо беше.

— По кое време? — пак попита тя.

— В седем. При мен.

Седем часът. Само след единайсет часа. Струваше ѝ се цяла вечност.

— С удоволствие, но в седем имам среща с Кристофър Бърк. Бих отложила уговорката, но той се връща в Мелбърн още утре сутринта.

Бърк беше поканен да режисира „Опасен“ и макар австралиеца да беше гений в занаята, Лий го познаваше като много-много темпераментен тип.

— Хей, не се притеснявай за това! — повдигна рамене Матю. — Просто ми хрумна. Не е голяма работа.

Губеше го; Лий виждаше как Матю отново се отдръпва зад тези проклети барикади.

— Нека да е в осем и половина. — Тя притисна устни в неговите. — И ето ти среща.

Когато влезе в склада в Уилшър и намери Мариса да лежи гола върху кръглото легло, осветена от наниз прожекторни светлини, с главата на някакъв рокер заровена между бедрата ѝ, първата мисъл на Джошуа беше, че ще получи сърдечен удар. Една вена бясно бумтеше в слепоочието му, кръвното му налягане пищеше в ушите му.

— Изгасете тези проклети светлини! — ревна той.

Извърнаха се глави. Израженията бяха в спектъра от изненада до страх и раздразнение. Мариса се надигна на лакти и огледа баща си с някаква извънредна веселост:

— Здравей, татенце!

— Татенце? — повтори Джоу Бомпенсиеро, като въртеше глава от таткото към дъщерята и обратно. — Ама че говна, кой би предположил, че пиленцето си има рода?

Джошуа пренебрегна режисьора:

— Облечи нещо! Заминаваме.

— Посред най-голямата ми сцена?

— Казах, обличай се! Веднага!

— Няма!

Джеф се появи иззад прожекторите с червеното си кимоно.

— Хайде, бейби! — задъхано прошепна той. — Старецът ти обърна най-последно внимание. Нека не разваляме нещата, съгласна ли си?

— Хей, човече — оплака се Бомпенсиеро, — какво ти дава право така да нахлуваш тука?

— Аз съм Джошуа Барън.

— И какво? Аз не ти прецаквам филмите, защо просто не се разкараш оттук и да ни оставиш да си вършим работата?

— Ще си тръгна веднага след като ми дадеш лентата.

Режисьорът го зяпна:

— Сигурно се майтапиш!

Джошуа скръсти ръце на гърдите си:

— Не тръгвам, преди да ми дадеш филма.

— Вероятно не съм се изразил ясно.

Бомпенсиеро направи едва доловим жест с лявата си ръка; трима масивни, каменолики мъжаги се появиха до него. Всеки от тях би могъл да е играч на задната линия от отбора на „Ел-Ей рамз“; наистина, най-грамадният от тримата бе играл прихващач в „Клийвълнд браунз“. Макар да беше твърде бавен, че да се задържи повече от един сезон при професионалистите, Клейтън Трепача Армстронг бе успял да постави в националната футболна лига рекорд по счупени кости на свои съперници за един-единствен сезон.

Джошуа не помръдна.

— Защо не отидеш да повикаш шефа си? — предложи той. — Преди да си направил фатална грешка. — Той огледа склада с кашони, накачулени почти до тавана. — Много интересен инвентар имате тук. Разбира се, сигурно си имате фактури за покупка на електронно обзавеждане.

В крайчето на лявото око на Бомпенсиеро започна да трепка едно мускулче.

— Връщам се след малко.

Джошуа кимна:

— Ще почакам.

След по-малко от три минути режисьорът се върна:

— Мистър Минети иска да ви увери, че не е знаел, че това е ваша дъщеря. Момичето използва фалшиво име. Освен това дойде при него

по своя собствена воля.

— Не се и съмнявам.

— Мистър Минети иска също да ви кажа, че след като тя е пълнолетна, няма никаква пречка за появата ѝ в този филм. Обаче, тъй като и сам има дъщеря, мистър Минети разбира чувствата ви. — Бомпенсиеро си отдъхна. — Каза, че филмът е ваш.

Джошуа изобщо не се бе съмнявал, че нещата ще се развият точно така. Той и Роко Минети бяха извървели дълъг път. Твърде дълъг, за да може пачавра като Мариса да развали сътрудничеството им.

— Моля да предадете моята признателност на мистър Минети — учтиво изрече той, после неохотно се извърна към Мариса и на лицето му се изписа отвращение. — Ще се видим довечера вкъщи. В седем часа. Точно.

След като бе видяла как един тираничен режисьор се бе преклонил пред желанията на баща ѝ, Мариса се попита дали не е надценила своята хитрост.

— Защо не говорим сега?

Очите му се плъзнаха по облеченото ѝ с кимоно тяло.

— Защото тук не е място за делови дискусии, ти не си облечена, а аз имам обяд със сестра ти и с Корбет Маршъл. Седем часът! — повтори той и рязко се обърна.

Отново Лий. Като наблюдаваше как баща ѝ излиза от склада, Мариса студено преценяваше точно колко ѝ се гади от сестра ѝ.

Лий беше на обяд с баща си и с Корбет, отпиваше газирани сок и се чудеше колко ли часа работа е била нужна, за да се направи огромният сандвич, който бе изяла.

— Вижте кого пипнаха! — с нескрита веселост подхвърли Корбет.

През прозореца се виждаше как една служителка от паркинга лепи бележка на бял ролс-ройс, собственост на Алън Бърнстийн, агент от класа.

— Значи затова поиска да сме в това сепаре, а? — с усмивка го обвини Лий. — За да се наслаждаваш на гледката как таксуват с глоби твоите конкуренти.

— Най-хубавото място в къщата — съгласи се жизнерадостно Корбет.

— Миналия петък говорих с Матю — изплъзна се на Лий. — Не беше много щастлив.

— О? — Неговото грижливо изучено изражение трябваше да покаже изумление и любопитство, но Лий имаше чувството, че Корбет едва ли разбира за какво намеква тя.

— Каза, че ако е знаел, че Брендън Фаръдей ще играе във филма, никога не би подписал.

Очите на Джошуа се свиха:

— Не си ми споменавала това.

— Оттогава не сме имали възможност да поговорим — каза Лий с надеждата баща ѝ да не припомни прекъснатия им разговор от неделя. — Освен това вече всичко е изгладено.

— Знаеш ли, Матю действително ми намекна нещо подобно — призна Корбет. — Но аз, естествено, не очаквах, че ще дойде при теб с оплакванията си.

— Дойде ми наистина като изненада. Знаеш ли защо изпитва такава неприязън към Брендън? Това може да ми е от полза, ако възникне нещо помежду им, когато започнем снимането.

— Нямам никаква представа! — възкликна Корбет и вдигна ръце с длани нагоре. — Единственият друг човек, за когото знам, че го мрази също така силно, е Тина. Казвал ли съм ти, че тя отказваше да се омъжи за мен, докато не изхвърля Фаръдей от своя списък с клиенти!

— Тогава ти казах, че това е глупаво женско глезотене — вметна Джошуа.

— Във всеки случай хич не ми се щеше да го правя. Брендън Фаръдей беше много доходен клиент.

— Тина се разбира почти с всекиго — замислено вмъкна Лий.

— Знам. Точно това правеше отвращението ѝ от Брендън Фаръдей толкова чудновато, но когато се опитах да я накарам да ми обясни, тя отказа да говори за това.

— Най-вероятно е била увлечена по него и отхвърлена — предположи Джошуа. — Мамка му, Фаръдей е изучава кажи-речи всяка жена в града!

Очите на Корбет предупредително се спряха върху отдавнашния приятел:

— Не и Тина. Както и да е, макар да знам, че мога да бъда обвинен в прекалена преданост, когато става реч за работата ми, аз предпочетох да отстъпя на желанието на Тина, вместо да я изгубя.

— И по това време Фаръдей започна да пълни джобовете на Алън Бърнстийн — каза Джошуа. — Каквото и да говорим, този малък завой ти струваше страшно много пари.

— Тина си заслужи всяко пени.

— Колко хубаво го каза! — усмихна се Лий. — Понякога ви завиждам на вас двамата.

Корбет бащински я потупа по ръката:

— Не се тревожи, скъпа, през един прекрасен ден и ти ще срещнеш мъжа на своите мечти, а ние с Тина ще сме първите, които ще танцуват на сватбата ти.

Мъжът на нейните мечти. Макар да беше далеч от бленуваното, представата за якото, загоряло тяло на Матю нахлу неканена в преддверието на нейното съзнание. Когато усети как бузите ѝ пламват, тя се престори, че ненадейно я е заинтересувала сцената от татък прозореца, за да избегне внезапно напрегнатия поглед на баща си.

Лий седеше в кабинета си, вцепенена от сцената на телевизионния екран. Партизанска групировка, нарекла себе си Черният септември, беше отвлякла като заложници спортистите от израелския олимпийски отбор. Като гледаше маскираните с черно терористи на хотелския балкон в Мюнхен, Лий не можеше да измисли нищо друго, освен че светът полудява.

Когато баща ѝ звънна и настоя да отиде с него в залата за прожекции, тя с чувство на облекчение загаси петдесетсантиметровия екран.

— Е — настоя Джошуа, когато лампите в залата за прожекции светнаха отново през същия този следобед, — как ти се струва?

Лий тръсна глава в неверие. Макар винаги да бе смятала себе си за изтънчена и зряла, сцените от порнографския филм за известно време ѝ отнеха дар словото. Ако някой ѝ бе казал, че Мариса изпълнява роля в такъв филм, може би нямаше да се изненада. Ако знаеше точно какво включва такава изпълнение, щеше да се вкамени.

— Обстановката беше повече от луксозна — успя да продума тя.
— А осветлението беше ужасно.

— Отвратително — съгласи се Джошуа и запали пура.

— Постановката няма никога да спечели каквато и да е награда.

— Нямаше никакво вдъхновение.

— Знаеш ли — предпазливо продължи Лий, — порнографският бизнес би могъл да е много опасен. Ако позволиш на Мариса да работи тук, ще можем да държим под око действията ѝ.

— Това е вариант. Казах ти, малката кучка ме шантажира с онези снимки.

— Не вярвам, че Мариса всъщност ще изпълни закана си. Тя просто блъфира, за да привлече вниманието ти.

— Е, безспорно успя. Извън лошото осветление, разсипническият мизансцен и тъпата кинематография, какво мислиш за изпълнението на сестра си?

Лий пое дълбоко въздух и скочи в опасните води на този разговор:

— Приковаваше вниманието.

— Точно това си мислех и аз.

Джошуа се загледа в пламтящия край на пурата и взе да обмисля позициите си. Само минути преди да напусне своя кабинет, за да дойде в залата за прожекции, му бе звъннал детективът, да му съобщи, че мъжът, с когото Лий бе прекарала уикенда, е бил не някой друг, а Матю Сейнт Джеймс. Когато бе наставлявал Лий да се сближи с новата находка, той не бе очаквал чак толкова плътно сближаване.

Част от него, и то много силна част, искаше да уволни Матю. Да употреби една от клаузите примки, които адвокатите на студиото винаги вписваха в договорите. Друга, по-прагматична част осъзнаваше, че „Барън студиоуз“ се нуждае от пробивен филм като „Опасен“. И, харесваше му или не, Матю Сейнт Джеймс беше направо роден за тази роля; сякаш беше писана за него.

Имаше възможност, размисляше Джошуа, ако той се преклони пред желанието на Лий и наеме Мариса за ролята на Марилин Корнел в „Опасен“, тя и Матю да се обвържат сексуално. Той беше наясно за сексуалната разпуснатост на Мариса от години (точно като онази пачавра, майка ѝ), а, според доклада на детектива, Сейнт Джеймс в никакъв случай не бе прекарал годините след Виетнам в манастир.

— Знаеш ли — каза той замислено, — може и да си права за сестра си.

— В какъв смисъл?

— За евентуалното ѝ партньорство на Сейнт Джеймс в „Опасен“. Макар това порно да е боклук за недорасли, тя изпъкваше на общия фон. И може от сблъсъка между нея и момчето да произлязат искри.

Макар за Лий подобна представа да бе особено непоносима, тя не можа да потисне вълнението си, че най-после има ключовите изпълнители за ролите в нейната проектотрупа.

— Ще ѝ звънна веднага и ще ѝ съобщя добрата новина!

— Тя ще е тук в седем тази вечер — каза той. — Да изчакаме дотогава; няма да е зле за нея да се поизпоти в очакване.

— Едва ли ще се поболее — съгласи се Лий. — След този последен номер...

— Тя винаги е била мъчен човек. — Джошуа прокара пръсти по лицето на Лий. — Не като голямата си сестра. Няма никога да ме разочароваш, нали, принцесо?

Лий се питаше какво ли би казал баща ѝ, ако разбереше, че е прекарала целия уикенд в правене на любов — не, поправи се тя, в правене на секс — с Матю. Щеше да е разочарован... меко казано.

Преди да успее да отговори, Джошуа ѝ се усмихна:

— Защо не наминеш към къщи за вечеря довечера? Бих казал, че това направо крещи за семейно празненство.

Тя го изгледа подозрително, като се опитваше да си припомни последния път, когато той разигра картата, че тримата са семейство.

— Бих искала, татко, но имам други планове.

— Какво по-важно от тостовете за успех на новия ти филм?

Наистина, какво? Само мисълта за любене с Матю бе достатъчна, за да потръпне цялата:

— Ще вечерям с един приятел.

— Познавам ли го?

— Всъщност — каза Лий с малко нервен смях, — става дума за Матю.

— Сейнт Джеймс.

Лий би предпочела да е глуха и да не бе чула неодобрението в тона на баща си.

— Ти настоя да се погрижа той да е доволен. — Ама че работа, бе започнала да звучи много отстъпчиво!

Джошуа кимна едва:

— Така си беше. Имам друго предложение.

— Какво?

— Доведи Сейнт Джеймс с теб на вечерята. В края на краищата, щом той и Мариса ще играят любовници, мисля, че е разумно те да си имат вече доверие като добри познати, преди да са започнали снимките. — Той намигна. — Само си представи какво ще стане пред касите, когато се пусне рекламата за тях двамата. Навярно печалбата ще скочи с неколкостотин хиляди долара.

Макар тайно да се съгласи с него, Лий беше ужасена от откритието колко я разстройваше подобен сценарий.

— Матю вече е на друга вълна. Не вярвам да се зарадва от внезапна промяна на нещата в последната минута.

Джошуа усети как се надига кръвното налягане зад очните му ябълки.

— Е, ти сигурно го познаваш най-добре. И така, на едно мнение ли сме: да дадем ролята на сестра ти?

— На едно — меко отекна Лий.

Матю и Мариса бяха сбъднатата мечта на всеки режисьор — Лий не се съмняваше, че когато тлеещата ярост у Матю се сблъска със златистия огън на Мариса, на големия екран резултатът ще е експлозивен. Защо тогава беше изпълнена с толкова опасения?

22.

Есента на 1972 година бе свидетел на преизбирането на Ричърд Никсън, което зарадва Джошуа, който бе дарил щедро *Мекерето*, и потисна Лий, която, знаейки, че подкрепя губеща кауза, бе гласувала по съвест за Джордж Макгъвърн. Индексът на Доу Джоунс за първи път в историята стигна 1000 (проява на доверието в несменената администрация, прогласи Уолтър Кронкайт^[1]). Надеждите, че войната в Североизточна Азия скоро ще свърши, бяха изоставени, понеже бе отложено споразумението за прекратяване на огъня във Виетнам (отново!), тъй като преговарящите от Северен и от Южен Виетнам продължаваха да се дърлят.

А на родна земя безпрецедентна епидемия от учителски стачки разтури класните занимания в цяла Америка. Мъже и жени с плакати си поделяха тротоарите с поклонници на Исуса^[2] (най-последната еволюция на младежките движения в неспирното търсене на нови висоти), които бяха превзели улиците и караха родителите да плачат за добрите стари времена, когато децата носеха любовни мъниста и бяха росли в саксия.

Били Джийн Кинг^[3] бе станала символ за жените навред, докато самозванката на плейбойското зайче Глория Стайнъм^[4] (и пипе, и тяло, възхитеният Дж. К. Галбрейт^[5] беше въодушевен) се налагаше като водещо лице на женската еманципация по кориците, като доказваше на легион заслепени злоезичници, че е нещо много повече от едно хубавко личице.

В „Барън студиоуз“ единственото значимо събитие през годината (макар Дейвид Бринкли да не го бе споменал във вечерните новини) беше, че най-после имаше готовност да започне снимането на „Опасен“.

И макар Лий да знаеше, че трябва да е развълнувана от постигането на дълго лелеяната си цел, тя беше потисната. Защото скоро нямаше да прекарва времето си заедно с Матю.

— Подранила си.

Беше четири часа следобед. Есенното слънце беше ниско над хоризонта, когато Лий застана пред портата на малкия дом на Матю, а ръцете ѝ тежаха от кафяви торби за подаръци, напълнени от близкия магазин на Ралфс.

— Знам. Реших за разнообразие да стотвя вечеря, тъй че излязох от работа да напазаря.

— Изумително! — Матю взе торбите от ръцете ѝ. — По принцип, да те накара човек да напуснеш това проклето студио преди осем или девет, е все едно да си извади сам зъба. И дори тогава настояваш да четеш сценарии в леглото.

Случваше се Матю да се дразни от това, че понякога е на второ място в живота ѝ, но тъй като не искаше да си губят времето в спорове, бе натирал своето раздражение и го натикваше все по-навътре и по-навътре в съзнанието си.

— Невинаги чета сценарии в леглото.

Тя го последва в къщата, която вече познаваше не по-зле от своята.

— И слава богу! — Като метна торбите на керамичния тезгях, той я взе в обятията си, целуна отзад врата ѝ, на точно определено място, където — той бе открил това още през онази първа нощ — тя обичаше да бъде целувана.

— Позволено ли ми е да попитам какво пробуди тази необичайна проява на къщовност?

Той носеше джинси с цип, но незакопчани. Като мушна ръце в задните му джобове, Лий се отдаде на допира на неговото бронзово, яко тяло в нейното.

— Исках да ти приготвя вечеря на сбогуване.

Преди два месеца Матю полудяваше от нетърпение да започне работа. Сега, когато пръстите му сръчно вадеха фибите от косата ѝ и освобождаваха дългите руси валма, той бе замаян от мисълта колко бързо бе минало времето, прекарано заедно. Утре отлиташе за Париж, да снимат „Опасен“.

— Сбогуванията може да почакаат. Какво ще кажеш, първо да ми подариш целувка за здрасти?

Тя притисна гърдите си, обвити в блуза на Ралф Лорън от сребристосива коприна, в неговия гол гръден кош.

— Вече си мислех, че никога няма да ме помолиш.

Джошуа лежеше по гръб в дискретен апартамент на хотел казиното Лъки Нъгит, докато една руса курва, около двацет и пет годишна, въодушевено смучеше надигнатия му пенис. Жената, чието име беше Айрис, бе най-добрата в града. Днес обаче тялото му отказваше да се възбуди.

— Толкова си напрегнат — измърмори Айрис, докато масажираше отвътре бедрата му с длани. — Какво има, татенце? Да не си изгубил тесте пари на игралните маси?

— Де да беше толкова лесен за разрешаване проблемът ми! — Като я сграбчи за леноножълтата коса, той вдигна главата ѝ. — Нека отдъхнем малко, а? Преди да ми стане пришка.

— Готово, сладък! — Тя се присегна да си налее чаша шампанско от сребърната кофичка край грамадната кръгла вана. — Искаш ли малко мехурчета?

— Смятам да мина метър.

— Добре. Алкохолът прави нещата още по-лоши. — Когато отпи от леденото шампанско, очите ѝ се озариха от ново хрумване. — Помниш ли, когато пиеше шампанско от циците ми? Искаш ли пак да пробваме?

Поне се опитваше да го развесели. Което беше къде-къде повече от онова, което правеше дъщеря му напоследък. През изминалите два месеца той забелязваше отчетливата промяна у Лий. И макар че бе станала дразнещо потайна относно своите действия, той беше съвсем наясно кой бе предизвикал тази неблагоприятна промяна.

Матю Сейнт Джеймс.

От ден на ден Джошуа намразваше новата си звезда все повече. Твърде често напоследък Лий се бе връщала на работа след продължителен обяд, озарена от безпогрешно разпознаваема светлина, която показваше, че е била добре и здраво чукана. От онова копеле.

Макар да му се искаше да забрани на Лий да среща Матю, Джошуа се насили да изчака благоприятния момент. От баща си той бе научил едно: добре да избира битките си. Засега всичко, което можеше да направи, бе да я затрупва с все повече задължения, за да реже от времето, което тя прекарва с незаконния си любовник.

— През деня, когато свърши филмирането на „Опасен“ — изохка той, — ще му пръсна топките на това копеле!

— Виж ти! — ухили се Айрис лъстиво, сложи нехайно празната си чаша върху плюшения килим и наведе Сребристорусата си коса. — Не знам какво те запали така, татенце, но каквото и да е, задръж!

Лий не беше и подозирала каква огромна пустота ще издълбае в живота ѝ отсъствието на Матю. Макар често да си говореха по телефона, разговорите от далече сякаш бяха насилени.

Част от проблема, разсъждаваше тя една нощ, като се въртеше от хълбок на хълбок в леглото, което сега изглеждаше непоносимо самотно, бе, че тя не беше съвсем наясно какво точно изпитва към Матю. Поне да имаше повече време за премисляне, да изясни нещата за себе си.

Знаеше само, че ѝ липсва. *Отчаяно.*

Образите на Матю и на Райдър Лонг — толкова сходни, и същевременно толкова различни, като двете страни на една монета — се въртяха в главата ѝ като късчета от калейдоскоп. Непрестанно менливи, вихрени, изплъзващи се, те не я оставяха на спокойствие. Накрая тя се предаде. Стана от разхвърляното си легло, обу чифт джинси, дебел пуловер, чорапи за ски и излезе на балкона.

Слънцето се издигаше над планините зад къщата и разпръскваше валмата на високата омара с розови и виолетови снопове лъчи. Когато небето стана грамаден син купол над главата ѝ, Лий бе взела решението си. Като се върна в къщата, тя грабна телефона и набра три номера.

Първият беше на Юнайтед еърлайнз, да ѝ запазят място за първия полет до летище Кенеди, с връзка до Орли.

Вторият беше до Мередит, за да нареди на секретарката си да преработи графика ѝ за срещи.

Третият беше до Джошуа. Въпреки откритите възражения на баща ѝ относно това пътуване, когато затвори слушалката, Лий се усмихваше.

От свъсеното сиво утринно небе валеше дъжд и барабанеше по покрива на баржата, където Мариса лежеше върху тясна койка, облечена в стегнати джинси и износена копринена блузка. Устните на любовника ѝ прогаряха пътечка по голите ѝ рамене, докато кафявите води на Сена се блъскаха в борда на баржата и я клатушкаха.

— Ти си моя! — измърмори той, а зъбите му се впиваха в нейната стопляща се плът.

Когато изу джинсите ѝ, Мариса потръпна в сладка смесица от болка и наслада.

Без предупреждение той сграбчи китките ѝ в едната си ръка и ги вдигна над главата ѝ. Тъмните му очи съхраняваха неопитомения блясък на хищен звяр.

— Кажи го, по дяволите!

— Твоя — прошепна Мариса.

— По-силно!

Той разхлаби джинсите си със свободната си ръка.

— Твоя съм — изстена тя, когато той се надвеси над нея.

— Така е по-добре.

Когато сниши тялото си върху нейното гъвкаво тяло, устните на Матю се извиха в жестока, чувствена усмивка.

Лий погледна часовника си, докато таксиметровият шофьор едва пъплеше през обърканото стълпотворение по парижките пътища и натискаше клаксона. С поне малко късмет и ако се изключи произшествие, тя би трябвало да пристигне на мястото за снимки горедолу по времето, когато екипът прекъсва за обедната почивка. Беше студен, сив, мъглив ден, но докато чистачките се плъзгаха наляво-надясно по предното стъкло, тялото на Лий се стопляше от мисълта, че ще види отново Матю.

— Спри! — викна режисьорът.

— Спри! — отекна асистент-режисьорът.

Кристофър Бърк тупна на пода смачканата си бушменска шапка от плат каки.

— Ще трябва да го направим отново; проклетият озвучител отгоре го преоба! — Той погледна към младия мъж, надвесен над леглото със специален микрофон, увит против странични шумове. — Как, мама му стара, очакваш да направим този шибан филм, ако продължаваш да навираш проклетия микрофон в кадъра? Кажи ми, де! Божичко, ами че ти се мърдаш там горе по-лошо от синьогъза муха... А Мариса изглежда така, като че ли е пипнала дребна шарка. Къде, по дяволите, са проклетите гримьори?

Като схвана, че ще последва несекваща тирада, Матю слезе от леглото, без да пророни дума, и се напъха в ризата си. Когато някаква явно припряна гримьорка се шумгна и започна да нанася по голите рамене и гърди на Мариса тен на египетска метреса, той излезе на палубата и застана под брезента, който бе издигнат, за да предпазва екипа от дъжда.

Матю бе чувал да казват, че филмовите екипи са като семейство. В случая по-скоро беше опит за сдобряване между роднини, които не могат да се търпят един друг. В корена на мъчнотиите беше настояването на австралийския режисьор да се постигне ефектът на нощните филми — висок контраст и дълбочинни сенки. Образна атмосфера. Макар Матю да бе първият, който би се съгласил, че в сценария има достатъчно напрежение, за да бъде заснет по този начин, в опитите си да постигнат това особено настроение, вече бяха заснели лента за три дългометражни филма.

Междувременно екипът, по-точно операторите, хората от платформите за камерите и тонооператорът бяха принудени и се мъчеха да удържат на неочакваните вдъхновения на Бърк. През паметния вчерашен ден първият помощник-оператор трябваше ръчно да завърти камерата на сто и осемдесет градуса от платформа, която се връзваше в покрива на кабината. Когато баржата започна заплашително да се поклаща върху надигащите се вълни, той затегна крака си към камерата със С-образни захващачи, та да не бъде изхвърлен зад борда.

Като извади пакет цигари от джоба си, Матю запали една и остави мислите си да се реят — както при много случаи напоследък — към Лий. През повечето време от последните три седмици той се бе ругал, че ѝ е позволил да влезе под кожата му. Беше я пожелал — от самото начало; беше я имал. Отново, и отново. Но всеки път, когато я

бе докосвал, целувал, когато бе усещал трепета на нейното тяло до своето, я бе пожелавал още и още.

Техният сблъсък не бе разрешен както би трябвало. Планът беше да се възползва от физическото привличане, за което той си даваше сметка, и да я обладае. И когато накрая задоволи любопитството си и желанието му се засити, можеше да продължи своя си живот.

Такъв беше планът му. Грижливо обмислен и нещо осъществен. Но след това тя го бе изненадала с нейното меко признание в неопитност — нещо, което той бе очаквал толкова, колкото и че ще затъне в собствените си чувства.

Той смукна и пропусна силния остър дим да проникне в дробовете му. Отвратителен вкус. Това бе причината да откаже пушенето малко след като се бе завърнал от Виетнам, почти без да полага усилие. Но буквално миналата седмица се пречупи и си купи пакет Голуаз от хотелския магазин за подаръци. Фактът, че поиска — че имаше потребност от цигара след всичкото това време, беше още едно доказателство, че Лий Барън му носеше само неприятности. И защо тогава, по дяволите, не бе приел някое от многото женски предложения, които му бяха отправени, откак бе в Париж, и да вземе да забрави за Лий? Сега, преди нещата да са станали още по-сложни. Той погледна нагоре, сякаш търсеше отговора в намръщаното облачно небе.

— Божичко! — измърмори Мариса, като се присъедини към Матю под брезента полуоблечена в своето алено кимоно, — както я кара, човек би помислил, че този тип е Ото Преминджър^[6].

Матю сви рамене.

На Мариса вече ѝ писваше от начина, по който я пренебрегваше той. Тя все още не можеше да проумее как е възможно един мъж да се въргаля с нея цяла минута на койката, а после да стане, да се обърне и да си излезе, сякаш тя не съществува. Ако не се бе присегнала и не бе напипала ерекцията на Матю тази сутрин, щеше да го сметне за педи.

— Това не ми е първият филм, знаеш ли.

Матю издуха кълбо дим и огледа панорамата, която, с една дума, беше великолепна. Кулите на Нотр дам бяха зад гърба му, страхотната фасада на Лувъра — от дясната му страна, навървени коминни тръби — на левия бряг. От палубата на баржата ръмжащото сражение на колите се чуваше като въздишка на вятъра в короната на дърво.

— Разбира се, онзи беше много по-забавен за снимане; нямахме си такъв жаден за власт режисьор, който да крещи *Спру!* точно когато секът започва да става интересен. — Матю не се бе погрижил да закопчае ризата си и Мариса притисна длани в голите му гърди. — Какво ще кажеш да се измъкнем по време на обяда за една наша репетиция?

Матю дръпна ръцете ѝ от тялото си:

— Кога ще ти влезе в главата, че това не ме интересува? Ако толкова ти се чука, скъпа, имаш за избор сума кандидати. Практически всички от екипа, от режисьора до момчето по звуковите ефекти, те разсъбличат с поглед от първия ден. А Фаръдей трябва по график да дойде следващата седмица. Репутацията му на sameц би трябвало да задоволи дори теб.

— Но аз не желая никого от тях. Желая теб. — Тя облиза многозначително устни. — И ти можеш да отричаш колкото си щещ, Матю Сейнт Джеймс, но и ти ме желаеш. Не забравяй, аз съм момичето, с чиито цици ти току-що си поигра. И аз съм онази, която те накара да се втвърдиш.

Беше неволна физиологична реакция, осъзната от неочакваното откритие, че тя използва същия парфюм, който предпочиташе и сестра ѝ.

— Не си въобразявай, това няма нищо общо с теб.

— Защо се съпротивляваш, Мати? След като и двамата знаем, че мога да ти дам най-вълнуващите минути, които някога си имал!

Като уви ръце около врата му, тя го целуна със свирепа, ядна страст.

— Извинете.

Лий стоеше на пристана под чадър със същия тъмносив цвят като небето и лицето ѝ се напрягаше да излъчва самообладание, което тя никак не изпитваше.

Той се втрени в нея над главата на Мариса; чувстваше се изненадан и виновен. Мариса приличаше на котка, която току-що бе глътнала особено сочно канарче.

— Здравсти, Лий — каза леконравно тя, без да си направи труда да пусне врата на Матю. — Каква приятна изненада! Мати и аз тъкмо репетирахме нашата голяма сцена.

Заглавието в някакъв таблоиден вестник, който бе зърнала на летището, прекоси съзнанието на Лий. Нещо за Париж и за влюбените, със снимка на Матю и Мариса в пламенна прегръдка на фона на Айфеловата кула. Тогава си каза, че статията е клюкарска, а фотографията — монтаж. Но от това настроението ѝ не се оправи.

— Ако тази целувка показва какво крие Крис в кутията с филмовата лента — каза тя, — вие двамата ще възпламените филмовите екрани по цялата страна.

— Повярвай, това е само маркиране на онова, което можем да направим, когато наистина се впрегнем, а, Мати?

Матю не отговори. Той бутна ръцете на Мариса с очи, вторачени в Лий:

— Не те очаквах.

— Мариса — извика Кристофър Бърк, преди Лий да успее да отговори, — домъкни си хубавото кръгло дупенце тук, мила, трябва да проверим новото осветление. Хри-исте — проплака той, — къде, по дяволите, се запиляха всички?!

— По-добре да отида там, преди пак да е започнал да се маймуни — промърмори Мариса, като свойски потупа с длан тъмните гърди на Матю; усмивката, която прати на сестра си, беше простидушна. — Радвам се, че те виждам, Лий. Ще се навърташ ли наоколо да видиш голямата любовна сцена следобед?

— Ще бъда тук три дена.

— Страхотно! Мати и аз ще трябва да те заведем някъде в града.

С тази прощална вметна тя притича обратно към кабината, като предизвикателно поклащаше кълки под червения сатен.

Матю искаше да отиде при Лий, но като се боеше от това, което тя си мислеше под тази нехайна, учтива маска, остана на мястото си.

— Предполагам, няма да ми повярваш, ако ти кажа, че няма абсолютно нищо... по-малко от нищо... между сестра ти и мен.

Знаеше си. Но не бе очаквала, че ще изпита такова облекчение да чуе как той го казва.

— Имам само един въпрос — каза тя, като се изкачи на баржата и застана пред него.

— Какъв?

— Липсвах ли ти толкова много, колкото ти на мен?

Беше толкова непоносимо дълго. Три седмици. Вечност. Неспособен да устои, той се протегна и докосна косата ѝ:

— А ти как мислиш, по дяволите?

Тя искаше да го докосне, да обвие ръце около здравето му тяло и да притисне устни в гърдите му. Искаше да му се отдаде — сърцето си, мислите си, тялото си — тук, сега, преди здравомислието и условностите да надмогнат потребността.

Че е лудост такова изкушение, бе подсказано с появата на Кристофър Бърк на палубата:

— Матю, би ли бил така добър да благоволиш да ни осениш с твоето прославно присъствие... — Той спря в крачка, когато видя Лий. — Да пукнат проклетите динго, ако това не е прелестната шефка!

Гений или не, Лий знаеше, че когато снима филм, Бърк може да е тиранин, а опитът ѝ я бе научил, че той се изпуска на родния си жаргон, когато е най-най-диктаторски настроен.

— Здравей, Крис! — тя протегна ръка. — Как вървят нещата?

Той свали отривисто шапката си:

— Корабчето е отходна яма, Лий.

Лий изглеждаше шашната:

— Забравих, това добре ли е, или зле?

— О, бива, така че няма за какво да се тревожиш.

— Е, да, ама чувам, че хабите много лента.

— Важно е да се намери най-подходящият ракурс.

— И изоставате малко от графика.

— Имахме някои яки накъквания... лош късмет — преведе той под острия ѝ поглед. — Тъпите бюрократи не ни разрешаваха да си внесем сценичния реквизит в страната. Казаха, че изгубили разрешителните за пушките ни.

— Но, доколкото знам, за това се погрижихме още на другия ден.

— О, да. Но тогава пък започна този проклет дъжд. Началото на седмицата реката беше толкова придошла, че не можехме да прекараме баржата под мостовете. Така че се наложи да изчакаме.

— Разбирам.

— Но прогнозата за следващата седмица е добра и ще можем да наваксаме изгубеното време тогава.

— Силно се надявам — каза Лий. — Не можем да си позволим да прехвърлим бюджета на този филм, Крис.

— И няма. Имаш думата ми. — В края на инквизицията той й хвърли такава усмивка, каквато Матю, който бе работил с него цели три седмици, никога не бе виждал. — Колко дълго планиваш да ни ощастливяваш с прелестното си присъствие?

— Три дена.

— Нямаме по график да снимаме през уикенда, но ако нямаш нищо против да плащаш извънработно време, можем да ускорим нещата.

— О, не сменяй графика за моя сметка! Като продуцент на този филм, смятам, че е по-добре да починете и да видим как са вървели нещата дотук. — Тя се усмихна. — Пък и пребиваването ми в Париж през уикенда ми дава оправдание да попазаря.

Облекчителното изражение на режисьора беше като на осъден на смърт, който току-що е получил опрощение от губернатора.

— Е, дошла си на най-подходящото място за това. В хотела ли ще се настаниш?

— Не. Боях се, че моето присъствие може да скове екипа през свободното му време, тъй че си наех стая в абатството Сен-Жермен.

— Май не го знам.

— Това е някогашен конвент от седемнайсети век недалече оттук, на левия бряг. Малък е и не приемат кредитни карти, но е уютно и има прекрасна градина. А най-хубавото му — добави тя, като размени къс, многозначителен поглед с Матю, — е, че е спокоен и интимен.

— На мен ми звучи страшно скучно — реши режисьорът.

Лий се усмихна:

— Разни вкусове.

— Самата истина, драга — каза Бърк. — Е, използваме скъпо осветление. Да не говорим за скъпоценното време и парите на „Барън студиоуз“. Ще останеш да видиш как снимаме следващата сцена, нали? Тя е от основните. Където Райдър и Марилин се търкулват в леглото за първи път.

Лий насилено се усмихна:

— Ще я проследя.

Всъщност не можеше да си представи нещо по-безвкусно от това, да гледа Матю и сестра си в едно легло.

— Добре. Е, Матю, идваш ли?

С къс извинителен поглед Матю смачка с тока си фасата от цигарата на палубата, после последва режисьора в кабината, като се чудеше как, по дяволите, ще издържи пламенна любовна сцена, когато Лий ще наблюдава всяко негово движение.

Ако имаше нещо, което Джошуа да мрази, то беше да се чувства безпомощен. Това го ядосваше, а когато беше ядосан, крачеше из стаята. Направо беше протрирал пътека по килима в кабинета си, когато безпътният глас на секретарката му извести по мобифона, че е пристигнал Джеф Мартин.

— Прати младежа при мен! — нареди той и зае място във високото кресло зад бюрото си.

С убеждението, че добрата защита е всъщност добро нападение, Джеф прекрачи в кабинета, като да беше негов.

— Е, шефе — почна той, като просна тялото си в едно кресло, без да чака покана, — какво става?

Непривикнал на такова нахалство дори от малцината привилегировани, които имаха достъп до неговата светая светих, Джошуа изпита напор на отвращение. Но го овладя:

— Разбрах, че сте приятели с Матю Сейнт Джеймс.

— С Мат сме заедно още от средното училище. Двамата сме ей тъй. — Джеф вдигна два кръстосани пръста.

— Моите източници ми повериха също, че искаш да ставаш актьор.

— В тоя град кой ли не иска!

Джошуа не си даде труд да отговори. Досието, което детективът бе събрал за Джеф Мартин, беше много подробно. От него Джошуа бе заключил, че няма нищо, което Мартин да не извърши при една добра цена.

— По някаква случайност аз мога да ти дам роля.

Джеф не вярваше на ушите си. След онзи малък разгром в склада с Мариса, той и на половина не очакваше нейният старец да го подбутне. А ей го на, предлага да му даде тласък. Нещо не си пасваше.

— Защо?

— Един от актьорите, които работят в „Опасен“, получи ненадейна апандиситна криза. Беше закаран в една парижка болница за

хирургична операция и макар да ми казаха, че се оправя, той няма да се възстанови толкова бързо, за да се присъедини отново към снимките. Не е голяма роля, но има няколко хубави реплики. Интересува ли те?

— Куче на дърво пикае ли?

— Ще приема това за да. Просто искам да се погрижиш, когато снимането на този филм завърши, Матю Сейнт Джеймс да изчезне от Лос Анджелис. Завинаги. Няма нужда да казвам, че ще платя за разходите, които ще направиш.

Джеф зяпа шефа на студиото цяла минута. Тоя сигурно се майтапеше! Или беше луд да смята, че той ще прецака дружката си срещу някакво участие във филм. Е, не старо участие, а участие в нов, значим филм, напомни си той, покрай възможността да чука Мариса до полуда в Париж. Чудеше се дали не могат да го направят с нея на върха на Айфеловата кула, когато си спомни снимката на корицата на „Инкуайърър“: старото приятелче Мат и Мариса в плътна прегръдка.

Дотук с дружбата. Веднъж падне ли ти се, светът — че и с всички мацки в него — е твой, мамка му.

Джеф взе своето решение:

— Хей, готово ли е филмчето, градският отива в историята!

[1] Ако индексът Доу Джоунс е известен на всички банкери, то Уолтър Кронкайт (1916) би трябвало да е известен на всички, особено на телевизионните журналисти; до 1980 г. той е водещият телевизионен новинар и коментатор в САЩ; неговите мнения са били уважавани от мнозинството американци. — Б.пр. ↑

[2] Jesus Freaks — младежко движение, което след залеза на хипизма се опитва да го продължи чрез съчетаване с християнството. — Б.пр. ↑

[3] Били Джийн Кинг — американска тенисистка, печелила четири медала в открития шампионат на САЩ и двайсет — в Уимбълдън, където е шампионка шест пъти. — Б.пр. ↑

[4] Глория Стайнъм (1934) — американска писателка, която основава списание „Мис“ (мис е обръщение към самотни майки, неомъжени жени или жени, чието семейно положение е неизвестно) и е популярна като феминистка на думи и на дела. — Б.пр. ↑

[5] Джон Кенет Галбрейт, у нас неправилно изписван Гълбрайт, световноизвестен икономист и политолог; наскоро в България излезе една от най-популярните му книги „Анатомия на властта“, изд. Христо Ботев, С., 1993. — Б.пр. ↑

[6] Ото Преминджър (1906–1986) — американски филмов режисьор, роден в Австрия; най-известният му филм е „Анатомия на едно убийство“. — Б.пр. ↑

23.

Лий се къпеше в старинна вана на крачета като животински лапи и си мислеше за Матю, когато лека-полека осъзна, че в стаята има друг човек. Като извърна глава, тя го видя, облеган на рамката на вратата, по-секси от когато и да било, с избелялата си плътна риза и джинсите, които бе облякъл за снимките.

— Почуках, но ти не отговори.

След всичко, което бяха преживели заедно; след часовете, дните, седмиците, през които се бяха любили, защо се чувстваше толкова неудобно?

— Вероятно не съм те чула заради течащата вода.

Той кимна:

— Без съмнение беше точно така. Портиерката дори не мигна, когато ѝ поисках втори ключ.

— Това е то Париж!

— Все пак не ми е приятно да знам, че всеки мъж може да влезе в стаята ти. Господи, Лий, бих могъл да бъда Парижкият удушвач!

— А! Не, тъй като трябваше да изляза за малко, аз ѝ казах, че очаквам много специален посетител.

— Това ме поуспокоява. Нямах да ми е приятно да знам, че ей така всеки мъж би могъл да нахлуе в банята ти.

— Не всеки. — Миглите ѝ се спуснаха, а пръстите ѝ стиснаха гъбата. — Само ти.

Видът ѝ и всичките тези балончета го караха да я желае. Но между тях имаше някаква емоционална пропаст, която го задържа където си беше.

— Напусна, преди да можем да поговорим.

Лий взе калъп благоуханен сапун от керамичната поставка и започна да прави кремава пяна между дланите си:

— След двацет и третата проба, смятам, беше очевидно за всекиго, че или искаш да продължиш сцената колкото се може повече, или аз те правех безпричинно нервен.

— И кое, мислиш, че беше?

— Всъщност — отрони тя, като размазваше пяната по ръката си, — надявах се аз да съм причината.

— Направо ме подлудяваше! — Той влезе и приседна край нея. — През цялото време, докато целувах сестра ти, докато я докосвах, всичко, за което си мислех, беше как бих искал ти да си на нейното място.

Желанието, и без това неугаснало, разцъфтя в тях така зримо, че Лий имаше чувството: ако протегне ръка, ще го докосне.

— Мариса е много хубава. И секси.

— Цици с трици! — Матю махна с ръка и взе да разпенва френския сапун между дланите си; когато насапунисаните му ръце започнаха да галят гърдите ѝ, от зърната до вагината ѝ протекоха разливащи се вибрации. — Сега ти ме подлудяваш...

— Наистина ли?

Пръстите му се плъзгаха надолу по гръдния кош до корема, заплетоха се в копринените къдрици — там, където се срещаха бедрата ѝ.

Когато ръката му се притисна в туптящата страст между краката ѝ, Лий отпусна глава назад върху плочките на синьо-бели цветя и затвори очи.

— Матю, проклетнико — изохка тя в нещо като полусмях полустон, когато пръстите му се шмугнаха в нея, — ще ти го върна!

Палецът му възбуждащо потриваше набъбналия ѝ клитор.

— Искрено се надявам.

Тогава той я докосна — истински я докосна — и Лий се разпъна в наниз от конвулсивни тръпки.

— Кога тръгваш за Париж? — Джошуа попита Брендън Фаръдей, докато пиеха двойни уискита в Поло лаундж.

— Понеделник. Няма да започнат снимки за моята роля до две седмици, но си правя сметката да подраня, за да се порадвам на някое френско маце, преди да се захвана с работа.

Кого си мислеше, че будалка този тип? Работата никога не бе пречила преди на свръх тиражното чукане на Фаръдей и Джошуа много се съмняваше, че този път ще е различно. За всеки филм, в който

се бе снимал Фаръдей, разходите му бяха астрономични. Нямахте нужда да си данъчен ревизор, за да проумееш, че в сметката за обслужване по стаите актьорът включваше нещо далеч по-сочно от кафета и кроасани.

— Винаги съм харесвал Париж — въздъхна Джошуа. — Французойките знаят как добре да прекарват времето си, без да изпитват потребност да ти окачат обица на носа.

— Или на чепа.

Ето нещо, помисли си Джошуа, което Фаръдей умееше: да си служи с езика.

— Имам малко затруднение — вметна той нехайно.

— О? — Фаръдей се върна на официалния си тон.

— Нищо сериозно. Само малко парично затруднение.

— Колко ти трябват? — Фаръдей дори не мигна, когато Джошуа му изтърси шестцифреното число. — Отвори ли банката утре, парите ще бъдат в твоята сметка — каза той. — Предполагам, ще изпратиш нужните документи в моето свърталище.

— Ще ги получиш преди сутрешния вестник.

Като се надигна от масата, Джошуа бръкна в джоба си и извади кредитната си карта.

— Аз плащам — експанзивно отрязва Фаръдей; след като знаеше какво ще получи срещу неколкостотин хилядарки, можеше да си позволи да е щедър.

След като Джошуа напусна ресторанта, Фаръдей поиска от сервитьора телефон. Като набра номера, който щеше да постави Джошуа Барън в още по-голяма задлъжнялост към Минети, Фаръдей се усмихна. Съвсем скоро той и Роко щяха да довършат гордите собственици на „Барън студиоуз“.

Триседмичната раздяла не бе намалила никак чувствата на Матю към Лий. Ако не нещо друго, то поне привличането беше по-силно от всякога. Самата близост на тялото ѝ го държеше в непрестанно състояние на възбуда и за два дена стаята — разкошното пиринчено легло — стана център на тяхната вселена. Той обичаше да я поддържа жадна и кръшна, стенеща под интимното му докосване; вълнуваше се,

когато сивите ѝ очи се разширяваха, щом той налучкаше съответната точка върху тялото ѝ; опиваше се от нейните вопли.

Тя му се отдаде открито, не криеше нищо. Матю не бе срещал жена, с която да се чувства толкова щастлив и безгрижен, както се чувстваше, когато любеше Лий. Да, неромантично и цинично, като мъж, който беше спал с безчет жени, когато се обличаше за работа през тази понеделнишка сутрин, Матю се улови, че му се иска животът (любовта) с един-единствен, много близък човек да е мислим.

Но същевременно целият му жизнен опит го бе научил, че препятствията пред такъв приказен край от рода на и-живелищастливо-до-смъртта-си бяха непреодолими.

Дали?

Както стояха до таксито, което трябваше да я отведе до летището, Матю не пропусна да забележи тъгата в меките сиви очи на Лий.

— Приятен полет!

— Късмет с днешната сцена на преследване!

Те се засмяха сковано, когато заговориха заедно. Матю бавно погали лицето ѝ с кокалчетата на пръстите си.

— Беше хубаво, че те видях.

— Хубаво беше, нали?

Като изключим замълчаванията, помисли Лий. Онези изплъзващи се мигове между любенето и разговорите за филма. Онези мигове, в които един от тях сякаш а-ха да обсъди онова, което се случваше между тях, но само отстъпваше крачка назад.

— Мислиш ли, че ще можеш да дойдеш пак, скоро, по някое време?

Достатъчно ли те е грижа за нас, че да оставиш драгоценното си студио? — искаше всъщност да попита той, но не го направи. — *Важно ли е за теб, колкото е важно за мен?*

— Не знам. — Искаш ли да дойда? Грижа ли те е? — Есента е такъв натоварен сезон, как ще наваксам идващите ваканции...

— Сигурно е изнурително.

— Това е най-точната дума.

Те се гледаха дълбоко в очите и всеки се мъчеше да долови какво мисли другият.

— Ще се помъча да прочистя календара си, за да прекараме заедно Коледа — каза Лий.

— Ще запазя стаята ни още този следобед.

Като я обвини в прегръдката си, той залепи устни в нейните за дълга и страстна целувка, която излъчваше отчаяние, което той не можеше да изрече с думи.

— По-добре върви! — въздъхна накрая той. — Преди да си изпуснала самолета си.

— А ти закъсняваш за снимките. — Тя опита усмивка, но не сполучи. — Като продуцент на този филм, аз нося отговорност ти да си на работната площадка навреме.

Матю не се потруди да отвърне на усмивката ѝ:

— Ще ти се обадя след ден-два.

Зад клепачите ѝ избиха сълзи; тя твърдо примигна, да ги отгласка.

— Да.

Неспособна да каже нещо повече, Лий подаде куфара си на шофьора и се хвърли на задната седалка, преди да е размислила и да е останала в Париж. *С Матю.*

Матю остана да стои пред някогашния конвент и наблюдаваше как шофьорът се промъква надолу по улица Касет. Ако Лий бе погледнала назад през стъклото, щеше да забележи, че той гледа към отдалечаващото се такси замислено, напрегнато, тревожно.

Матю отчаяно липсваше на Лий. Когато се връщаше у дома в края на деня, ѝ липсваше неговият нисък, бълбукащ говор, милувката на кехлибарените му очи. Липсваше ѝ добре овладяната му енергия, силното му тяло, стопяващото докосване на ръцете му. Липсваше ѝ също това, че когато спеше с него, кошмарите ѝ — които отново започваха да се възвръщат — оставаха далеч. Без да осъзнае, че това се е случило, Матю се бе превърнал в червена нишка, вплетена се в сивия фабричен плат на живота ѝ. Тя се чудеше как изобщо е могла да се смята за щастлива и задоволена без него.

Като пренебрегна немилостивото цупене на баща си, тя се върна в Париж, за да прекара Коледа с Матю, но пътуването се оказа катастрофа. С безсрамно пренебрежение към бюджета на „Барън

студиоуз“ Кристофър Бърк бе уредил целият екип да отпразнува ваканцията с вечеря в хотел Риц. Макар да се бе надявала, че ще прекара спокоен ден насаме с Матю, Лий знаеше, че ако тя и Матю изчезнат, последващите сплетни може да се окажат пагубни за филма. И без всички да знаят, че изпълнителният продуцент спи със звездата им, пак вече имаше достатъчно жлъч всред екипа.

Вечерята започна неблагоприятно, понеже Кристофър Бърк се впусна да обяснява превъзходството на австралийските филми над филмите, които се внасяха от Америка.

— Вярно е — прогласи високо той, — американските кино производители се интересуват само от всемогъщия шибан долар. Вие, янките — посочи той с пръст през масата Лий, — сте изпаднали в саморазрушителна тенденция да използвате лъскави плитки истории, докато ние, австралийците, все още предпочитаме съдържателното пред повърхностното. Изкуството и оригиналността пред печалбите.

Той се вторачи в нея през мътните си очила: нека посмее да спори.

Отчасти поради това, че имаше смисъл в думите му, но най-вече понеже бясно беше изпразнил сам скъпата бутилка шато Мутон-Ротшилд от 1947 година, Лий не поиска да скача в огъня.

— Дори да е истина — отрони тя, като се чувстваше длъжна да защити филма пред целия екип, който бе работил така усърдно, — няма как да не признаеш, че „Опасен“ е изключението, което потвърждава правилото.

— Разбира се, че е, скъпа! — кимна режисьорът. — Защото имаше добър нюх да наемеш мен за режисьор.

Лий тъкмо се поздравяваше, че бе заобиколила това поле с мини, и ето — високомерният галски келнер бе разгневен от предварителните поръчки, пък и дойдоха Мариса и Джеф. Бяха закъснели с трийсет минути. Мариса, вярна на себе си, се бе напъхала в къса червена рокля, която прилепваше по тялото ѝ така плътно, като да беше ластична. Освен това беше възбудена и флиртуваше неудържимо с всеки мъжкар, най-вече с Матю.

Когато поднасяха месото, Джеф, който вече бе вдигал повече алкохолни наздравици, отколкото можеше да носи, изглеждаше все поревнив и свадлив. Преди сервитьорът да пристигне, за да разнесе поръчаното *omble-chevalier*, Джеф бе заплашил, че ще измете пода с

най-хубавото момче, което, като всяко човешко същество на двайсет години, не можеше да откъсне очи от преливащите гърди на Мариса.

И от там нататък всичко тръгна по нанадолнището.

Напрежението да спазват приличие на едно събиране, което можеше да се окачестви само като разгром, преследва Лий от гостната в спалнята, където изгуби четиридесет и пет минути да успокоява Джошуа, който се бе обадил да се оплаква, че е бил принуден да кара Коледата с Тина и с Корбет вместо със собствената си плът и кръв.

— Съжалявам — каза тя, като се обърна към Матю, който лежеше на леглото с ръце, мушнати под възглавницата, и с очи, вперени в тавана.

През целия ден той беше някак отчужден и макар да я бе уверил, че поведението му няма нищо общо с нея, Лий нямаше как да не се тревожи. Може би му бе омръзнала? Може би би предпочел тя изобщо да не бе идвала?

— Съвсем естествено е баща ти да иска да поговори с дъщеря си на Коледа.

Тя положи глава на рамото му:

— Не беше много весела отпуска, нали?

— Не се безпокой за това. И без това никога не съм отдавал голямо значение на Коледата.

Наистина, Матю ненавиждаше ваканцията, която сякаш бе създадена единствено за семейни тържества. Коледата винаги му бе напомняла, че той е без семейство. Че е аутсайдер.

— Ама че история разказа Брендън за обстрелваното си виетнамско коледно шоу в Пейку.

Точно тази Коледа Матю бе прекарал в бункер от торби с пясък и стомана над главата, седнал върху зелен креват, който беше бял, преди да плесеняса, заслушан във вражеските ракети, докато ядеше топчици месо и боб в доматен сос от една консерва.

— Невадските войници бяха стабилна публика. Жалко, че им се падна толкова скудоумно зрелище.

Тя го погледна с любопитство:

— Ти наистина хич не обичаш Брендън, а?

— Мислех, че съм бил ясен по този въпрос.

Да, спомни си Лий. През деня, преди да се любят за първи път. Но както тогава, така и сега, тя намираще необяснимата враждебност

на Матю спрямо Брендън Фаръдей за странна.

— Толкова ли трудно се работи с него?

— Не искам да говоря за Фаръдей, Лий. Не днес. И особено пък с теб.

Тайни. Изглежда, имаше толкова много тайни между тях, тъжно си помисли Лий. Но той беше прав, че днес нямаше време за сериозно обсъждане. Като загърби темата, тя целуна рамото му. Под устните ѝ мускулите му бяха като морски възли.

— Много си напрегнат — смънка тя, като движеше устата си надолу по гърдите му. — Какво да направя, за да те отпусна?

Когато езикът ѝ потъна сладно в пъпа му, Матю я притегли в ръцете си.

— Това, което правиш, не е лошо. Като за начало.

— Като за начало — съгласи се Лий.

Ниският ѝ гърлен смях беше полусладък полулютив. Когато пое пениса му в длани и го стисна в устни, тъмните сенки на миналото се разпръснаха и остана само настоящето. Само Лий.

Макар Матю да се справяше умело и пламенно както винаги, безпощадно напрежение бе надвиснало над леглото като тъмно присъствие. Когато Лий симулира оргазъм за първи път, тя имаше мъчителното, виновно чувство, че не мами Матю.

Не го мамеше.

По-късно, когато двамата лежаха един до друг и слушаха потискащото почукване на декемврийския дъжд, който се стичаше по прозореца, Матю пръв наруши мълчанието:

— Ще се оправя, Лий. Когато няма да е нужно да се тъпчем в такива малки отрязъци от време. След като му се види края на този проклет филм.

Лий докосна синджирчето със златно сърце на врата си — подарък за Коледа от Матю, — сякаш беше талисман.

— След като му се види края на „Опасен“ — прошепна тя.

Беше донякъде обет, донякъде молитва.

Издание:

Автор: Джоан Рос

Заглавие: Тайни грехове

Преводач: Георги Димитров

Година на превод: 1996

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: „Компас“

Град на издателя: Варна

Година на издаване: 1996

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“

Редактор: Любен Иванов

Художник: Борислав Чонков

Коректор: Диана Черногорова

ISBN: 954-701-001-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4492>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.